Harriet Lummis Smith

SECRETUL MULȚUMIRII

Volumul 1

HARRIET LUMMIS SMITH

SECRETUL MULTUMIRII

VOLUMUL 1

Într-o dimineaţă de iunie, domnişoara Polly intră grăbită în bucătărie. De obicei, ea nu era niciodată grăbită: chiar se lăuda şi era mândră de firea ei liniştită. Astăzi însă se grăbea.

Nancy spăla vasele şi o privi mirată. Intrase la domnişoara Polly în serviciu numai de două luni, totuşi observase că stăpâna sa nu se grăbea niciodată.

— Nancy!

— Poftiţi coniţă, răspunse voioasă Nancy, ştergând înainte vasul pe care-1 ţinea în mână.

— Nancy! zise Domnişoara aspru, când îţi vorbesc lasă orice lucru şi ascultă!

Fata se roşi, îi căzură vasul şi şervetul din mâini, ceea ce o încurcă şi mai mult.

— Da coniţă, am înţeles, îngăimă ea ridicând vasul de jos; dar mi-aţi spus chiar dumneavoastră azi dimineaţă să mă grăbesc cu vasele. Stăpâna se încruntă.

— Destul Nancy, nu-ţi cer nicio lămurire. Iţi cer numai să mă asculţi!

Foarte bine, coniţă.

Nancy înăbuşi un oftat, întrebându-se dacă vreodată va putea mulţumi pe Domnişoara. Nu fusese încă în serviciul nimănui, dar maică-sa se îmbolnăvi. Era văduvă cu trei copii mici. Nancy fusese nevoită să caute un serviciu ca să-i poată ajuta pe ai săi. Avusese noroc de un loc bun aici, în casa aceasta mare de pe deal la o depărtare de numai 5 kilometri de satul ei. De mult auzise ea vorbindu-se de domnişoara Polly, proprietara vechiului castel din Harrington, ca de una dintre cele mai bogate persoane din oraş. Acum era de două luni la dânsa; o cunoştea ca pe o

stăpână severă, care se încrunta de câte ori cădea vreun cuţit sau când se trântea vreo uşă şi nu zâmbea niciodată.

— Când vei termina cu vasele, Nancy, zise Domnişoara, te vei duce să scuturi în odăiţa de sus de lângă pod. Vei aşeza acolo un pat din cele ordinare, apoi vei mătura şi vei curaţi camera după ce vei scoate de acolo toate cuferile.

— Da, coniţă. Şi unde să pun cuferile acelea?

— Pune-le în pod. Domnişoara Polly stătu puţin pe gânduri apoi zise:

— Mai bine îţi spun şi ţie, de la început, că nepoata mea Pollyanna Whittier o să vină să locuiască aici la mine, are unsprezece ani; deci pentru ea pregătim această cameră.

— Va veni aici la noi o fetiţă? Ce bine-mi pare, strigă Nancy, gândindu-se la veselia ce o răspândeau surorile ei acasă.

— Iţi pare bine, dar n-am nevoie de părerea ta, răspunse Domnişoara, mă voi sili să fac să meargă totul bine, căci ştiu cum trebuie să mă port.

Fata se roşi.

— Desigur, coniţă, mă gândeam numai aşa, că fetiţa v-ar înveseli zise Nancy.

— Mulţumesc, răspunse Domnişoara, nu simt această nevoie.

— Sânt sigură, coniţă, că veţi fi bucuroasă de venirea copilei sorei dumneavoastră, mai spuse fata pentru a pregăti o mai bună primire micuţei orfane. Domnişoara Polly se sculă să plece.

— Bine, bine nu prea văd pentru ce sa fiu fericită; voi creşte eu copila sorei mele pentru că a făcut prostia că s-a măritat şi apoi a născut-o. Oare nu se nasc pe lume destui... Dar cum am mai spus, ştiu cum trebuie să mă port. Ia seama să cureţi bine toate colţurile, adăugă ea părăsind bucătăria.

— Da coniţă, răspunse Nancy oftând, apoi continuă să spele vasele înainte.

Ajunsă în camera sa, domnişoara Polly mai citi o dată scrisoarea care-i pricinuise atâta tulburare. De două zile o primise dintr-un oraş îndepărtat, şi purta această adresă:

DOMNIŞOAREI POLLY H.

Scumpă doamnă,

Cu multă părere de rău vă anunţ că părintele Ioan Whittier a încetat din viaţă acum două săptămâni, lăsând în unna sa o copilă de unsprezece ani. N-a lăsat sărmanul nicio a vere, afară de câteva cărţi, pentru că, desigur, ştiţi, era preot la o biserică săracă şi n-avea decât un salaiiu mizerabil. Mi se pare că era soţul defunctei dumneavoastră surori; el mi-a dat să înţeleg că nu eraţi tocmai în relaţii bune, credea totuşi că de dragul surorii dumneavoastră veţi primi copila s-o creşteţi. De aceea îmi permit a vă scrie. Fetiţa va fi gata să plece, când veţi primi această scrisoare şi dacă dumneavoastră consimţiţi a o creşte. Vă rugăm foarte mult să binevoiţi a ne înştiinţa imediat, fiindcă un domn şi o doamnă de aici vor pleca într-acolo şi ar aduce ei copila până la Boston, de unde ar urca-o tot ei în trenul care duce la gara dumneavoastră. Bineînţeles, veţi fi înştiinţată despre ziua şi ora sosirii Pollyannei.

Nădăjduim să primim curând un răspuns favorabil, rămân cu respect al dumnea voastră supus,

Jeremiah O. White

Încruntând sprâncenele, domnişoara Polly împături scrisoarea şi o puse iar în plic. Răspunsese în ajun că era dispusă a primi copila. Îşi cunoştea datoria oricât de neplăcută ar fi putut fi ea. Stând astfel cu scrisoarea în mână se întoarse cu gândul spre zilele trecute ale copilăriei...

O vedea pe sora ei Jennie, frumoasă, numai de douăzeci de ani, când stăruise în dorinţa ei nestrămutată de a se căsători cu tânărul John W, cu toată opoziţia familiei ei. O ceruse un om bogat de care Jennie nici nu a vrut să audă. Omul bogat avea bani mulţi dar era în vârstă, pe când viitorul preot era tânăr, frumos, plin de idealuri şi dragoste. Jennie îl iubea şi visa un viitor din poveşti; deci îl alesese pe acesta ca iubitul inimii ei, se căsători cu el şi plecară împreună în satul îndepărtat să facă apostolat. De atunci s-a depărtat Jennie de familia ei, de atunci se făcuse ruptura între ei. Domnişoara Polly îşi amintea acum de toate, deşi nu avea atunci decât cincisprezece ani. Familia nu mai avusese nicio legătură cu soţia misionarului. Jennie scria din când în când. Botezase cu numele de Pollyanna pe ultima ei fetiţă, în amintirea celor două surori: Polly şi Anna. Ceilalţi copii îi muriseră, scrisese ea în ultima scrisoare. Câţiva ani mai târziu, veni vestea şi despre moartea lui Jennie. O scurtă scrisoare, scrisă de bietul preot, datată dinlr-un oraş din vest înştiinţa familia despre această veste tristă. Timpul trecuse, se scurtase, şi odată cu el viaţa îşi urma cursul său.

Domnişoara Polly, cu privirea pierdută în zare, se gândea la schimbările pe care i le aduseseră aceşti douăzeci de ani din urmă. Era acum de patruzeci de ani împliniţi şi singură pe lume! Tată, mamă, surori, toţi muriseră. Era de multă vreme stăpâna casei şi a averii lăsată de tatăl ei. Câţiva prieteni, înduioşaţi de viaţa ei singuratică, o sfătuiseră să ia în casă vreo rudă pe lângă dânsa; dar ea nu primise nici sfatul, nici părerea nimănui.

— Nu mă simt singură, zicea dânsa cu mândrie; şi era atât de fericită să stea singură cu ea însăşi! Mi-e dragă singurătatea şi mai ales liniştea înainte de toate! Dar acum? Se sculă cu faţa întunecată, cu buzele strânse. Era mulţumită că e o femeie bună, care-şi cunoaşte îndatoririle şi că avea tăria de a le îndeplini. Dar Pollyanna!!!... ce

nume ridicol!

***

În mica mansardă, Nancy mătura şi freca de zor, mai cu seamă prin colţuri. Hărnicia şi munca aceasta erau mai mult spre uşurarea tulburării ce o cuprinsese, decât pentm a înlătura murdăria. Cu toată supunerea ei sfioasă faţă de stăpâna sa, totuşi se gândea la ea.

— Aş vrea să-i pot freca astfel şi colţurile sufletului, gândea ea înciudată, dând lovituri zdravene cu peria. Multe ar fi de curăţat. Auzi dumneata! Bagi o drăgălaşă de fetiţă în mansarda asta mizerabilă, călduroasă vara, îngheţată iarna, când sunt atâtea odăi bune în casa asta mare. „Copiii nu sunt de folos pe lume", aşa zicea dânsa ieri. Hmm!... se gândea Nancy, furioasă, răsucind şi storcând cârpa cu putere că o dureau degetele. Mi se pare că sunt alţii mai de prisos decât copiii... Lucră cât lucră, apoi când socoti că totul e gata, se uită cu dispreţ la odăiţa goală, pustie, curată dar săracă.

— Iată, s-a făcut partea mea, cel puţin e gata... ofta ea. Nu mai e murdărie aici, dar nici mare lucru nu este. Biata fată! frumos loc i-a mai ales!... Auzi, aici să adăpostească ea pe copila orfană, căreia îi trebuie dragostea căminului părintesc. Nancy ieşi trântind uşa.

— Oh, ce-am făcut?... îşi muşcă buzele. Apoi cu ciudă zise:

— Atâta pagubă! O fi auzit cum am trântit-o, da, o fi auzit!

După amiază, Nancy cobora în grădină. Aici găsi pe bătrânul Tom, grădinarul, ocupat cu smulgerea buruienilor şi ea îl ajută la netezirea aleilor.

— Domnule Tom, zise Nancy uitându-se înapoi, pentru ca nimeni să n-o audă. Ştii dumneata că va veni să stea la noi o fetiţă, nepoata domnişoarei Polly?

— Poftim? întrebă moşneagul ridicându-se cu greu.

— O fetiţă va trăi cu domnişoara.

Du-te de spune gluma asta altora, bombăni Tom, neîncrezător. De ce nu-mi spui că soarele o să apună mâine la răsărit?

— E aşa cum ţi-o spun, mi-a spus chiar cucoana, întări Nancy. E nepoţica doamnei şi are unsprezece ani.

Bătrânul grădinar rămase cu gura căscată.

— Ia stai... n-o fi... şi deodată o lumină duioasă învioră ochii săi tulburi. Nu-mi pare cu putinţă, dar aşa trebuie să fie... fetiţa domnişoarei Jennie, căci numai dânsa s-a măritat. Desigur Nancy, e fară îndoială fetiţa domnişoarei Jennie. Doamne, Dumnezeule! Nu-mi vine să cred că ochii mei bătrâni vor vedea şi această minune!

— Cine a fost Jennie?

— Era un înger, coborât de-a dreptul din Cer, răspunse omul cu evlavie; dar, pentru bătrânul meu stăpân şi soţia sa, era fiica cea mai mare. Avea douăzeci de ani, când s-a măritat şi a plecat de aici. Sânt mulţi ani de atunci. Am auzit povestindu-se că toţi copiii ei muriseră, afară de ultima, aceea desigur, este fetiţa care vine acum.

— Ea are unsprezece ani.

— Aşa este, desigur, zise bătrânul dând din cap.

— Va locui în mansardă, mititica! Ruşine să-i fie coniţei! zise Nancy furioasă, uitându-se îndărăt spre casă.

Bătrânul Tom se posomori dar după un timp zâmbi ciudat.

— Mă întreb ce are să facă domnişoara Polly cu un copil în casă, spuse el.

— Hmm! Eu mă întreb ce va face copila cu Domnişoara în casă, adăugă Nancy.

Bătrânul râse.

— Mă tem că nu prea ţi-e dragă stăpâna noastră, mormăi el.

— Dar cine poate s-o iubească, zise Nancy cu dispreţ.

Bătrânul Tom avea iar un zâmbet ciudat. Se apleca peste

straturi şi începu a plivi.

— Cred că n-ai auzit niciodată vorbindu-se de romanul domnişoarei Polly! spuse el încet.

— Un roman! dânsa? Nu, sunt sigură că nimeni n-a auzit aşa ceva.

— Ba da, multă lume a auzit, răspunse moşneagul; logodnicul ei de odinioară trăieşte încă, chiar în acest oraş.

— Cine e?

— Nu pot să-ţi spun.

Bătrânul se ridică, ochii lui albaştri priveau spre casă, cu o mândrie cinstită de servitor credincios al familiei pe care o slujea şi o iubea de atâţia amari de ani.

— Dar nu-mi pare cu putinţă să fi fost dânsa iubită vreodată, întări Nancy.

Bătrânul Tom dădu din cap.

— Dumneata n-o cunoşti pe domnişoara noastră cum o cunosc eu; a fost foarte frumoasă şi ar fi şi acum dacă ar vrea.

— Frumoasă! Domnişoara Polly?

— Da... Dacă ar vrea să-şi lase părul puţin mai liber ca altădată şi dacă s-ar îmbrăca frumos, cu rochii albe, cu broderii, cu dantele, ai vedea atunci cât ar fi de frumoasă; căci domnişoara Polly nu e bătrână, Nancy.

— Oare, aşa să fie? Oricum, a izbutit de minune să pară bătrână, răspunse Nancy, strâmbându-se.

— Da, ştiu, asta a început de când a avut o neînţelegere cu logodnicul ei şi de atunci ai crede că un viermie îi roade inima şi că se hrăneşte cu scai, atât e de acră şi de înţepată.

— O! da, chiar aşa, declară Nancy.

— Oricum te-ai lua cu dânsa, nu ajungi niciodată să-i intri în voie; pentru nimic în lume n-aş mai sta aici, de n-ar fi nevoile celor de acasă. Dar într-o bună zi o să-mi dau drumul, o să-mi revărs în gura mare tot năduful şi în ziua aceea va fi bineînţeles adio pentru mine.

Bătrânul Tom clătina iar din cap.

— Ştiu, e adevărat că am simţit şi eu odată ca dumneata, dar nu-i aşa, crede-mă, nu-i bine să n-ai răbdare. Şi iar se aplecă şi-şi reluă lucrul.

— Nancy! Strigă o voce ascuţită şi poruncitoare.

— Îndată coniţă, bâlbâi Nancy, repezindu-se spre casă.

***

În sfârşit, veni telegrama care anunţa sosirea Pollyannei pentru ziua următoare, 25 iunie, la ora patru. Domnişoara Polly citi telegrama, încrunta sprâncenele şi se urcă la mansardă. Se uită de jur împrejur cu faţa posomorâtă. Cămăruţa avea un pat mic, bine făcut de Nina, două scaune cu speteze tari, un spălător, nicio oglindă şi o măsuţă mică. Nu erau perdele la ferestre, nici tablouri pe pereţi. Toată ziua soarele îşi trimisese razele fierbinţi pe tinicheaua acoperişului, astfel că odăiţa era parcă o baie turcească. Ferestrele erau închise şi nu aveau transperante. O muscă mare bâzâia turbata de sus până jos pe geamuri, încercând să scape şi să-şi reia libertatea în grădină. Domnişoara Polly strivi musca şi o aruncă pe fereastră afară. Mai îndreptă un scaun, se încruntă iar şi părăsi camera. Trecând prin faţa bucătăriei, se opri pe pragul ei şi zise Nancyei:

— Am găsit o muscă în camera de sus. Desigur că ferestrele au fost deschise. Am comandat site, însă până vor veni, te rog, ferestrele să rămână închise. Nepoata mea soseşte mâine la patru, deci să te duci la gară ca s-o primeşti. Timotei va lua trăsura deschisă şi vă va aduce. Telegrama zice: „păr blond, rochie subţire cu pătrăţele roşii şi pălărie de paie". Atâta ştiu, dar ajunge ca s-o recunoşti.

— Bine, coniţă, dar... dumneavoastră?

Domnişoara Polly răspunse aspru:

— Nu, eu nu voi merge, nu e nevoie. Asta e tot ce am să-

ţi spun, şi plecă fiind încredinţată că totul este bine pregătit pentru sosirea nepoatei sale.

Nancy aruncă cu ciudă maşina de călcat peste şervetul întins pe masă.

— Păr blond, rochie subţire cu pătrăţele roşii, pălărie de paie, e tot ce ştie! Mie mi-ar fi ruşine să primesc astfel pe nepoata mea orfană, care vine din aşa depărtări.

În ziua următoare, la ora patru fără douăzeci de minute, Timotei şi Nancy se duceau cu trăsura la gară. Timotei era fiul bătrânului Tom. Se spunea că, dacă Tom era mâna dreaptă a domnişoarei Polly, Timotei era mâna ei stângă. Era un băiat frumos, înzestrat cu minte şi înţelepciune. Deşi numai de puţin timp în casă, Nancy se şi împrietenise cu el. Astăzi era prea pătrunsă de misiunea ei pentru a fi guralivă ca de obicei, aşa că ajunseseră în tăcere la gară. Repeta mereu în sine: „păr blond, rochie subţire cu pătrăţele roşii, pălărie de paie" şi se tot întreba:

— Ce fel de copilă va fi oare această Pollyanna?

— Dacă ar fi o copilă mai liniştită, mai cununie şi să nu trântească uşile şi cuţitele, zise ea lui Timotei care o urmase pe peronul gării.

— Dacă nu va fi astfel, cine ştie ce ne vom face cu toţii? zise Timotei. închipuieşte-ţi pe domnişoara Polly cu o fetiţă neastâmpărată şi zgomotoasă!

— Vai! Auzi, fluieră trenul! Timotei, nu găseşti că e foarte urât din partea ei să mă trimită pe mine, în loc să vină dânsa? mai zise Nancy, grăbindu-se spre a putea vedea mai bine toţi călătorii ce coborau în acea mică staţie.

Nu trecu mult şi zări o fetiţă slabă, îmbrăcată într-o rochiţă subţire cu pătrăţele roşii, cu două codiţe frumoase de păr blond ce-i cădeau pe spate. Se întorcea în dreapta şi în stânga, căutând parcă pe cineva. Nancy recunoscu imediat copila, dar genunchii îi tremurau şi nu se hotăra să înainteze; lăsă să treacă câteva secunde până o întâmpină.

Fetiţa era singură când se apropie Nancy de ea.

— Dumneata eşti domnişoara Pollyanna?

Deodată se simţi înăbuşită de două braţe, care se înlănţuiră în jurul gâtului ei.

— Ah! sunt atât de mulţumită, mulţumită, mulţumită de a te vedea, îi şopti o voce înduioşată la ureche. Eu sunt Pollyanna şi mă simt atât de fericită că ai venit să mă primeşti.

— Adevărat? bâlbâi Nancy, mirându-se cum putuse Pollyanna s-o recunoască. Adevărat? repetă ea încercând să-i îndrepte pălăria căzută pe spate.

— Ah! da, şi m-am întrebat tot drumul cu cine vei fi semănând, strigă fetiţa ţopăind uşor şi examinând pe Nancy din cap până-n picioare. Şi acum ştiu şi sunt mulţumită, că eşti aşa cum te văd.

Nancy era foarte bucuroasă când se apropie Timotei, căci vorbele Pollyannei o uluiau cu totul.

— Iată pe Timotei. Aveţi desigur bagaje, spuse ea încurcată.

— Da, am o ladă, spuse Pollyanna apăsat. Am primit-o nouă de tot. Doamnele de la Asistenţa Socială au cumpărat-o anume pentru mine. Nu e aşa că e foarte drăguţ din partea lor? Dar îmi pare rău că pentru aceasta nu mai pot să cumpere covorul de care are nevoie biserica. Aici în sacul meu, am o hârtie care după spusele domnului care m-a adus până aici trebuie să fie un cec, am să ţi-1 dau dumitale înainte de a-mi deschide lada. Ştii că domnii Gray care m-au însoţit sunt verii soţiei diaconului Carr! Am călătorit cu dânşii; sunt atât de plăcuţi amândoi.

— Iată-1, zise ea, arătând cecul după ce scormoni în sac.

Nancy răsuflă din greu. Simţea că e ceva ce trebuie să fie lămurit. Aruncă o privire spre Timotei, dar el se uita în altă parte. Toţi trei plecară, în fine, cu lada legată dinapoia trăsurii. Pollyanna stătea bine aşezată între Nancy şi Timotei. Tot drumul fetiţa nu încetă cu întrebările ei şi cu

tot felul de observaţii, încât Nancy abia putea să-i răspundă.

— Iată-ne porniţi. E departe de aici? Cât e de frumos! Îmi place atât de mult să merg cu trăsura! strigă Pollyanna când aceasta se puse în mişcare. Nu face nimic, dacă e aproape, cu atât mai bine, voi fi şi mai mulţumită să ajung curând. Ştiam eu că e foarte frumos aici, mi-a povestit tăticu. Se opri cu vocea schimbată într-un suspin. Nancy o privi cu sfială şi văzu că bărbia îi tremura şi că ochii îi erau plini de lacrimi, dar după un timp fetiţa urmă ridicându-şi capul şi stăpânindu-şi durerea amintirilor:

— Tata mi-a povestit totul, căci el nu uitase locurile unde copilărise. A, şi ar fi trebuit mai întâi să vă explic ce mi-a spus doamna care m-a însoţit, despre rochia aceasta cu pătrăţele roşii, adică pentru ce nu sunt îmbrăcată în haine de doliu. Ea mi-a spus că, desigur, vă veţi mira de aceasta. Dar nu era nicio haină neagră, în ultimul transport de ajutoare, afară de o bluză de catifea pe care soţia diaconului n-a găsit-o potrivită pentru mine, de altfel era găurită la amândouă coatele. Unele din doamnele de la Asistenţă vroiau să-mi cumpere o rochie şi o pălărie neagră, iar celelalte socoteau că banii aceia trebuiau mai bine folosiţi la cumpărarea unui covor roşu pentru biserică.

— Doamna White a spus că e bine aşa, căci nu-i plac copiii îmbrăcaţi în negru, adică vreau să zic că-i sunt dragi copiii, dar nu cu haine negre. Pollyanna se opri, răsuflă, iar Nancy profitând de această tăcere zise:

— Sânt sigură că totul va merge bine.

— Şi eu sunt mulţumită că vorbeşti astfel, sunt de părerea dumitale, zise Pollyanna, cu glasul iar schimbat. Eu aş fi fost mulţumită să fiu în doliu.

— Mulţumită? exclamă Nancy mirată.

— Da! Tata s-a dus în Cer la mama şi la ceilalţi copii. El mi-a spus că trebuie să fiu mulţumită de aceasta. Totuşi

mi-a fost destul de greu să mă mulţumesc pentru că eram atât de singură şi mă gândeam ce bine era de rămânea el lângă mine, deoarece mama şi cu ceilalţi au pe Dumnezeu şi îngerii din Cer, pe când eu am numai pe doamnele de la Asistenţă. Dar acum sunt sigură că îmi va fi mai uşor, pentru că te am pe dumneata, tanti Polly! Sânt atât de mulţumită că te am.

Compasiunea ce o simţea Nancy pentru biata fetiţă orfană se schimbă deodată în groază.

— Oh! dar... te înşeli grozav, scumpă copilă, spuse ea tulburată. Eu nu sunt decât Nancy, nu sunt deloc tanti Polly a dumitale.

— Dumneata... dumneata nu eşti mătuşa mea? îngână copila cu totul neliniştită.

— Nu. Nu sunt decât fata din casă. Niciodată n-aş fi crezul că mă vei lua drept dânsa. Nu seamăn deloc, dar absolut deloc cu...

Timotei fluieră încetişor, dar Nancy era prea tulburată pentru a observa veselia ce strălucea în ochii lui.

— Dar cine eşti? întrebă Pollyanna; nu semeni nici cu doamnele de la Asistenţă.

De data aceasta, Timotei izbucni în râs.

Sunt Nancy, servitoarea. Eu fac la castel toată treaba, în afară de spălatul şi călcatul rufelor prea grele; d-na Durgin face aceasta.

— Dar acolo este tanti Polly? întrebă copila cu grijă.

— Da, este acolo, declară Timotei. Fetiţa păru uşurată.

— Ah! atunci e bine.

Urmă o scurtă tăcere, iar în urmă ea zise cu veselie:

— Şi ştiţi ceva?... Sunt, totuşi, mulţumită că n-a venit ea să mă întâmpine la gară, pentru că astfel voi avea o nouă mulţumire, aceea de a cunoaşte pe mătuşa, după ce am avut una la sosire, cunoscându-vă pe dumneavoastră.

Nancy se roşi. Timotei o privi cu un zâmbet vesel.

— Iată ce drăgălăşenie ne spune drăguţa, de ce nu-i

mulţumeşti pentru vorbele ei atât de măgulitoare.

— Eu mă gândeam la domnişoara Polly, şopti Nancy.

Pollyanna oftă de mulţumire.

— Şi eu doresc foarte mult s-o văd; e singura mea mătuşă şi n-o cunosc încă!... Tata mi-a vorbit de ea. Mi-a spus că trăieşte într-o casă mare şi frumoasă în vârful unui deal.

— Aşa e, zise Nancy, poţi s-o vezi; e casa aceea mare albă, cu obloane verzi, acolo sus.

— Ah! ce frumoasă e! ce copaci înalţi şi ce splendidă pajişte o înconjoară! Niciodată n-am văzut aşa ceva. Nancy, tanti Polly este bogată?

— Da, domnişoară Pollyanna.

— Ah! Ce mulţumită sunt. Trebuie să fie minunat să ai bani mulţi! Nu cunosc decât pe d-na şi d-1 White care au destui bani. Ei au covoare în toate camerele şi mănâncă îngheţată în fiecare duminică. Are şi tanti Polly îngheţată duminica?

Nancy dădu din cap, muşcându-şi buzele şi întâlni ochii râzători ai lui Timotei.

— Nu, domnişoară Pollyanna. Nu cred să-i placă mătuşii dumitale îngheţata; cel puţin niciodată n-am văzut îngheţată pe masa dânsei.

Faţa Pollyannei se întunecă.

— Ce spui? asta mă cam supără. Nu înţeleg, să nu-i placă cuiva îngheţata? Totuşi pot fi mulţumită şi aşa. deoarece îngheţata pe care n-o mănânci nu poate să-ţi dea dureri de stomac, ca aceea de la d-na White; adică vreau să spun că i-a făcul rău ei, dar eu am mâncat tară să am nimic.

— Dar tanti Polly are covoare frumoase?

— Da, are multe.

— în fiecare cameră?

— Aproape în fiecare, răspunse Nancy cu gândul la mansardă, unde nu se afla niciun covoraş, cât de mic.

— Sânt atât de mulţumită, striga Pollyanna cu bucurie. Îmi plac atât de mult covoarele. La noi acasă nu erau decât două mici, în faţa paturilor, venite într-un pachet cu ajutoare, însă unul avea pete de cerneală. D-na White avea covoare şi tablouri frumoase cu trandafiri şi fetiţe îngenuncheate, şi o pisică, şi nişte mieluşei, un leu mare... dar leul nu stă împreună cu mieluşeii. Ştiţi... Biblia spune că o să se întâmple odată şi asta, că vor paşte împreună miei cu lei, dar... mai e mult până atunci. Vă plac mult tablourile?

— Nu ştiu, răspunse Nancy cu glas stins...

— Mie tare-mi plac. Noi nu avem niciunul acasă pentru că nu sosesc multe în pachetele cu ajutoare. Totuşi au venit odată două, din care unul era atât de frumos, încât tata 1-a vândut pentru a-mi cumpăra pantofi, iar celălalt era într-o stare aşa de proastă că s-a făcut ţăndări când a vrut tata să-1 agate de perete... adică înţelegi, sticla care-1 acoperea. Şi eu am plâns... Dar acum sunt mulţumită că n-am asemenea lucruri frumoase, pentru că mă voi bucura cu atât mai mult de ale lui tanti Polly, cu cât n-am fost obişnuită cu ele. Tot astfel a sosit într-un pachet o provizie de panglici foarte urâte... cafenii, vechi...

— Ah! Ce splendidă casă! strigă ea însufleţită când intră pe aleea principală a castelului.

In timp ce Timotei descărca bagajul, Nancy îi spuse la ureche:

— Să nu-mi mai spună nimeni de acum să părăsesc casa asta, căci nimeni nu m-ar îndupleca să plec.

— Să pleci?!... dar nici eu n-aş voi aşa ceva; o să ne fie copilita asta o bună distracţie şi va fi mult mai bine. .

— Distracţie?... Plăcere?... zise Nancy indignată, cam ştiu eu de pe acum ce fel de plăcere va fi pentru fetiţa aceasta drăguţă traiul cu stăpâna noastră. Să-mi închipui că ea sărăcuţa va avea nevoie de mine câteodată. Voi rămâne aici pentru ea, da, Timotei, pentru ea, zise Nancy

deschizând uşa Pollyannei.

***

Domnişoara Polly nici nu se sculă pentru a-şi primi nepoţica. Ridică numai ochii de pe carte când se iviră în uşa salonului Nancy cu fetiţa. Ii întinse o mână pe ale cărei degete parcă sta scris cu litere mari: DATORIE.

— Bună ziua, Pollyanna. Ce mai faci? Eu... N-apucă să spună mai multe, căci Pollyanna se repezise aruncându-se vijelioasă în braţele ei!...

— Ah! tanti Polly, tanti Polly, nu ştiu să-ţi spun cât sunt de bucuroasă că mi-ai dat voie să vin aici să trăiesc lângă dumneata, spunea ea suspinând. Nu-ţi poţi închipui cât e de dulce de a te avea pe dumneata şi pe Nancy în locul doamnelor de la Asistenţă.

— Se prea poate, dar n-am plăcere să cunosc acele doamne, răspunse domnişoara Polly rece, încercând a se smulge din braţele copilei şi aruncând priviri furioase Nancyei, rămasă cam încremenită în pragul uşii.

— Mulţumesc Nancy, poţi să pleci. Pollyanna, te rog şezi cum se cuvine. N-am putut încă vedea cu cine semeni.

Pollyanna se retrase îndărăt, râzând uluită.

— E adevărat, dar vezi dumneata, nu sunt tocmai frumoasă din cauza pistruilor! Ah!... şi trebuie să-ţi vorbesc de rochia mea cu pătrăţele roşii şi de bluza cea de catifea ruptă-n coate. Am povestit pe drum Nancyei... tata spunea...

— Da, însă eu te poftesc să nu te mai gândeşti la ce spunea tatăl dumitale!... îi tăie vorba domnişoara Polly răstită. Ai, desigur, o ladă?

— Da, tanti Polly. Doamnele de la Asistenţă mi-au dat un cufăr frumos. Nu este mare lucru în el, căci misiunea n-a primit multe haine de copii în ultimul timp; totuşi sunt în el

toate cărţile tatii... şi d-na White a zis că trebuie să le iau cu mine. Ştii dumneata, tata...

— Pollyanna! o întrerupse din nou cu asprime mătuşa, este un lucru pe care doresc să-1 înţelegi odată pentru totdeauna. Eu nu vreau să-mi vorbeşti niciodată de tatăl tău.

Fetiţa îşi ţinu răsuflarea tremurând toată.

— Tanti Polly, vreau să spun..., se opri neîndrăznind să continue, şi mătuşa se folosi de aceasta pentru a-i zice:

— Să ne urcăm în camera ta, unde trebuie să fie bagajul, căci i-am spus lui Timotei să-1 ducă acolo. Poţi să vii cu mine, Pollyanna.

Fără a spune un cuvânt, Pollyanna se întoarse şi urmă pe mătuşa ei. Ochii erau plini de lacrimi, totuşi ea rdică sus căpşorul, curajoasă

— La unna urmei, sunt mulţumită că nu voieşte să-i vorbesc de tata, gândea Pollyanna. Voi fi poate mai puţin mâhnită dacă nu voi mai vorbi de el. Poate chiar pentru asta m-a oprit dânsa de a-i mai pomeni numele, şi convinsă iarăşi de bunătatea mătuşii îşi înghiţi lacrimile, privind cu băgare de seamă totul în jurul ei.

Acum urcau scările. Înaintea ei, rochia de mătase neagră a mătuşii fâşâia plăcut. În urma ei, printr-o uşa deschisă, văzu covoare viu colorate şi scaune acoperite cu mătăsuri. Sub picioarele ei se întindea un covor minunat, moale şi plăcut ca muşchiul din pădure. În toate părţile, auriul ramelor de la tablouri, luminate de razele soarelui ce se strecura prin perdelele de dantela, îi lua ochii.

— Ah! tanti Polly, strigă fetiţa extaziată, ce splendidă casă! Ce bucuroasă trebuie să fii că ai atâtea bogăţii!...

— Pollyanna! răspunse mătuşa când ajunseră sus, sunt foarte mirată de vorbele tale!...

— De ce tanti Polly? Nu eşti oare bogată? întrebă Pollyanna.

— Desigur, dar nu sunt în stare să fiu mândră pentru

darurile care a găsit Dumnezeu de cuviinţă să mi le hărăzească, declară domnişoara Polly; apoi se întoarse, străbătu vestibulul şi ajunse la scara ce ducea la pod. Era acum foarte mulţumită că alesese mansarda aceea pentru copilă. Primul ei gând fusese s-o izoleze cât mai departe de ea, şi totodată să ferească mobilele de preţ de zburdălnicia copilei. Pentru că se arătase vanitoasă atât de timpuriu, era foarte nimerit ca mansarda ce i-o destinase să fie cât se poate de simplă şi lipsită de orice ornament, se gândi ea.

Pollyanna, cu paşi mărunţi, mergea grăbită în urma mătuşii. Ochii ei mari, albaştri, priveau în toate părţile pentru a nu scăpa nimic din vedere. Mintea ei se trudea căutând a ghici după care din uşile acestea fermecate se găsea oare odaia ei... scumpa şi frumoasa ei odăiţă împodobită cu perdele, cu covoare şi cu tablouri?! Domnişoara Polly deschise o uşă şi mai urcă o scară. Aici nu mai era nimic de admirat; pereţii goi peste tot, spaţii mari întunecoase până-n colţurile îndepărtate, unde acoperişul atingea aproape podelele şi unde, ici colo, se. înşirau unele peste altele nenumărate cufere şi cartoane. Aerul era greu şi înăbuşitor. Inconştient, Pollyanna a ridicat capul pentru a putea respira şi văzu pe domnişoara Polly deschizând o uşă pe dreapta.

— Pollyanna, iată-ţi camera şi cufărul tău pe care ţi 1-a şi adus aici! Cheia e la tine?

Pollyanna făcu un semn afirmativ din cap, fără a putea spune un cuvânt. Ochii ei mari se uitau cu groază. Mătuşa ei se încruntă.

— Pollyanna, când îţi pun o întrebare, doresc să-mi răspunzi tare, nu să faci semn cu capul.

— Da, tanti Polly.

— Bine. Cred că vei găsi aici tot ce-ţi trebuie, adăugă dânsa aruncând o privire spre cana cu apă, şi spre prosoapele bine întinse deasupra spălătorului. Voi trimite

pe Nancy să-ţi ajute să descui cufărul. Să ştii că luăm masa la şase, zise ea părăsind mansarda.

După plecarea mătuşii ei, fetiţa rămase un moment nemişcată, apoi îşi aruncă privirile pe podelele goale, pe pereţi, pe ferestrele fără perdele, şi le opri în fine pe cufăraşul ei, care mai deunăzi se afla încă în camera mică din satul îndepărtat; se duse împleticindu-se până le el şi căzu în genunchi, acoperindu-şi faţa cu amândouă mânuţele. Aşa o găsi Nancy câteva minute mai târziu.

— Lasă, lasă, fetiţă scumpă, sărăcuţa de tine, o mângâie ea, aşezându-se jos pe podea lângă Pollyanna, luând-o uşor în braţe. S-a întâmplat exact cum spuneam, n-am scăpat de ce mi-a fost frică.

Pollyanna dădea din cap.

— Sânt atât de nerecunoscătoare şi rea, grozav de rea. Nu pot să înţeleg de ce Dumnezeu şi îngerii Lui au mai multă nevoie de tata decât de mine!

— Lasă, lasă fetiţă. Dă-mi cheia, şi într-o clipă vom despacheta.

Pollyanna întinse cheia, tristă şi pe gânduri.

— Nu sunt prea multe haine acolo, spuse ea încet.

— Cu atât mai bine, le vom aşeza la loc mai repede, îi răspunse Nancy.

Un zâmbet satisfăcut lumină faţă Pollyannei.

— Exact aşa este, pot să fiu mulţumită, nu e aşa?

— Bineînţeles, răspunse Nancy, puţin confuză.

Nancy scoase repede cărţile, lenjeria cârpită şi rochiţele vechi şi urâte. Pollyanna zâmbi încurajată acum. Nancy a ajutat-o să aşeze hainele în dulap, lenjeria în sertare şi cărţile pe masă.

— De acum, cămăruţa mea va fi foarte frumoasă; ce zici Nancy?

Nancy nu a răspuns; părea preocupată, cu capul aplecat peste cufăr. Pollyanna privea la pereţii goi.

— Sunt chiar mulţumită că n-am oglinda aici; cel puţin

nu-mi voi mai vedea pistruii pe obraz. Deodată Pollyanna strigă veselă şi bătu din palme, uitându-se pe fereastră.

Oh, Nancy, eu nu am mai văzut o astfel de frumuseţe. Ce peisaj încântător! Ce copaci frumoşi! Căsuţele albe, clopotniţa bisericii, apa care curge la vale şi străluceşte ca argintul la razele soarelui. Drept să-ţi spun, aici nu e nevoie de tablouri. Ce mulţumită sunt că mi s-a dat mansarda aceasta.

Nancy plângea. Mirată, Pollyanna se apropie imediat de ea şi o întrebă:

— Ce e Nancy? De ce plângi? Nu cumva mansarda asta era a ta?

— Mansarda mea? strigă Nancy, în timp ce-şi ştergea lacrimile. Ce îngeraş eşti. Auzi, sună mătuşa ta!

Nancy sări în picioare şi cobora zgomotos pe scări. Pollyanna rămasă singură, se întoarse spre „tabloul" ei admirând peisajul încântător de la fereastră. Deschise fereastra încet, încet de tot, şi aplecată afară respiră adânc aerul curat şi răcoritor din grădină. Deschise şi a doua fereastră. O musca mare zbură pe lângă obrazul ei, bâzâind, urmată de a doua, a treia şi multe altele. Pollyanna nu le-a băgat în seamă; descoperise chiar lângă fereastra ei un copac uriaş care-şi întindea crengile ca nişte braţe gata să o strângă cu drag. Deodată izbucni în râs.

— Cred că pot să ajung, şi imediat s-a suit pe marginea ferestrei, a apucat creanga cea mai apropiată, s-a agăţat, şi cu încredere şi-a făcut vânt. Ca o maimuţă, a coborât din creangă în creangă. Săritura de acolo până jos era ceva mai grea, dar ţinându-şi respiraţia, s-a agăţat cu braţele de ultima creangă, apoi a sărit. S-a ridicat imediat şi a privit în jurul ei. Se afla în spatele casei. Acolo era o grădină mare, unde lucra un bătrân. Dincolo de grădină o cărare mică ducea spre câmpii până în deal sus, în vârful căruia strălucea un brad singuratic, în tovărăşia unei stânci.

Acum Pollyanna mai avea o singură dorinţă; să ajungă în vârful acelei stânci! Alergă cu grijă, înconjurând grădina, făcându-şi drum printre straturi; abia mai răsufla când ajunse la cărarea care şerpuia peste câmpie. Acum începu urcuşul. Distanţa însă până la stâncă parcă era tot mai mare.

Peste cincisprezece minute, ceasul cel mare din hol, indica ora şase. La ultimul semnal, Nancy sună clopoţelul pentru a anunţa timpul mesei. Trecură unu, două, trei minute. Domnişoara Polly se încruntă şi bătu din picior.

— Nancy, nepoala mea a întârziat. Nu vreau ca tu s-o chemi, adăugă ea cu severitate. 1-am spus la ce oră servim masa, şi nu are decât să vină. Ja timp şi să se comporte cuviincios. Trehuie să se înveţe cu disciplina de la început. Când va veni, să-i dai numai pâine şi lapte, la bucătărie.

—Da.

Imediat după masă Nancy a fugit la mansardă. Deschise uşa încetişor.

— Unde eşti? Unde te ascunzi? O căuta în dulap, sub pat şi chiar în cufăr. Cobora şi fugi la grădinarul bătrân.

— Domnule Tom, Domnule Tom, a plecat fetiţa noastră!

— A plecat? Unde, în cer? întrebă el, îndreptându-şi privirile spre cerul înroşit de razele asfinţitului. Mi se pare că s-a dus cât mai aproape de cer, zise el, arătând cu degetul spre vârful stâncii spre o formă subţirică şi sprintenă de fetiţă.

— Slavă Domnului că nu s-a dus în cer, exclamă Nancy. Spune-i stăpânei că am plecat la plimbare, striga ea, îndreptându-se pe cărarea care duce spre câmpii.

***

De ce mă sperii Pollyanna, spuse Nancy, gâfâind şi grăbindu-se spre stâncă.

Pollyanna se aşeza jos cu părere de rău.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat. Nu trebuie să-ţi fie

frică niciodată. Tata şi doamnele de la Asociaţie se speriau şi ei când întârziam, dar de fiecare dată mă întorceam cu bine.

— Dar nu te-a văzut nimeni că ai plecat, spunea Nancy, în timp ce cobora de mână cu Pollyanna. Pe unde ai fugit? Ai coborât pe acoperiş?

— Am ieşit pe fereastră şi am coborât pe crengile copacului.

— Dacă mătuşa ta ar şti asta, ce-ar face?

— Ei bine, am să-i povestesc eu despre această aventură şi atunci ai să vezi ce va face.

— Nu,... Doamne fereşte, să nu-i spui nimic.

— Dar de ce? Crezi că-i îngrijorată? zise Pollyanna puţin cam tulburată.

— Hai, trebuie să ne grăbim, mai am de spălat vasele.

— Iţi voi ajuta şi eu, o asigură Pollyanna.

Cerul se întunecă repede. Pollyanna se sprijinea tot mai mult de braţul prietenei sale.

— Acum mă bucur că te-ai speriat şi m-ai căutat. Dacă nu te speriai nu veneai după mine.

— Săraca de tine, ţi-o fi şi foame. Dar să ştii că nu mi se îngăduie să-ţi dau să mănânci altceva decât pâine cu lapte. Mătuşa ta s-a supărat că nu ai venit la timp la masă.

— Dar cum puteam fi la timp la masă, dacă am fost sus pe stâncă?

— Da, dar dânsa nu ştie unde ai fost.

— Mie îmi pare bine că trebuie să mănânc la bucătărie pâine cu lapte. Nu îmi este greu sa mă mulţumesc cu alimente bune.

— Văd că te mulţumeşti repede cu orice! răspunse Nancy oftând.

— Asta se datorează ***,Jocului meu de mulţumire''.*** Este un joc pe care l-am învăţat de la tata, şi e minunat, răspunse Pollyanna. De când eram mică m-am jucat acest joc mereu cu tata: ***Să găseşti ceva cure să îţi producă***

bucurie în orice împrejurare. Acest joc l-am început când am primit nişte cârje într-un pachet. Eu îmi doream o păpuşă şi am primit o pereche de cârje. Tata mi-a spus să mă bucur că nu am nevoie de ele. E minunat lucrul acesta, spunea Pollyanna cu entuziasm. De atunci ne-am jucat întotdeauna împreună. Cu cât era mai greu, cu atât ne plăcea mai mult. Dar câteodată e cât se poate de greu. Aşa s-a întâmplat când tata şi mama m-au părăsit şi au plecat în Cer. A fost cumplit de greu când am rămas singură pe lume. Încercam mereu să mă joc ***„jocul mulţumirii"*** şi simţeam că nu mai pot. Dar când cauţi lucruri bune şi frumoase uiţi pe cele rele şi urâte. Nu-i aşa Nancy, mă-nţelegi? De obicei acest joc nu îmi ia mult timp pentm că am experienţă, oftă Pollyanna. Deseori găsesc lucruri bune şi plăcute chiar fără să fac mult efort. Atât de mult îi plăcea lui tata acest joc, adăugă ea cu glas tremurat. Poate mă voi juca împreună şi cu tanti Polly, continuă ea dusă pe gânduri;

— Pollyanna, eu îţi promit că am să mă joc cu tine. Nu prea am experienţa jocurilor, dar am să încerc.

— Ce bună eşti Nancy! O să fie aşa de interesant, o să vezi, spunea Pollyanna în timp ce o îmbrăţişa pe Nancy.

Ajunsă la bucătărie, Pollyanna mancă cu poftă pâinea şi laptele, apoi plecă s-o caute pe mătuşa ei. O găsi citind. Domnişoara Polly o privi foarte rece.

— Ai mâncat Pollyanna?

— Da, mulţumesc tanti Polly.

— Sânt foarte supărată că a trebuit să te pedepsesc să mănânci la bucătărie, din prima zi.

— Oh, dar eu sunt mulţumită, pentru că îmi place pâinea şi laptele, şi îmi face plăcere să stau cu Nancy la bucătărie. Să nu te superi, tanti Polly.

— Pollyanna, e târziu, e timpul să te culci. Ai avut o zi obositoare, iar mâine vom fi ocupate cu hainele tale. Dimineaţa servim micul dejun la ora şapte şi te rog să vii la

timp. Noapte bună.

Pollyanna se apropie de mătuşa ei, o îmbrăţişa şi o sărută cu căldură.

— Noapte buna, tanti Polly. Am fost atât de bucuroasă şi mulţumită până acum. Sânt sigură că o să-mi placă să locuiesc aici.

Ce fetiţă extraordinară, se gândi Polly, e mulţumită că am pedepsit-o, e bucuroasă să trăiască aici la mine în casă. Nedumerită de atitudinea fetiţei, Polly continuă să citească.

Sus în mansardă Pollyanna suspina dureros în aşternutul ei.

— Tată! Tu care eşti acum cu îngerii, vezi că nu pot să mă joc în acest moment, dar sunt sigură că nici tu nu ai avea de ce să te bucuri dacă ar trebui să dormi singur aici, în întuneric. Dacă ar iî cu mine aici măcar Nancy, sau tanti Polly, sau o doamnă de la Asociaţie, tot ar ti mai uşor.

Jos în bucătărie, Nancy spăla vasele, frecând cu toată puterea şi murmurând printre dinţi:

— E de-ajuns să te bucuri când primeşti o pereche de cârje în locul unei păpuşi!… Jocul acesta este protecţia ei în timpul necazului. Voi fi atenta să mă joc cu ea acest joc, numai să pot să-i fac plăcere şi bucurie.

***

A doua zi dimineaţă, aproape de ora şapte, Pollyanna privea cerul senin şi albastru. Cămăruţa ei parcă era alta, mai frumoasă, plină de aer curat. Afară păsările ciripeau voioase, şi Pollyanna alergă la fereastră pentru a le privi. Mătuşa ei era în grădină lângă trandafiri. Coborâ repede pe scări, lăsând toate uşile deschise, alergând prin hol şi fugi repede în grădină.

— Tanti Polly, tanti Polly, sunt atât de bucuroasă în dimineaţa aceasta!

— Pollyanna, dar tu nu obişnuieşti să spui „bună

dimineaţa"?, o întrebă, vădit nemulţumită şi cu asprime în glas, mătuşa.

— Pe persoanele pe care le cunosc şi le iubesc le sărut pentru că mă bucur. Eşti mătuşa mea bună, de aceea am alergat aici ca să te sărut.

Bătrânul grădinar se întoarse mirat spre ea.

— Pollyanna, stai puţin, eu... Tom, cred că ai înţeles în ce priveşte aceşti trandafiri, i se adresă cu asprime, grădinarului, domnişoara Polly, apoi plecă grăbită.

— Domnule Tom, lucrezi aici în grădină mereu? întrebă Pollyanna cu multă curiozitate.

Bătrânul se întoarse spre ea, buzele îi tremurau, iar ochii îi erau plini de lacrimi.

— Da, eu sunt bătrânul Tom. grădinarul, zise, şi cu mâna-i tremurândă o mângâie pe Pollyanna pe părul ei blond. Semeni aşa de mult cu mama ta. Am cunoscut-o când era mai mică decât tine, lucram pe atunci aici în grădină.

— Ai cunoscut-o pe mama mea? Te rog mult vorbeşte-mi despre ea! Entuziasmată, Pollyanna sări pe cărarea noroioasă lângă bătrânul grădinar. Dar, dinlr-o dată, se auzi clopoţelul sunând. Nancy ieşi strigând:

— Pollyanna, clopoţelul te cheamă la masă. Te rog să ţii minte, să vii repede orice ai face şi oriunde ai fi, când auzi clopoţelul sunând să vii înăuntru.

Domnişoara Polly stătea în sufragerie, tăcută, urmărind nişte muşte:

— Nancy, pe unde au intrat muştele acestea?

— Nu ştiu, în bucătărie nu am văzut nicio muscă.

— Azi de dimineaţă erau multe muşte pe scări. Probabil sunt muştele mele, tanti Polly.

— Nancy, ieşi repede din sufragerie, ia şi prăjiturile. ***„Muştele tale”*** strigă mătuşa. Ce vrei să spui? De unde vin ele?

— Cred că au venit de-afară pe fereastră. Am văzut

câteva intrând.

— Le-ai văzut? Ai deschis ferestrele care nu au obloanele de sârmă. Nancy, pune pe masă clătitele şi du-te imediat în camerea Pollyannei şi închide ferestrele şi uşile de acolo. Muştele nu sunt numai murdare şi supărătoare, dar şi periculoase pentru sănătate. După masă îţi voi da o cărticică unde vei citi despre ceea ce îţi vorbesc.

— O cărticică, mulţumesc tanti Polly, îmi place atât de mult să citesc!

Domnişoara Polly răsuflă greu, apoi îşi ascuţi buzele, iar Pollyanna văzânt figura ei aspră, răspunse:

— Nu voi mai deschide ferestrele.

Mătuşa ei nu răspunse nimic, nu mai vorbi nimic până la sfârşitul mesei.

Apoi se sculă şi se îndreptă spre bibliotecă, luă o broşură mică şi se întoarse spre nepoata ei.

— Poftim articolul despre care ţi-am vorbit. Să mergi la tine în cameră şi să-1 citeşti. Voi veni peste o jumătate de oră să-ţi văd hainele.

— Mulţumesc tanti Polly, apoi plecă voioasă, trăgând zgomotos uşa după ea.

Peste o jumătate de oră, domnişoara Polly a fost primită cu însufleţire:

— Ah, tanti Polly, niciodată n-am citit ceva mai interesant. Sânt ***atât de mulţumită*** că mi-ai dat această carte.

— Ajunge, zise domnişoara Polly, du-te acum şi adu-ţi hainele, vreau să le văd, rochiile nepotrivite le vom da săracilor.

— Nu sunt deloc frumoase, zise ea ruşinată. Mi s-a dat ce-a fost mai bun, dar frumoase nu-s.

Domnişoara Polly întoarse hainele cu vârful degetelor pe toate părţile. Numai pentru Pollyanna nu erau făcute.

— Pollyanna, vei merge la şcoală. Domnul director va vedea pentru ce clasă eşti pregătită, dar până atunci e

bine să-mi citeşti cu voce tare în fiecare zi.

— Îmi place mult mai mult să citesc încet, din cauza cuvintelor prea grele, mă înţelegi?

— Ai învăţat şi muzica?

— Nu prea. Am învăţat să cânt puţin la pian. O domnişoară care cânta la biserică mi-a dat câteva lecţii.

— Te cred, dar este obligaţia mea să-ţi iau o profesoară, ca să-ţi dea cel puţin o idee despre muzică. Am să te învăţ eu să coşi, iar în ce priveşte gătitul, cred ca nu ştii nimic. In fiecare dimineaţa la ora nouă, îmi vei citi cu voce tare. In fiecare miercuri şi sâmbătă vei merge la bucătărie să o ajuţi pe Nancy pentru a învăţa să găteşti. După amiaza vei fi liberă pentru lecţii de muzică. Îţi voi lua un profesor imediat.

— Ah, dar tanti Polly, nu mi-ai lăsat niciun moment liber pentru a trăi.

— Pentru a trăi? Ce părere ai, fetiţo!

— Eu numesc „a trăi" atunci când faci lucruri care-ţi plac, când alergi prin câmpii, când citeşti (numai pentru tine), când urci un deal, când vorbeşti cu domnul Tom grădinarul, şi cu Nancy; înveţi a cunoaşte casele şi oamenii şi tot ce poţi vedea pe străzile frumoase pe care le-am străbătut ieri. Iată ce numesc eu „a trăi", tanti Polly, a respira nu înseamnă „a trăi".

Domnişoara Polly se supără.

— Pollyanna, fii sigură că vei avea destul timp de joacă. Eu îmi fac datoria, îngrijindu-mă să-ţi ofer o cultură şi o creştere aleasă, ar trebui ca tu să o doreşti, având grijă ca tot ce-ţi ofer să nu fie pentru o fetiţă nerecunoscătoare.

Pollyanna părea jignită:

— O, tanti Polly, cum aş putea vreodată să fiu nerecunoscătoare? Eu te iubesc, eşti mătuşa mea.

— Foarte bine, să nu fii obraznică, zise ea îndreptându-se spre uşă. Ah, am uitat să-ţi spun că Timotei va veni azi la unu şi jumătate şi te va lua cu trăsura. Niciuna din

rochiile tale nu se potriveşte. Nu mi-aş face datoria dacă te-aş lăsa îmbrăcată astfel.

Pollyanna oftă lung, auzind atât de des cuvântul „datorie".

— Tanti Polly, oare nu s-ar găsi ceva care te-ar face fericită şi mulţumită, fiindcă-ţi împlineşti toate aceste datorii?

— Ce spui?

Domnişoara Polly rămase aproape încremenită, şi roşindu-se strigă:

— Să nu fii obraznică, Pollyanna.

În mica mansardă sufocantă, Pollyanna se aruncă pe unul din scaune:

— Nu înţeleg de ce am fost obraznică, suspina ea, am vrut s-o întreb dacă ar putea să-mi dea un sfat, cum să fac ca să-mi împlinesc toate aceste datorii.

Poljyanna stătu câtva timp tăcută, cu ochii pierduţi în grămada de haine aruncate pe pat. Se sculăt încet şi începu să pună la loc rochiţele.

— Nu pricep cum aş putea fi nemulţumită, zise ea cu glas tare, afară numai dacă ar trebui să fiu mulţumită că mi-am îndeplinit datoria.

Şi la gândul acesta începu a râde cu poftă.

***

Pe la ora unu şi jumătate domnişoara Polly, împreună cu Pollyanna, a plecat la cumpărături cu trăsura condusă de Timotei. Toată după amiaza s-au plimbat prin magazinele care erau la o jumătate de kilometru depărtare de casă. Nu era tocmai uşor să cumperi aşa în grabă tot ce-i trebuia Pollyannei. Când au terminat, domnişoara Polly a respirat uşurată parcă de o povară. Pollyanna s-a întors foarte fericita din această plimbare, zâmbind şi cu inima plină de mulţumire.

După masa de seară, Pollyanna a petrecut câteva clipe

cu bătrânul Tom, şi cu Nancy, după ce Nancy a terminat de spălat vasele, tanti Polly fiind în acest timp în vizită la un vecin.

Bătrânul Tom i-a povestit despre mama ei lucruri atât de minunate, care i-au facut multă plăcere fetiţei. Nancy i-a povestit despre familia ei care locuia la o distanţă de 5 kilometri: mama ei, fraţii şi surioarele. I-a promis că o va duce în vizita la familia ei dacă "stăpâna" o va lăsa.

— Nici nu ştii ce nume frumoase au fraţii mei, i-a spus Nancy oftând: pe fratele meu îl cheamă Algernon, iar pe surioare le cheamă Florabelle şi Estelle. Numai numele meu este mai urât.

— Oh! Nancy, de ce spui aşa ceva?

— Pentru că numele meu nu este frumos ca al lor. Eu am fost cea mai mare şi pe atunci mama încă nu citise poveştile în care aflase despre numele acelea frumoase. Numele de Clara Maria ar fi fost mult mai frumos pentru mine, e atât de elegant şi distins.

Pollyanna pufni în râs:

— Mie îmi place Nancy, pentru că e numele tău.

La ora opt şi jumătate, PolJyanna a mers la culcare. Obloanele de sârmă nu erau gata şi mansarda era un adevărat cuptor. Săraca fetiţă se uita la amândouă ferestrele închise, dar nu îndrăznea să le deschidă. Se dezbrăcă şi îşi aşeză hainele cu grijă, se rugă cu multă căldură, stinse lumânarea şi se culcă. Se întorcea pe toate părţile în patul ei fierbinte ca focul. Nemaiputând suporta, se sculă şi deschise uşa mansardei. În pod era întuneric beznă. Doar într-un colţ luna lumina, formând o cărare de argint. Hotărâtă să nu se sperie de întunericul care predomina peste tot, Pollyanna îşi luă inima în dinţi şi păşi pe cărarea luminoasă până ajunse la geam. Spera să respire puţin aer, dar geamul era închis fără obloane de sârmă, exact ca cele din camera ei. Afară era un tablou splendid, şi Pollyanna ştia că e şi aer curat, răcoritor, care

i-ar face atât de bine. Obrajii şi mâinile îi ardeau. Ce frumos se vedea lumina lunii în grădină! Ce bine ar fi dacă ar putea să-şi mute patul acolo, în grădină. Deodată Pollyanna îşi aminti că văzuse lângă geam un şir de saci atârnaţi de nişte cuie. Nancy îi spusese că acolo sunt hainele de iarnă. Cam cu frică, Pollyanna s-a îndreptat spre saci, a ales unul care i s-a părut mai gros şi mai moale (cel cu paltonul de blană al domnişoarei Polly) pentru saltea, altul mai subţire pentru pernă şi un al treilea şi mai subţire pentru plapumă. Încărcată cu aceşti saci, Pollyanna se întoarse la fereastra luminată de lună, o deschise, aruncă sacii pe acoperiş şi cobori şi ea încet după saci. A avut grijă să închidă fereastra, pentru că nu a uitat de muştele care pot aduce atâţia microbi în casă.

— Ce aer curat! Ce răcoare! Ce splendoare!

Pollyanna era atât de fericită că putea să se bucure de răcoare, după fierbinţeala mansardei ferecate, Acoperişul era larg şi neted. Încât nu-i era teamă că ar putea să cadă, Mulţumită, se ghemui pe salteaua de blană scumpă, puse un sac la cap, iar cu celălalt se acoperi.

— Ce mulţumită sunt că nu au venit obloanele de sârmă, spuse ea privind la stele.

La etajul de jos, domnişoara Polly palidă şi speriată se îmbrăca. Tremurând, telefona lui Timotei:

— Vino repede cu Tom. Aduce-ţi şi o lanternă şi veniţi cât se poate de repede, un om este pe acoperişul salonului de vară.

Pollyanna abia adormise când deodată a fost trezită de lumina unei lanterne şi de Un trio de exclamări. Deschise ochii şi lângă ea era Timotei în vârful unei scări, Tom stătea călare pe fereastră, iar mătuşa ei o privea înmărmurită ascunsă la spatele lui Tom.

— Pollyanna, ce înseamnă asta?

Pollyanna deschise ochii şi se aşeză în capul oaselor.

— Dar de ce sunteţi speriaţi? Mi-a fost cald sus la

mansardă, ferestrele le-am închis tanti Polly, aşa ca muştele nu vor mai putea transporta microbi.

Timotei dispăru în jos pe scară. Cu aceeaşi grabă, bătrânul Tom dădu lanterna domnişoarei Polly, iar Polly vorbea cu un ton aspru:

— Pollyanna, întinde-mi lucrurile şi intră în casă. Restul nopţii vei dormi în patul meu, cu mine. Obloanele vor fi gata mâine, dar până atunci trebuie să te ţin într-un loc unde voi şti ce faci.

Pollyanna era uimită, nu-i venea să creadă ce auzea:

— Cu dumneata? în patul dumitale? Oh, tanti Polly, ce bună eşti! Doream atât de mult să dorm cu cineva care este ruda mea. Ce bine că nu au sosit obloanele! Dumneata nu eşti bucuroasă?

Polly nu îi răspunse; mergea cu capul sus, era pur şi simplu dezarmată, se simţea fără nicio putere în faţa fetiţei. De când a sosit a pedepsit-o de trei ori, dar pedepsele erau primite de Pollyanna cu o drăgălăşenie deosebită.

***

După scurt timp, Pollyanna urma cu respect programul stabilit de mătuşa ei; cosea, exersa la pian, citea cu voce tare şi ajuta la bucătărie. Totuşi ea nu sacrifica timpul stabilit de la început; Îi mai rămăsese timp şi pentru „a trăi" cum spunea ea. În fiecare zi după amiază, de la ora şase, era timpul Pollyannei. Domnişoara Polly se mira de capacitatea fetiţei, şi de multe ori exclama:

— Ce fetiţă extraordinară!

In apropierea casei nu erau copii cu care Pollyanna ar fi putut să se joace. Aceasta însă nu o deranja deloc. Era mulţumită dacă putea să se plimbe pe străzi, admirând

casele şi trecătorii. Când era timp frumos, Pollyanna cerea să i se dea ceva de fâcut, pentru a avea ocazia de a se plimba dintr-o parte în alta a satului; de multe ori întâlnea „omul", o persoană îmbrăcată cu haine negre şi o pălărie de mătase, două insemne pe care ceilalţi oameni nu le aveau niciodată. Faţa omului era bine rasă, palidă şi părul ce se vedea sub pălărie era cărunt. Mergea repede, având o poziţie dreaptă şi totdeauna era singur. Lucrul acesta o nelinişte pe Pollyanna, şi poate chiar pentru acest motiv a început să vorbească cu el într-o zi:

— Bună ziua. Ce timp frumos, nu-i aşa? îi spuse ea drăguţ.

Omul se uită sfios în jurul lui, apoi se opri dezorientat.

— Mie mi-ai vorbit? întrebă el cam răstit.

— Da, răspunse Pollyanna veselă. Spun că este un timp splendid azi, nu-i aşa.

— Da! Apoi îşi urmă drumul.

Pollyanna zâmbi, şi se gândea în sinea ei: „ce om ciudat". A doua zi îl întâlni din nou:

— Azi nu e atât de frumos ca şi ieri, dar totuşi e plăcut, zise ea veselă.

— E! Da! Hmm! îngână iar omul, şi Pollyanna râse iarăşi.

Când îl întâlni Pollyanna pentru a treia oară, „omul" se opri şi o întrebă:

— Cine eşti copilă, şi pentru ce îmi vorbeşti în fiecare zi?

— Sânt Pollyanna W. şi îmi pare că eşti atât de singur!... Sunt mulţumită că te-ai oprit azi. Acum că ne cunoaştem,... însă eu tot nu-ţi ştiu numele.

— Ei, Doamne! multe vrei să ştii... „Omul" nu-şi termină fraza şi plecă mai repede ca altădată.

Pollyanna se uită după el, descurajată.

— Poate nu m-a înţeles. A fost numai o jumătate de prezentare, deoarece eu nu-i cunosc încă numele, murmură ea urmându-şi drumul.

Astăzi, Pollyanna ducea nişte răcituri de picioare de viţel doamnei Snow; domnişoara Polly trimitea întotdeauna câte ceva doamnei Snow, o dată pe săptămână. Se credea datoare s-o facă, pentru că doamna Snow era săracă, bolnavă şi enoriaşa bisericii sale. Era datoria tuturor enoriaşilor cu stare de a se ocupa de ea. Domnişoara Polly. îşi îndeplinea datoria faţă de doamna Snow joia după amiază, nu ea în persoană, ci prin Nancy. Azi Pollyanna ceruse să facă acest serviciu şi Nancy cedă cu plăcere, bineânţeles cu voia domnişoarei Polly.

— Sânt chiar mulţumită de a fi scutită de această corvoadă, se destăinui Nancy între patru ochi Pollyannei, dar mi-e ruşine să ţi-o las ţie, sărmană oiţă. Da, mi-e ruşine.

— Dar îmi pare bine că mă duc acolo, Nancy.

— Te asigur că nu o să-ţi pară aşa de bine după ce vei merge acolo o dată, zise Nancy rece.

— Pentru ce?

— Pentru că nimănui nu-i place să se ducă la doamna Snow. Dacă n-ar inspira milă, nimeni nu s-ar mai duce s-o vadă, atât e de nesuferită. O plâng din suflet pe fiica ei care trebuie să o îngrijească.

— Dar de ce, Nancy?

Nancy dădu din umeri. Pollyanna insistă.

— Ei bine, am să-ţi spun. După doamna Snow, nimic pe lume nu merge aşa cum ar trebui; nici cu zilele săptămânii nu se împacă, uneori. Dacă e luni, zice că ar fi mai bine să fie duminică; dacă i-aduci răcituri, eşti mai dinainte sigură că i-ar fi plăcut mai bine un pui fript, iar dacă îi dai pui, ea se aşteaptă la ciorbă de miel!

— Ce persoană neînţeleasă! zise Pollyanna râzând. Îmi pare bine s-o vizitez. Ce originală şi minunată trebuie să fie! îmi plac persoanele originale.

— Hmm! Bine că e numai doamna Snow "originală" şi nu sunt mai mulţi, pentru binele omenirii, răspunse Nancy

sarcastic.

Pollyanna se gândea la toate acestea, trecând pragul micuţei colibe. Ochii îi străluceau curioşi s-o vadă pe această „originală" doamnă Snow.

O tânără cu faţa palidă şi obosită veni să deschidă uşa.

— Ce mai faceţi? zise Pollyanna cu politeţe. Eu vin din partea domnişoarei Polly şi aş dori să o văd pe doamna Snow, dacă mă poate primi.

— Bine, dacă vrei. Cred că eşti singura fiinţă care „ar dori să o vadă", zise fata plictisită.

Pollyanna n-o auzi şi o urmă pe un coridor, spre uşa din spate. După ce fata a condus-o în camera bolnavei şi a închis uşa după ea, Pollyanna clipi din ochi până se obişnui cu întunericul. Abia atunci văzu o femeie pe jumătate culcată într-un pat aşezat în mijlocul odăii. Pollyanna păşi spre ea.

— Cum vă simţiţi astăzi, doamnă Snow? Tanti Polly speră că sunteţi mai bine şi vă trimite răcituri de picioare de viţel.

— Săraca de mine! iar răcituri? bodogăni un glas nerăbdător, îi sunt bineînţeles foarte recunoscătoare, dar nădăjduiam că azi îmi va trimite o ciorbă de miel!

— Şi eu care credeam că vei dori pui, când ţi se aduc răcituri, zise Pollyanna, zâmbind prietenos.

— Ce vrei să spui? răspunse bolnava întorcându-se spre ea.

— Nimic care să te supere, zise iute Pollyanna, pentru a se scuza. De altfel nu e o mare deosebire, numai că Nancy spunea că dumneata doreşti pui când ţi se aduc răcituri, ciorbă de miel când primeşti pui, dar poate că e cum ai zis şi vezi, Nancy nu ştie.

Femeia se ridică, se îndreptă în pat, lucru pe care nu-1 mai făcuse de mult, Pollyanna însă nu ştia de asta.

— Dar bine domnişoară obraznică, cine eşti dumneata?

Pollyanna începu a râde veselă.

— O! Dar nu mă cheamă aşa doamnă Snow şi îmi pare bine că nu mă cheamă aşa. Ar fi şi mai şi decât "Hephzibah", nu-i aşa? Eu sunt Pollyanna Whittier, nepoata domnişoarei Polly, şi am venit de departe ca să locuiesc cu dânsa. De aceea vă aduc răciturile în această dimineaţă.

La început, bolnava stătu în sus pe patul ei, foarte atentă la vorbele fetiţei; când însă auzi de răcituri, căzu iar pe pernă, ascultând-o.

— Foarte bine, mulţumesc. Mătuşa ta e foarte milostivă, dar pofta mea de mâncare a dispărut pe ziua de azi... şi, vezi, aş fi dorit ciorbă de miel... Se opri deodată şi schimbă subiectul. N-am închis ochii astă-noapte niciun moment!

— O! Cât mi-ar fi plăcut şi mie să fac la fel, oftă Pollyanna, punând răciturile pe măsuţă şi aşezându-se în urmă foarte comod pe scaunul cel mai apropiat. Se pierde atâta timp cu dormitul, dumneata nu crezi la fel?

— A pierde timpul cu dormitul! exclamă bolnava.

— Da, când ai putea „trăi", înţelegi? Ce păcat că nu putem trăi şi noaptea.

— Ei bine, dar eşti minunată, fetiţo. Du-te la fereastră şi deschide ferestrele ca să pot vedea cu cine semeni.

Pollyanna se sculă cam fără voie.

— O să vedeţi pistruii de pe faţa mea, spuse ea oftând, şi tocmai când eram aşa de mulţumită că întunericul te împiedică să îi vezi! Iată, acum puteţi să îi vedeţi! Apoi foarte vioaie, revenind lângă pat îi spuse:

— Sânt mulţumită că aţi dorit să mă vedeţi, pentru că acum pot şi eu să vă vad. Mi s-a spus că sunteţi foarte frumoasă!

— Eu, frumoasă?! spuse bolnava cu un ton ironic.

— Sigur. Dar dumneata n-o ştiai?

— Nu, n-o ştiam, răspunse doamna Snow scurt.

Era în vârstă de patruzeci de ani ***şi de cincisprezece ani încoace dorise mereu viaţa altfel de cum o avea,***

şi nu găsise vreme niciodată de a se bucura de ceva.

— Ochii vă sunt atât de mari şi negri, părul negru şi buclat, zise blând Pollyanna. Tare îmi plac buclele negre; iată ceva ce doresc să-mi dea Dumnezeu când voi fi la el în cer. Şi ce roşie sunteţi în amândoi obrajii. Vedeţi, doamnă Snow, sunteţi într-adevăr frumoasă! De fapt vezi şi dumneata că eşti frumoasă, când te uiţi în oglindă.

— In oglindă! zise cu asprime bolnava, căzând pe pernele ei. De mult timp nu am avut de-a face cu oglinda. Nici ţie nu ţi-ar veni poftă de a te uita în ea, dacă ai fi stat ca mine întinsă în pat de ani de zile!

— Desigur, aprobă Pollyanna, cu milă. Dar staţi puţin, lasaţi-mă să vă arăt... zise ea îndreptându-se spre noptieră şi luând o oglinjoară de pe ea. Revenind lângă pat, se opri şi o privi cu atenţie pe biata bolnavă,

— Aş dori, dacă nu vă supăraţi... mi-ar plăcea să vă pieptăn puţin părul, înainte de a vă da oglinda. Îmi daţi voie?

— Bine, poate că da, dacă ţii aşa de mult, dar nu are să ţină, căci îmi frec capul necontenit de perne... zise bolnava, călcân-du-şi pe inimă.

— O! vă mulţumesc, căci grozav îmi place să pieptăn, strigă Pollyanna veselă, punând deoparte oglinda şi căutând pieptenele. Azi nu voi avea timp să fac mare lucru; mă grăbesc să vă arăt cât sunteţi de frumoasă. In altă zi voi veni să vă pieptăn frumos de tot, zise ea netezind încetişor cu mâna părul ondulat pe fruntea bolnavei.

Timp de cinci minute, lucra iute şi cu îndemânare, scoţând în evidenţă o buclă, ridicând gulerul de dantelă al cămăşii de noapte, şi umflând pernele pentru a da o poziţie mai comodă capului. În acest timp doamna Snow, care se încrunta şi bodogănea mereu, se simţea fără voia ei cuprinsă de un sentiment foarte plăcut.

— Iată! strigă la urmă Pollyanna, luând o garoafă roşie din-tr-un vas şi înfigând-o în părul negru unde tăcea un

frumos efect.

— Acum puteţi să vă uitaţi. Îi întinse triumfătoare oglinda.

— Hmm! îngână doamna Snow privindu-se. Îmi plac mai mult garoafele roz decât acestea roşii, dar cum ele se vor vesteji înainte de înserat, tot una e.

— Nu sunteţi mulţumită pentru că se vestejesc florile? Vedeţi, astfel veţi putea primi altele, zise Pollyanna râzând. Tare îmi place cum v-am aşezat părul, adăugă ea privind-o cu o vădită mulţumire. Spuneţi drept, nu vă place şi dumneavoastră?

— Hmm! Poate! Însă îţi mai spun că nu va ţinea, căci am să-mi frec capul de perne.

— Eu mă bucur şi de acest lucru, răspunse Pollyanna voioasă, pentru că voi putea altă dată să vă pieptăn şi mai frumos. Trebuie însă că sunteţi mulţumită că aveţi părul negru; e mult mai frumos pe perna albă, decât părul galben ca al meu.

— Se poate, dar nu prea mi-a plăcut niciodată parul negru; albeşte prea de timpuriu.

Vorbea supărată, totuşi ţinea mereu oglinda în mână.

— O! Ce mult îmi place părul negru, şi ce fericită aş fi dacă al meu ar fi aşa, spuse Pollyanna oftând.

Doamna Snow dădu oglinda la o parte şi se întoarse supărată:

— N-ai fi desigur deloc bucuroasă, dacă ai fi în locul meu. Nici părul negru, nici altceva nu te-ar face fericită dacă ar trebui să stai în pat ca mine.

Pollyanna stătu un moment pe gânduri.

— Într-adevăr ar fi greu să fii mulţumită atunci, murmură ea.

— Cum să fiu?

— Să fiţi mulţumită de orice.

— Să fii mulţumită de toate când eşti bolnavă, suferi de o boală nevindecabilă, osândită a sta veşnic în pat? E asta

cu putinţă?!

Spre marea mirare a doamnei Snow, Pollyanna sări în picioare bătând din palme.

— Desigur, e greu lucru, da, e foarte greu… dar trebuie să plec acum; mă voi gândi însă la toate acestea tot drumul, întorcându-mă acasă, şi poate că vă voi putea vorbi despre multe când voi veni din nou. La revedere! Am petrecut foarte bine la dumneavoastră. La revedere! repetă ea trecând pragul uşii.

— E de necrezut! Ce voia oare sa spună? exclamă bolnava privind după mica vizitatoare care se depărta. Apoi luă iarăşi oglinda şi se privi în ea. Fetiţa asta ştie într-adevăr să aşaze bine părul, murmură ea; n-aş fi crezut ca al meu să fie atât de frumos. Dar ce folos de toate astea? oftă ea iritată.

Când Milly, fiica doamnei Snow, intră în camera ei, oglinda era încă sub plapumă ascunsă cu mare grijă.

— Ce, mamă, stai cu perdelele ridicate? strigă Milly plimbându-şi mirată privirea de Ia fereastră la garoafa roşie din părul mamei sale.

— Şi ce dacă stau? răspunse bolnava răstit. Sânt condamnată să stau toată viaţa pe întuneric pentru ca sunt bolnavă?

— Desigur că nu, zise Milly împăciuitoare, aducând sticluţa cu doctorii. Dar ştii că de multe ori am încercat şi eu să-ţi fac puţină lumină şi niciodată n-ai vrut.

Doamna Snow nu răspunse nimic. Era ocupată să îndrepte dantela de la cămaşa de noapte. Apoi zise supărată:

— Cineva ar face mai bine să-mi dea o cămaşă nouă, decât racituri şi ciorbă de miel.

— Ah, mamă!

Avea de ce să rămână Milly încremenită, căci în sertarul noptierei se aflau două cămăşi de noapte, şi ea încercase de luni de zile în zadar s-o convingă pe mama ei să le

poarte.

***

Ploua când Pollyanna 1-a întâlnit din nou pe „om", totuşi îl salută cu un zâmbet dulce.

— Timpul nu e tocmai frumos azi, nu e aşa? spuse ea veselă. Eu însă sunt mulţumită că plouă.

De data asta „omul" nu mai bodogăni şi nici măcar nu înoarse capul. Pollyanna crezu că n-o auzise. A doua zi vorbi mai tare, pentru că „omul" mergea cu paşi mari, cu mâinile la spate şi cu ochii aţintiţi în pământ, ceea ce i se păru ei o ofensă adusă gloriosului soare şi aerului curat al dimineţii. Pollyanna în ziua aceea făcea comisioane.

— Ce mai faceţi? ciripi ea cum îl văzu. Sânt atât de mulţumită că ziua de azi nu seamănă cu cea de ieri, dumneata nu?

„Omul" se opri brusc, părea supărat:

— Vino aici fetiţo, să rezolvăm această afacere, odată pentru totdeauna, începu el posomorât. Eu am altceva de făcut decât a mă interesa dacă timpul e frumos sau urât. Nici nu ştiu dacă e soare sau nu.

Pollyanna încântată zise cu bucurie:

— Tocmai asta mă gândeam şi eu, de aceea ţi-am spus.

— Da,... bine... cum?!... spuse el brusc ca şi cum abia ar fi început să înţeleagă ce tot spunea ea.

— Vezi, tocmai pentru asta ţi-o spuneam, ca să-ţi poţi dumneata da seama că e soare. Ştiam că vei fi mulţumit când vei sta să te gândeşti că e soare. Parcă nu-1 vedeai câtuşi de puţin, şi era păcat.

— Ei, Doamne! din toate... orişicum... răspunse „omul" cu un ciudat gest autoritar, mergând mai departe. Dar după ce făcu câţiva paşi se întoarse tot încruntat:

— De ce nu cauţi copii de vârsta ta să vorbeşti cu ei?

— Aş vrea să găsesc vreun copil, dar nu sunt copii prin vecinătate, aşa mi-a spus Nancy. Dar asta nu face nimic.

Îmi plac tot atât de mult şi oamenii mari, chiar şi mai mult, câteodată, pentru că eram obişnuită cu doamnele de la Asistenţa Socială.

— Hmm! Doamnele de la Asistenţa Socială? Ce, poate mă iei drept una din ele!

Omului îi venea a râde acum. Se vedea bine, dar se stăpânea. Pollyanna însă râse cu toată inima.

— O, nu, domnule, nu semeni deloc cu niciuna din ele, nu pentru că n-ai fi tot atât de bun ca ele, poate chiar mai bun, zise ea politicoasă. Sunt sigură, eşti mult mai drăguţ, decât araţi.

Se auzi un mormăit ciudat, apoi „omul" se depărta fară a mai zice nimic. Când Pollyanna îl întâlni iar peste câteva zile, el **o** privi drept în faţă cu o expresie ironică, care îi plăcu:

— Bună ziua, îi zise el cam răstit. Poate că aş face bine să-ţi spun, de la început, că azi ştiu că soarele luminează.

— Nu era nevoie să mi-o spui, răspunse Pollyanna, căci o ştiam îndată ce te-am văzut.

— Ce spui ?

— Da, domnule, am văzut-o în ochii şi zâmbetul dumitale.

— Hmm! îngână iar „omul" depărtându-se.

Din ziua aceea, „omul" vorbea mereu cu Pollyanna, şi adeseori ori îi vorbea chiar el întâi, cu toate că de obicei el se mulţumea a-i spune doar „bună ziua". Totuşi, chiar aceasta pricinui mare mirare lui Nancy care se afla din întâmplare cu Pollyanna, în ziua în care el o salută astfel.

— Doamne sfinte, Pollyanno. Ce, omul acesta îţi vorbeşte?!

— Desigur, mă salută de fiecare dată, când îl întâlnesc, răspunse Pollyanna râzând.

— Doamne fereşte! dar ştii cine este el?... Pollyanna dădu din cap:

— Recunosc c-a uitat, sau n-a voit să-mi vorbească din

prima zi.

Nancy deschise ochii mari.

— Dar el nu vorbeşte nimănui, copilă dragă, de ani de zile, numai la mare nevoie pentru afaceri… El se numeşte John P. Trăieşte singur în casa cea mare situată pe colina din deal. Nu dă voie nimănui să-i gătească bucatele şi coboară de trei ori pe zi la restaurant pentru a-şi lua mesele. O cunosc pe fata care-i scutură prin casă. Spune că abia deschide gura să comande cumpărăturile ce-i trebuiesc, şi că aproape ghiceşte ce doreşte dumnealui. Un lucru ştie doar: totul trebuie să fie ieftin, fără ca el sa mai spună.

Pollyanna aprobă cu simpatie:

— Ştiu! Omul e silit a cumpăra lucruri ieftine când e sărac. Eu şi tata aşa făceam. Mai tot timpul mâncam fasole şi peşte, şi spuneam amândoi că avem noroc să ne placă fasolea; aceasta mai cu seamă când treceam pe la magazinele unde se vindeau curcani fripţi cu o sută de lei o porţie. Oare domnului John îi place fasolea?

— Dacă-i place sau nu, puţin îmi pasă; el nu e sărac, Pollyanna. A moştenit o avere mare de la tatăl său! Nu e nimeni în oraş aşa de bogat ca el. Ar putea să se hrănească cu bancnote, dacă ar vrea, şi nici n-ar băga de seamă.

Pollyanna bufni în râs.

— Parcă cineva ar putea mânca bancnote, fără să bage de seamă, măcar când ar încerca să le înghită!

— Ei! dar vreau numai să spun cât este el de bogat, pentru a putea face aşa ceva, zise Nancy, ridicând din umeri. Nu-şi cheltuieşte banii; îi economiseşte, atâta tot.

— O! pentru alţii îi economiseşte. Ce frumos din partea lui! Asta se numeşte a se uita pe sine pentru a purta crucea lui Hristos! O ştiu, tata mi-a spus-o.

Nancy deschise gura ca pentru a da drumul vorbelor aspre şi rele ce erau gata să-i scape; dar văzând faţa radioasă a Pollyannei, ceva parcă o împiedică de a mai

vorbi.

— Ce ciudat lucru!... şi ţie-ţi vorbeşte politicos, când nu vorbeşte niciodată nimănui şi trăieşte singur cuc într-o casă mare şi frumoasă, plină de lucruri splendide, după cum se spune. Unii îl cred nebun, alţii îl cred supărăcios, iar unele persoane spun că are un schelet închis într-un dulap (adică îl chinuie trecutul).

— 0, Nancy! zise Pollyanna înfiorându-se. Cum ar putea el ţine în casă o astfel de grozăvie? Nancy începu să râdă, înţelegând că Pollyanna luase povestea cu scheletul la propriu. Amuzată, n-o lămuri, ci o lăsă să creadă aşa.

— Toată lumea zice că e un om misterios; câteodată călătoreşte ani întregi în ţări păgâne, în Egipt, în Asia, şi chiar în deşertul Sahara.

— O! atunci este un misionar, cu suflet ales, exclamă Pollyanna.

Nancy râse iarăşi.

— Nu am spus asta, Pollyanna. Când se întoarce din călătorii scrie cărţi ciudate asupra năzdrăvăniilor pe care le-a descoperit în acele ţări păgâne. Aici însă nu cheltuieşte decât exact atât cât îi trebuie să trăiască.

— Asta se înţelege, căci îşi economiseşte banii pentru misiuni, declară Pollyanna, dar e într-adevăr un om curios ca şi doamna Snow, însă cu totul deosebit de dânsa.

— Da, aşa este, aprobă Nancy râzând.

— Eu sunt cu atât mai mulţumită că îmi vorbeşte, adăuga Pollyanna încântată.

***

Când Pollyanna se duse pentru a doua oară la doamna Snow, o găsi ca şi mai înainte, pe întuneric.

— Este nepoţica domnişoarei Polly, anunţa Milly plictisită; apoi Pollyanna se îndreptă singură spre bolnavă.

— O! tu eşti? întrebă o voce nerăbdătoare din pat. Îmi

amintesc de tine. Nimeni nu ar putea sa te uite când te-a văzut o dată. Eu aş fi dorit să vii; aveam nevoie să te văd.

— Chiar? Ce bine!... Sânt mulţumită că n-ai aşteptat prea mult de ieri până azi, zise Pollyanna, râzând şi înaintând voioasă spre dânsa. Puse cu grijă coşuleţul pe un scaun:

— Vai, dar ce întuneric e aici, abia te pot zări, zise ea, ducându-se la fereastră pentru a ridica jaluzelele. Vreau să văd dacă te-ai pieptănat aşa cum ţi-am arătat eu. O! n-ai făcut aşa!... Nu-i nimic. La urma urmei, sunt totuşi mulţumită pentru că poate-mi vei da voie să te pieptăn puţin mai târziu. Pentru moment vreau să-ţi arăt ce ţi-am adus.

Bolnava se întoarse nerăbdătoare în pat.

— Parcă dacă-oi vedea ce mi-ai adus ar putea să-i schimbe gustul! bodogăni ea, căutând totuşi cu ochii spre coşuleţ. Ei bine, ce mi-ai adus?

— Ghiceşte! Ce-ai vrea azi? o întrebă Pollyanna, ţopăind uşor în jurul coşuleţului, cu faţa veselă.

Bolnava se încruntă:

— După cât ştiu, nu doresc nimic. Totul are acelaşi gust, oftă ea.

Pollyanna bufni în râs.

— Dar dacă-ai dori ceva, cam ce ar fi?

— Doamna Snow stătu la îndoială. Nu ştia ce să răspundă. Fiind de atâta timp obişnuită să dorească ceea ce nu putea avea, nu ştia ce să răspundă, fiindcă fetiţa aştepta.

— Desigur că ai ciorbă de miel.

— Chiar asta am adus, ai ghicit!

— Dar tocmai ciorbă de miel nu doream, scânci bolnava, sigură acum de ce i-ar fi dorit stomacul. Aş fi dorit un pui fript.

— Ei!... am adus şi pui, zise Pollyanna voioasă. Doamna Snow se întoarse mirată.

— Ai adus de amândouă? întrebă ea.

— Da, am adus şi răcituri de picioare de viţel, răspunse Pollyanna triumfătoare. Am voit să ai o data exact ceea ce doreşti, şi am aranjat cu Nancy. Desigur, n-ai decât puţin din fiecare fel, dar ai acum din toate! Sânt atât de mulţumită că ai avut poftă de pui, adăugă ea, scoţând din coşuleţ cele trei castronaşe. Înţelegi, venind pe drum mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă mi-ai spune că doreşti cârnaţi, sau ceapa, sau altceva ce nu aveam! N-ar fi fost păcat pentru mine, care voiam cu orice preţ să-ţi fac pe plac?

Niciun răspuns. Bolnava părea a căuta în gând ceva ce-ar fi pierdut.

— Iată, îţi las totul, anunţă Pollyanna înşirând cele trei castronaşe pe masă. Probabil mâine vei cere ciorbă de miel. Cum te mai simţi azi? adăugă ea politicoasă.

— Deloc bine, şopti bolnava, căzând iar pe pernă în starea ei obişnuită. Mi-am pierdut somnul de dimineaţă. Vecina care locuieşte alături a început să cânte la pian cu noaptea-n cap, şi muzica ei aproape m-a înnebunit. Nu a încetat toată dimineaţa! Dacă asta va merge tot aşa, nu ştiu ce-o sa mă fac!

Pollyanna aprobă compătimitoare.

— Ştiu, e grozav lucru!... Doamna White, una din doamnele de la Asistenţă, a avut şi ea o astfel de supărare. Avea friguri reumatice şi nu se putea mişca. Ea spunea că dacă ar fi putut să se mişte câtuşi de puţin ar fi suferit mai puţin din cauza muzicii. Mata poţi să te mişti puţin?

— Pot să ce?

— Să te mişti puţin în patul dumitale, să schimbi poziţia când muzica te oboseşte prea mult.

Doamna Snow se uită mirată la Pollyanna.

— Fără îndoială că mă pot mişca, răspunse ea iritată.

— Ce bine! De aceasta poţi să fii mulţumită cel puţin. Doamna White, săraca, nu putea nici să se mişte având

dureri reumatice; mi-a spus chiar dânsa cât era de greu. Mai întâi mi-a destăinuit că ar fi şi turbat de nu s-ar fi gândit la cumnată-sa, care era complet surdă.

— Cumnată-sa surdă?... Ce vrei să spui?

Pollyanna râse.

— Adevărul e că nu m-am exprimat bine. Am uitat că n-o cunoşti pe doamna White. Înţelegi, domnişoara White e surdă de tot şi ea venise să îngrijească de gospodărie şi de domnul White în timpul bolii doamnei White. Ei bine! Era atât de greu s-o facă să-nţeleagă, orice ar fi fost, încât de câte ori începea pianul a cânta alături, doamna White era fericită să-1 poată auzi, gândindu-se ce cumplit ar fi dacă n-ar fi auzit deloc, ca biata cumnată-sa. Vezi, juca şi ea jocul de care îi vorbisem.

— Jocul?

Pollyanna bătu din palme.

— Iată! Aproape uitasem. Eu am căutat ceva de care ai putea fi mulţumită şi mata.

— Eu mulţumită? Ce vrei să spui?

— Nu-ţi mai aduci aminte că-ţi făgăduisem?... îmi ceruseşi să-ţi arăt un lucru de care ai putea fi mulţumită, chiar fiind silită să stai în pat toată ziua.

— O! răspunse bolnava amărâtă; da,... îmi aduc aminte, dar n-am crezut că vorbeai serios.

— Ba da, eram foarte serioasă, zise Pollyanna, şi iată că am găsit. Mi-a fost cam greu, însă e cu atât mai plăcut cu cât e mai anevoios de găsit. Şi pentru a fi corectă şi a spune adevărul, trebuie să mărturisesc că la început nu prea găseam nimic.

— Dar spune-mi te rog, ce lucru este? întrebă doamna Snow politicos, însă ironic.

Pollyanna răsuflă adânc.

— M-am gândit că poţi fi mulţumită că nu toată lumea e ca dumneata, ţinută în pat, înţelegi?

Doamna Snow o privi cu mirare, morocănoasă.

— O nimerişi! zise ea supărată..

— Şi acum vreau să te învăţ jocul meu, propuse Pollyanna: Vei avea plăcerea de a juca tocmai pentru că îţi va fi greu. Iată! şi începu a-i povesti despre pachetele cu daruri, despre cârje şi despre păpuşa care nu venise.

Abia sfârşise povestirea ei, când Milly apăru la uşă.

— Mătuşa ta te caută, domnişoară Pollyanna, spuse ea încet. A telefonat peste drum. A spus ca trebuie sa te grăbeşti, că mai ai de studiat muzica înainte de a se înnopta.

Pollyanna se sculă cu părere de rău.

— Bine, zise ea oftând, mă voi grăbi. Deodată începu a râde. Cred că trebuie să fiu mulţumită că am picioare cu care pot fugi, nu-i aşa?

Nu primi niciun răspuns. Bolnava închisese ochii, dar Milly ai cărei ochi erau holbaţi de mirare, văzu lacrimi curgând pe obrazul mamei sale.

— La revedere! strigă Pollyanna, când ajunse aproape de uşă. Sânt foarte supărată că n-am putut să-ţi aşez şi azi părul; rămâne pentru data viitoare.

Una după alta trecură zilele lui iulie. Pentru Pollyanna au fost într-adevăr fericite. Ea spunea adeseori mătuşii sale cât era de mulţumită de a trăi cu ea. Domnişoara Polly de obicei răspundea pe un ton obosit:

Foarte bine, Pollyanna. Sânt mulţumită să te vad fericită aici, însă aş dori ca timpul petrecut lângă mine să-ţi fie de folos în toate privinţele; altfel mi s-ar părea că nu mi-am tăcut datoria faţă de tine.

In general, Pollyanna îi răspundea îmbrăţişând-o şi sărutând-o, procedeu care o uimea întotdeauna pe mătuşa ei. Într-o zi îi vorbi astfel… Era în timpul lecţiei de cusut.

— Vrei să spui, tanti Polly, că nu-i destul să ai zile fericite? întrebă fetiţa glumind.

— Chiar asta vreau să spun. Trebuie ca zilele să fie şi folositoare.

— Ce înseamnă asta, zile folositoare?

— Ei bine, înseamnă tocmai aceasta: zile care aduc un folos. Pollyanna, ce copilă extraordinară eşti!

— Aşadar, ceea ce ne pare fericit nu e totdeauna folositor? întrebă Pollyanna cam îngrijorată.

— Desigur ca nu.

— O! Ce nenorocire! Atunci nu-ţi va fi drag... fără îndoială. Mă tem că n-ai să poţi niciodată juca jocul meu, tanti Polly.

— Jocul tău? Care joc?

— Acela pe care tata... Pollyanna îşi astupă gura cu mâna. Ni... Nimica, bâlbâi ea.

Mătuşa Polly se încruntă.

— Ajunge pentru acum, Pollyanna, spuse ea răstit. Şi lecţia de cusut se sfârşi.

În după amiaza acelei zile, Pollyanna, ieşind din mansardă, întâlni pe mătuşa sa pe scări.

— O! tanti Polly, cât eşti de drăguţă şi bună, strigă ea. Te-ai urcat până aici ca să mă vezi? Intră te rog, îmi plac musafirii, zise ea deschizând larg uşa.

Domnişoara Polly nu avea deloc de gând să intre la nepoata sa. Venise să caute într-un dulap de cedru, aşezat lângă fereastra dinspre răsărit, un oarecare sul de lână albă; spre marea ei uimire, în loc de a se găsi în faţa dulapului se găsi şezând pe unul din scaunele cu spetează înaltă din camera Pollyannei. Nu era aceasta prima oară când domnişoara Polly se trezea făcând un lucru la care nu se gândise.

— Îmi plac musafirii, repetă Pollyanna, învârtindu-se cu multă graţie, ca şi când ar fi primit oaspeţi într-un palat, mai ales de când am această cameră a mea. O, desigur, am avut întotdeauna o odaie a mea, dar cu chirie. Însă o cameră închiriată nu e tot atât de plăcută ca aceea care-ţi aparţine. Şi aceasta este chiar a mea, nu e aşa?

— Da, Pollyanna, şopti mătuşa sa, mirându-se, în gândul

ei, de ce sta aici şi nu se ducea să-şi caute sulul.

— Vezi, acum mi-e dragă mansarda aceasta, deşi n-are covor, perdelele şi tablourile pe care le dorisem.

Roşindu-se toată, Pollyanna se opri scurt. Era să înceapă să zică altceva, când mătuşa ei îi tăie vorba.

— Ce vrei să spui, Pollyanna?

— Tanti Polly, crede-mă, mi-a scăpat fară voie.

— Probabil, răspunse Polly rece, dar cum ai început, poţi destul de bine să urmezi tot ce ai de spus.

— Voiam numai să spun că visasem o odăiţă cu covoare şi perdele de dantelă, dar desigur…

— Ai visat covoare şi perdele de dantelă? se răsti la ea domnişoara Polly. Pollyanna se roşi şi mai tare.

— N-ar fi trebuit, desigur, tanti Polly, zise ea pentru a se scuza. Îmi închipui că am visat aşa pentru că le-am dorit întotdeauna, fără a putea vreodată să le am. Au sosit într-o zi două covoraşe într-un pachet cu daruri, dar erau atât de mici. Unul avea pete de cerneală, şi celălalt era găurit; iar tablouri nu am primit acolo decât două, din care unul, tat… vreau să zic… că cel mai bun a fost vândut, iar cel mai rău s-a spart. Spun drept… de nu se întâmpla aşa, n-aş fi dorit atât de mult lucruri frumoase şi n-aş fi visat la ele în ziua sosirii mele aici, pe când străbăteam coridorul şi… şi… dar… crede-mă, tanti Polly, că aceasta n-a fost decât o clipă, vreau să spun câteva minute… apoi am fost mulţumită că noptiera n-are oglindă pentru că n-aveam să-mi văd pistruii şi nu puteam avea un tablou mai frumos decât acesta, de care mă bucur uitându-mă pe fereastră. Ai fost atât de buna cu mine că…

Domnişoara Polly se sculă deodată. Faţa îi ardea.

— Ajunge Pollyanna, destul mi-ai povestit… Apoi dispăru pe scări.

Când ajunse jos, îşi aduse aminte că se suise la pod pentru a-şi căuta sulul de lână albă, în dulapul de cedru de lângă fereastra de răsărit. A doua zi, domnişoara Polly

porunci lui Nancy:

— Vei cobora în această dimineaţă toate lucrurile doinnişoarei Pollyanna în camera de sub a mea; am luat hotărârea de a-mi muta nepoata aproape de mine, deocamdată.

— Da, coniţă! răspunse Nancy cu voce tare. „O minune!" mai zise ea în gând.

Puţin mai târziu strigă cu bucurie Pollyannei:

— Îţi vine să crezi, Pollyanna? La noapte vei dormi în camera de la parter, direct sub mansardă. Crede-mă, e foarte adevărat. Pollyanna se făcu palidă.

— Ce spui, Nancy? Nu e cu putinţă! Nu-mi vine să cred! Spune drept, e adevărat?

— Ba e cât se poate de adevărat, răspunse Nancy cu bucurie, arătând Pollyannei teancul de haine ce-1 ţinea pe braţe şi pe care le scosese din dulapul ei.

— Mi s-a ordonat să mut toate lucrurile tale la etajul de jos şi mă grăbesc ca nu cumva să se răzgândească.

Pollyanna n-aşteptă sfârşitul vorbei. Se repezi pe scări, coborând câte două trepte deodată; era cât pe aici să se dea peste cap. Două uşi au fost izbite zgomotos şi un scaun se răsturnă până ce Pollyanna îşi atinse ţinta, adică ajunse la mătuşa ei.

—O, tanti Polly, tanti Polly, într-adevăr? Camera aceasta are de toate: covor, perdele şi trei tablouri pe lângă cel de afară, pentru că ferestrele dau înspre aceeaşi direcţie.

— Foarte bine, Pollyanna. Sânt mulţumită că-ţi place schimbarea; dar dacă te gândeşti aşa de mult la lucrurile acelea, sper că o să ai şi grija de ele. Pollyanna, te rog ridică scaunul; şi ai trântit două uşi în ultimele treizeci de secunde, spuse domnişoara Polly cu asprime, cu atât mai mult cu cât îi venea să plângă, şi ea nu era obişnuită cu plânsul. Pollyanna ridică scaunul.

— Da, ştiu că am trântit uşile, zise Pollyanna veselă. Înţelegi, abia aflasem vestea bună că mi-ai dat această

cameră; sunt sigură că şi tu ai fi făcut ca mine dacă... Pollyanna tăcu deodată şi privi pe mătuşa ei cu atenţie.

— Tanti Polly, dumneata n-ai trântit niciodată, în viaţa dumitale, vreo uşă?

— Sper că nu, Pollyanna, îi răspunse Polly cam jignită.

— Vezi, tanti Polly, asta e foarte trist.

— Trist! repetă Polly prea mirată pentru a zice mai mult.

— Da, trist. Dacă ai fi avut de ce să trânteşti uşile le-ai fi trântit, desigur; dacă însă nu ţi-a venit niciodată s-o faci, aceasta înseamnă că n-ai avut niciodată în viaţă o bucurie mare; altfel nu ai fi putut să nu faci aşa ceva. Ştii, sunt foarte mâhnită că n-ai avut niciodată de ce să te bucuri până a-ţi pierde cumpătul şi a trânti uşa şi scaunele.

— Pollyanna! exclamă Polly.

Pollyanna însă plecase, şi zgomotul produs de uşa podului, din nou izbită, răspunse pentru ea. Se dusese să o ajute pe Nancy care muta toate lucrurile jos. În salonul ei, Polly se simţea oarecum tulburată; desigur că fusese şi ea bucuroasă de anumite lucruri.

***

Veni luna august care aduse multe surprize şi câteva schimbări care nu mai cauzară nicio mirare Nancyei. De la sosirea Pollyannei se obişnuise cu surprizele şi cu schimbările. Mai întâi cu pisica cea mica. Pollyanna o găsi miorlăind jalnic pe şosea, la o oarecare depărtare de casă. După ce cercetă pe la toţi vecinii, fiind sigură că nu aparţine nici unuia, o aduse la mătuşa ei.

— Sânt mulţumită că nu aparţine nimănui, zise ea domnişoarei Polly, cu o voioasă încredere, pentru că doream atât de mult să o aduc la noi. Îmi sunt foarte dragi pisicile, şi eram convinsă că şi tu vei fi mulţumită şi-i vei da voie să trăiască aici.

Polly se uită la biata minge cenuşie, prăpădită, care tremura în braţele Pollyannei. Nu putea suferi pisicile, nici

chiar pe cele mai curate, frumoase şi bine îngrijite.

— Uf! Pollyanna, ce dihanie murdară! E desigur bolnavă şi plina de purici.

— O, ştiu, sărăcuţa de ea, zise fetiţa cu drag, uitându-se la pisicuţa speriată. Tremură biata mititica de groază. Ea încă nu ştie că o s-o păstrăm.

— Nu, şi chiar nimeni nu ştie aceasta, replică Polly cu un ton hotărât.

— O, ba da, vecinii o ştiu, zise Pollyana, interpretând cu totul greşit sensul cuvintelor mătuşii sale. Eu am spus tuturor vecinilor că o vom ţine, dacă nu-i voi găsi stăpânul. Ştiam că vei fi de acord, spuse ea voioasă şi fugi afara.

— Dar, Pollyanna, Pollyanna, protestă domnişoara Polly, nu-mi plac..., dar Pollyanna era deja în bucătărie, strigând:

— Nancy, Nancy, uită-te la această scumpă pisicuţa pe care mătuşa Polly o s-o crească împreună cu mine!

Mătuşa Polly, care ura pisicile, se lăsă pe spate în scaunul ei, cu un aer de disperare. A doua zi veni rândul unui căţeluş şi mai murdar şi mai prăpădit ca pisicuţa. Polly deveni un înger protector, spre marea ei mirare, un rol pe care i-1 atribuia Pollyanna fară cea mai mică prefacătorie, ca şi când i-ar fi fost foarte natural. Ea, care avea groază şi ură pentru câini mai mult decât pentru pisici, nu avu tăria de a se împotrivi. Când, însă, după vreo săptămână, Pollyanna îi aduse un băieţel zdrenţăros şi ceru pentru el, cu încredere, aceeaşi protecţie, Polly de data asta se împotrivi cu toată energia.

lată întâmplarea:

Într-o joi dimineaţa, pe un timp frumos, Pollyanna ducea nişte răcituri de picioare de viţel doamnei Snow, care acum era cea mai bună prietenă a ei. Această prietenie începuse la a treia vizită a Pollyannei, când vorbise ea de „jocul ei". Doamna Snow îl juca acum cu ea, deşi nu tot atât de bine ca ea, căci fusese deprinsă a se supăra de orice, de atâţia ani de când era paralizată săraca, încât nu-

i era tocmai uşor de a fi mulţumită de ceva. Dar, sub buna direcţie a Pollyannei, şi graţie voioaselor sale râsete când făcea bolnava greşeli, doamna Snow progresa simţitor. Chiar azi, spre marea bucurie a fetiţei, declarase că era mulţumită să mănânce răcituri, pentru că tocmai asta dorea, fără a şti însă că Milly prevenise pe Pollyanna că soţia preotului trimisese deja acelaşi fel de răcituri. Pollyanna se gândea la toate acestea, când văzu un băieţel care sta jos pe o movilă de iarbă, lângă drum, tăindu-şi un băţ.

— Bună! strigă Pollyanna zâmbitoare. Băiatul privi, apoi întoarse capul.

— Bună! bodogăni el. Pollyanna râse.

— Pe tine cred că nu te-ar putea mulţumi nici răciturile de viţel, zise ea oprindu-se în faţa lui.

Copilul se nelinişti, o privi mirat şi începu iar a-şi ascuţi băţul cu un briceag stricat. Pollyanna se gândi puţin, apoi se aşeză pe iarbă lângă el. Contrar curajoasei afirmaţii a Pollyannei că ea era obişnuită cu compania adulţilor şi că aceasta nu-i displăcea, totuşi ea era dornică câteodată să discute cu un tovarăş de vârsta ei. De aici hotărârea ei de a profita de această ocazie.

— Numele meu e Pollyanna, începu ea prietenoasă. Cum te cheamă pe tine?

Băiatul se tulbură din nou. Se ridică, apoi se aşeză iar jos.

— Jimmy, spuse el morocănos.

— Bine, acum ne-am prezentat unul altuia. Sunt mulţumită că ţi-ai făcut datoria. Alţii nu şi-o fac, ştii? Eu locuiesc la mătuşa mea Polly, dar tu unde stai?

— Nicăieri!

— Nicăieri, asta e cu neputinţă; oricine locuieşte undeva, afirmă Pollyanna.

— Eu tocmai caut un nou domiciliu.

— Şi unde vrei să fie? Băiatul se uită la ea cu dispreţ.

— Proasto! Oare aş mai căuta eu dacă aş şti unde?

Pollyanna scutură capul. Băiatul acesta nu era deloc drăguţ şi ei nu-i plăcea să-i spună cineva „proastă"; totuşi era cineva de vârsta ei cu care voia să vorbească.

— Unde ai locuit până acum? întrebă ea.

— Ei bine, eşti curioasă!

— Trebuie să fiu, răspunse Pollyanna liniştită, altfel n-aş putea afla nimic despre tine. Dacă ai vorbi ceva mai mult, eu aş putea vorbi mai puţin.

Băiatul râse scurt şi parcă se mai însenină atunci când vorbi iar.

— Iată!... sunt Jimmy Bean şi am zece ani, în curând unsprezece. Am intrat anul trecut la orfelinat. Sunt însă acolo atât de mulţi orfani, încât nu mai au loc pentru mine. De asta am părăsit orfelinatul. Trebuie să trăiesc în altă parte, dar nu ştiu încă unde... Mi-ar plăcea să găsesc o căsuţă mică de tot, ştii,... dar unde ar fi o mamă, nu o directoare. Dacă ai un cămin, ai şi părinţi. Dar eu n-am mai avut niciunul de când a murit tata. Vezi, şi acum caut un cămin. Am încercat la patru case, dar nimeni nu m-a primit, cu toate că le-am spus că aş munci. Iată!... acum ştii tot ce voiai să afli de la mine. Vocea băiatului se muiase puţin la sfârşitul povestirii soartei sale.

— Ce ruşine! zise Pollyanna cu milă. Aşadar, nimeni nu te vrea? O! ce bine pricep ce trebuie să simţi tu, pentru că după moartea tatălui meu nici eu n-aveam pe nimeni care să mă îngrijească, decât pe doamnele de la Asistenţa Socială, până se hotăra tanti Polly să mă primească... Pollyanna se opri. O idee strălucită îi încolţi în minte şi aceasta i se citea pe faţa luminoasă. O, am găsit un loc pentru tine; sunt sigură că o să te vrea. Nu m-a luat pe mine? Şi n-a primit pe „Fluffy" şi pe „Buffy" când n-aveau pe nimeni care să-i iubească, şi niciun adăpost? Şi ei nu sunt decât o pisică şi un căţel. O, vino, ştiu că tanti Polly o sa te primească. Nici nu-ţi închipui cât e de bună!

Faţa mică şi slabă a lui Jimmy se învioră.

— Ce noroc! oare crezi c-ar vrea? Ştii că eu pot lucra şi sunt tare, spuse el suflecându-şi mâneca de la cămaşă şi arătând un mic braţ osos şi slăbuţ.

— Sigur că te va primi! Mătuşa mea este cea mai bună femeie din lume, de când s-a dus mama mea în cer ca să devină înger. Apoi, are atâtea camere, adăugă sărind în sus şi trăgând pe Jimmy de braţ. Are o casă foarte mare. Poate că îţi va da mansarda cea mică, urmă ea cam îngrijorată. Am avut-o eu la început. Ferestrele au acum obloane de sârmă, aşa că vei putea să ţii fereastra deschisă ca să nu-ţi fie prea cald, iar muştele nu mai pot intra şi aduce pe lăbuţele lor toţi microbii. Ştiai aceasta? E foarte interesant. Poate tanti Polly îţi va împrumuta şi ţie cărticica în care se vorbeşte despre asta, dacă eşti cuminte. Uite că şi tu ai pistrui ca mine pe obraz, continuă ea privin-du-1 cu atenţie. Vei fi mulţumit că n-ai oglindă. Iar tabloul care se vede prin ferestre e mult mai frumos decât toate cele ce atârnă pe pereţi; deci vei fi foarte mulţumit să dormi în acea cămăruţă, sunt sigură de aceasta. Pollyanna se opri fară răsuflare, dându-şi seama că trebuie să-şi păstreze energia pentru altceva, nu pentru vorbă.

— Grozav! exclamă el, adânc impresionat, dar fară a înţelege prea bine spusele ei. Niciodată n-aş fi crezut că cineva care poate vorbi aşa de repede mai pune întrebări pentru a-şi trece timpul.

Pollyanna începu să râdă.

— Ei, trebuie să fii mulţumit de asta, pentru ca dacă vorbesc eu nu ai tu nevoie să mai vorbeşti.

Când ajunseră acasă, Pollyanna duse fără şovăială pe prietenul ei la domnişoara Polly.

Vezi, tanti Polly, zise ea în culmea fericirii, ia priveşte! Am găsit pe cineva mult mai frumos decât „Fluffy" şi „Buffy" pentru tine. E un băiat adevărat, viu. Nu va fi deloc

supărat să doarmă în mansardă, la început, şi el spune că va munci, dar eu voi avea mai multă nevoie de el pentru a mă juca.

Polly îngălbeni; apoi se roşi. Nu înţelegea tot din cele ce auzea, dar înţelegea destul.

— Pollyanna, ce înseamnă asta? Cine-i băieţelul acesta murdar? Unde l-ai găsit? întrebă ea supărată.

Băieţelul murdar făcu câţiva paşi spre uşă. Pollyanna râdea de se prăpădea.

— Am uitat să-ţi spun numele lui. Uit, la fel ca „Omul". E murdar ca şi „Fluffy" şi „Buffy" când i-ai primit aici. Dar el o să fie mult mai frumos decât ei când va fi spălat... O, iar uitam, strigă ea râzând. El e Jimmy Bean, tanti Polly.

— Bine, dar ce caută aici?

— De-abia ţi-am spus, tanti Polly, răspunse Pollyanna deschizând ochii mari plini de mirare. El e aici pentru tine. L-am adus ca să trăiască şi el cu noi. Vrea sărmanul să găsească un cămin şi părinţi, l-am povestit cât de bună ai fost cu mine, cu „Fluffy" şi „Buffy", şi eu ştiam că vei fi bună şi pentru el, pentru că, desigur, el e mai bun decât câinii şi pisicile.

Polly se cufundă în fotoliul ei şi-şi duse mâna la gât. Simţea că neputinţa o copleşea. Totuşi luptă şi se îndreptă deodată hotărâtă.

— E de ajuns, Pollyanna. E cel mai nesocotit lucru pe care l-ai făcut până acum. Parcă nu-mi ajung pisicile şi câinii părăsiţi pe care mi i-ai adus; ce-mi mai trebuie şi acest cerşetor, cules de pe stradă, care...

Băieţaşul sări ca ars. Ochii îi străluceau şi bărbia îi tremura. Făcu doi paşi şi, stând înaintea domnişoarei Polly, zise fără frică:

— Eu nu sunt cerşetor, doamnă, şi nu vreau nimic de la dumneata. Aş fi muncit desigur pentru bucăţica de pâine şi culcuşul pe care mi l-ai fi dat. Nici n-aş fi venit la dumneata dacă nu m-ar fi adus aici această fată

povestindu-mi că eşti bună şi că mă vei primi sigur. Asta e tot. Făcu dreapta-mprejur cu o demnitate care ar fi fost de râs de nu era atât de tristă şi vrednică de milă situaţia lui.

— O, tanti Polly! se înecă Pollyanna. Eu am crezut că vei fi mulţumită să-1 primeşti...

Polly ridică mâna poruncitor, pentru a impune tăcere. Cuvintele băiatului „eşti atât de bună" îi răsunau încă în urechi şi se simţea copleşită de slăbiciune. Totuşi îşi adună toate puterile până la ultimul strop de voinţă.

— Pollyanna, strigă ea cu glas hotărâtor, n-ai să încetezi odată de a întrebuinţa cuvântul „mulţumită" pe care-1 aud de dimineaţa până seara, şi cu care vei ajunge să mă înnebuneşti.

Înmărmurită, Pollyanna zise:

— Bine, tanti Polly, eu credeam ca vei fi mulţumită să mă vezi mulţu... O! făcu ea oprindu-se deodată şi punându-şi mâna la gură. Apoi dintr-o săritură fu în curte şi, înainte ca băiatul să fi ajuns la drum, Pollyanna era lângă el.

— Băiete! Băiete! Jimmy Bean, vreau să-ţi spun cât de rău îmi pare, zise ea, voind să-1 oprească.

— Nu e nevoie să te mâhneşti, răspunse băiatul. Nu e vina ta, dar eu nu sunt un cerşetor, strigă el cu mândrie.

— Desigur că nu eşti cerşetor! Dar, te rog, să nu fii supărat nici pe mătuşa mea, îl rugă ea. Poate că n-am ştiut cum să te prezint prea bine; şi nici nu prea i-am explicat cine eşti. Ea este într-adevăr bună, şi a fost întotdeauna, dar, desigur, nu m-am priceput eu să-i spun lămurit cum stau lucrurile. Aş dori atât de mult să-ţi găsesc un cămin...

Băiatul ridică din umeri, întorcându-se să plece.

— Nu-i nimic. Găsesc eu. Dar nu sunt cerşetor, s-o ştii. Pollyanna, care se gândea mereu cum ar putea să-1 ajute, deodată se lumină la faţă.

— Ştii ce? Uite ce am să fac. Doamnele de la Asistenţă se întâlnesc azi după-amiază. Voi expune cazul tău înaintea lor. Aşa făcea tatăl meu întotdeauna când avea nevoie de

ceva, ca de pildă, când era vorba de educaţia păgânilor, sau de cumpărarea unui covor nou pentru biserică, înţelegi?

— Eu nu sunt păgân, niciun covor nou. Şi ce sunt acele doamne de la Asistenţă?

Pollyanna îl privi mirată.

— Bine, Jimmy Bean, unde ai crescut de nu ştii ce sunt doamnele de la Asistenţă?

— Ei bine, dacă nu vrei să-mi spui şi mie cine sunt,... bombăni el cu un aer nepăsător, întorcându-se să plece.

Pollyanna alergă după el.

— lată, am să-ţi spun. E o societate de doamne care se întrunesc, fiecare cu câte un lucru de cusut în mână, şi care dau mese, strâng bani şi stau de vorbă. Sânt foarte bune, adică cele mai multe din ele erau, acolo la noi. Nu le cunosc încă pe cele de aici, dar trebuie să fie bune şi ele. Voi merge în după-amiaza aceasta să le vorbesc despre tine.

— Nicidecum! Poate crezi că voi merge şi eu acolo să aud o adunare întreagă de femei numindu-mă cerşetor; mi-a ajuns să aud de la una!

— O, dar nu vei fi şi tu acolo, răspunse Pollyanna. Mă voi duce singură să le vorbesc.

— Vrei să faci asta pentru nune?

— Desigur, şi cred că voi şti acum mai bine cum să le spun, zise Pollyanna, căutând să mai îmblânzească amărăciunea lui Jimmy. Sunt sigură că se va găsi una din ele care să-ţi dea un cămin.

— Nu uita să le spui că o să muncesc.

— N-avea grijă, îi făgădui ea bucuroasă şi sigură de izbândă. Te voi înştiinţa mâine de hotărârea lor.

— Unde?

— Pe drumul unde te-am găsit azi, aproape de casa doamnei Snow.

— Bine, voi fi acolo. Jimmy stătu o clipă tăcut, apoi

continuă. Poate că aş face bine să mă întorc la orfelinat pentru noaptea aceasta. Vezi, n-am unde să stau şi nu l-am părăsit niciodată, până azi-dimineaţă. Când am plecat n-am spus nimănui că nu mă întorc, căci nu m-ar fi lăsat să plec, cu toate că n-ar fi prea supăraţi dacă nu m-aş mai întoarce. Doar nu sunt părinţii mei, ca să le fie milă de mine, înţelegi?

— Da, ştiu, aprobă Pollyanna, dar când te voi vedea mâine sper că vei avea un adăpost şi părinţi. La revedere! zise ea veselă, întorcându-se spre casă.

De la fereastra ei, Polly care văzuse scena, urmări cu ochi severi băiatul până ce dispăru la o cotitură. Apoi oftă, se întoarse şi urcă scările tulburată; domnişoara Polly nu se lăsa uşor tulburată. În urechi îi răsunau mereu cuvintele dispreţuitoare ale lui Jimmy: „ea mi-a spus că eşti atât de bună". Un curios sentiment de tristeţe îi tulbura inima, ca şi când ar fi pierdut ceva.

La doamnele „Asistenţei Sociale"

La casa Harrington masa fu luată în tăcere în ziua întrunirii Societăţii Asistenţei Sociale. Pollyanna încercă să spună câte ceva, dar nu reuşi; de patru ori fu silită să-şi curme vorba din cauza cuvântului „mulţumită" care-i revenea mereu. Se roşi şi tăcu. A cincea oară Polly întoarse capul plictisită.

— Spune odată cuvântul, fetiţo! Prefer să te aud spunându-1, decât să te vad făcând atâtea mofturi.

Faţa Pollyannei se lumină:

— Îţi mulţumesc, tanti Polly. Cred că mi-ar fi prea greu să nu-1 mai spun niciodată. înţelegi, am jucat acest joc timp îndelungat.

— Ce ai jucat? întrebă mătuşa ei.

— Am jucat jocul pe care tata… Pollyanna se opri cu faţa îmbujorată, simţindu-se stingherită (mătuşa o oprise de a-i vorbi vreodată de tatăl ei şi de a pronunţa cuvântul ei

favorit „mulţumită").

Polly se încruntă iar şi nu mai spuse nimic. Prânzul se termină în tăcere. Pollyanna fu încântată când auzi pe mătuşa ei telefonând soţiei preotului că nu va merge la întrunirea de azi a doamnelor de la Asistenţă pentru că o durea capul. Când Polly se retrase în camera ei, închizând uşa, Pollyanna încercă să se întristeze pentru că pe mătuşa ei o durea capul, dar în acelaşi timp era mulţumită că mătuşa ei nu va fi acolo când se va vorbi de Jimjny la întrunire. Nu putea uita că bietul Jimmy fusese numit cerşetor de mătuşa ei, şi acum se temea să nu se repete acest lucru nedrept în faţa doamnelor. Pollyanna ştia că doamnele se întrunesc la două, în capela bisericii, la un kilometru de casă. Ea plănui să meargă acolo ceva mai înainte.

— Aş dori să fie toate doamnele adunate, îşi zicea ea, de teamă că dacă ar lipsi una să nu fie tocmai aceea care ar fi primit pe Jimmy.

De obicei, însă, ora două însemna trei pentru doamnele comitetului. Liniştită şi plină de încredere, Pollyanna urcă treptele capelei, deschise uşa şi intră în hol. Un dulce murmur de vorbire feminină şi de râsete venea dinspre sala principală. Pollyanna şovăi o clipă, apoi intră. Murmurul se opri îndată. Ea înainta sfioasă. Pentru prima oară, Pollyanna nu avea îndrăzneala ei obişnuită. Toate aceste chipuri, unele cunoscute, altele cu totul străine, îi aminteau de întrunirile doamnelor din satul ei îndepărtat cu care era deprinsă.

— Bună ziua, doamnelor, începu ea foarte cuviincioasă. Eu sunt Pollyanna Whittier, poate că unele dintre dumneavoastră mă cunoaşteţi. Eu ştiu cine sunteţi, dar nu vă cunosc pe toate.

Se făcu o tăcere adâncă. Câteva doamne cunoşteau pe vestita nepoată a colegei lor, şi mai toate auziseră vorbindu-se de ea, dar nimeni nu ştia ce să-i spună acum.

— Eu... eu am venit pentru a expune un caz înaintea dumneavoastră, îngână Pollyanna după un timp, întrebuinţând în mod conştient frazeologia obişnuită a tatălui ei.

Se făcu o uşoară mişcare.

— Mătuşa dumitale te-a trimis, scumpa mea? o întrebă soţia preotului.

Pollyanna roşi puţin.

— Nu, am venit din proprie iniţiativă. Eu sunt obişnuită să am de-a face cu doamnele de la Asistenţă, căci dumnealor, împreună cu tata, m-au crescut.

Una dintre doamnele prezente bufni în râs, iar soţia preotului se încruntă.

— Da, dragă, dar ce vrei de la noi?

— Doresc să vorbesc de Jimmy, zise Pollyanna oftând. El nu are alt adăpost decât orfelinatul care e plin şi unde nu mai e loc. El caută un alt cămin, cât de simplu, dar unde ar fi o mama în loc de o directoare. M-am gândit că poate una din dumneavoastră ar binevoi să-1 primească la dânsa.

— Adevărat? Ai crezut aceasta? murmură cineva rupând tăcerea care urmase cuvintelor Pollyannei.

Ea privea cu ochi îngrijoraţi cercul doamnelor care o înconjurau.

— O! am uitat să spun că Jimmy vrea să muncească, adăugă ea pentru a sfârşi pledoaria.

Încă o tăcere, apoi câteva doamne o întrebară cu răceală despre băiat. Când au fost lămurite, au început să discute între ele cu însufleţire. Pollyanna ascultă cu nelinişte. Ea nu prea înţelegea totul, dar află în curând că niciuna din aceste doamne nu-şi deschidea casa micului părăsit, cu toate că fiecare din ele avea aerul de a presupune că altele ar fi putut să-1 primească, deoarece mai aveau la ele câţiva băieţi. Apoi auzi pe soţia preotului spunându-şi cu sfială părerea:

— Nu şi-ar putea oare însuşi Societatea cheltuielile de

întreţinere şi de educare ale lui Jimmy, trimiţând anul acesta mai puţini bani copiilor din India?

Multe din doamnele prezente începură a vorbi deodată, mai tare, şi cu un ton şi mai neplăcut ca până acum. Pollyanna înţelese că Societatea era renumită pentru dărnicia ei către misiunea din străinătate, şi ele considerau ca o ruşine să se dea mai puţin anul acesta. Mai spuseseră ceva de neînţeles pentru Pollyanna, anume că acestor doamne nu prea le păsa de întrebuinţarea banilor trimişi acolo; totul era ca suma pe care o strângeau să figureze în capul listei. Dar desigur că aceasta nu putea fi adevărat! Toate lucrurile pe care le-a auzit erau atât de neplăcute şi o tulburau aşa de mult, încât fu chiar mulţumită când se văzu, în fine, plecată de acolo la aer curat. Era foarte tristă... Ce greu îi va veni mâine să-i spună lui Jimmy că doamnele de la Asistenţă socoteau mai nimerit să trimită toţi banii lor pentru creşterea unor mici indieni, că nu puteau da nicio părticică din ei pentru creşterea unui copil nenorocit, orfan în propria lor ţară, fiindcă Jimmy nu era indian, şi numele lui nu putea fi menţionat pe lista lor, aşa cum spusese o doamnă mare cu ochelari pe nas. Întorcându-se aşa abătută, Pollyanna se gândea:

"Desigur că nu e rău să se trimită bani şi păgânilor, dar oare orfanii de aici nu înseamnă nimic pentru aceste doamne; ele nu se ocupă decât de copiii străini? Aş fi crezut că era mult mai bine dacă-1 primeau pe Jimmy decât să fie dumnealor înscrise în capul unei liste de donaţii."

***

Părăsind capela, Pollyanna nu se duse îndată acasă, ci o luă pe drumul care ducea spre pădure. Cu toate că era o zi de vacanţă (aşa numea ea zilele în care nu avea lecţie de

cusut sau de gospodărie), fusese o zi grea, şi Pollyanna se gândi că nimic nu putea să-i facă mai mult bine ca o plimbare prin pădure. Urcă deci cu hotărâre colina, cu toată arşiţa soarelui.

— Nu-i nevoie să mă întorc acasă înainte de cinci şi jumătate, îşi zicea ea. Va fi atât de plăcută plimbarea prin pădurea umbrită, chiar dacă urcuşul e greu.

Pădurea Pendleton era splendidă, iar Pollyanna o ştia bine. Dar azi i se părea şi mai frumoasă în ciuda dezamăgirii pe care o avuse cu privire la Jimmy Bean.

— Aş vrea să fie aici acele doamne gălăgioase, oftă Pollyanna, ridicându-şi ochii spre petele de cer azuriu ce se vedeau printre frunzele însorite ale copacilor. Oricum, dacă ar fi aici, sunt sigură că s-ar răzgândi şi s-ar îndura de bietul Jimmy, încheie ea convinsă de aceasta, dar fără a-şi putea explica de ce.

Deodată Pollyanna îşi ridică capul şi ascultă. Un câine lătra în apropiere. într-o clipită apăru în fugă, lătrând.

— Cuţule, cuţule bun… Pollyanna pocni din degete şi aştepta uitându-se spre cărarea pe care venise el. Era sigură că mai văzuse acest câine undeva, altă dată. Da, da, îl întâlnise cu „Omul", adică cu domnul John Pendleton. Privea acum, aşteptându-1 să apară. După câteva minute însă, nezărind pe nimeni, îşi întoarse atenţia asupra câinelui.

Câinele, chiar şi Pollyanna putea vedea aceasta, era neobişnuit de agitat. Lătra cu scheunături scurte, alergând înainte şi înapoi pe drumul pe care venise. Când au ajuns la cărarea alăturată, câinele o luă la fugă numai ca să se întoarcă din nou chelălăind şi lătrând.

— Hoo…! ăsta nu-i drumul spre casă, râse Pollyanna urmând în continuare câinele.

Înaintea ei câinele sărea nebuneşte. Era un du-te-vino, înainte şi înapoi, între Pollyanna şi cărăruie. Fiecare tresărire a micului trup, şi fiecare privire rugătoare a

ochilor lui cafenii erau atât de grăitoare, încât Pollyannaân cele din urmă înţelese cauza neliniştii lui.

Deodată, câinele ţâşni drept înainte. Peste câteva momente Pollyanna se dumiri: un om zăcea nemişcat lângă o stâncă enormă, la câţiva paşi de cărare.

O crenguţă uscată trosni sub picioarele Pollyannei, şi omul întoarse capul. Cu un ţipăt de mirare, Pollyanna alergă spre el.

— Domnule Pendleton, eşti rănit?

— Rănit? Ba nu, deloc! Mă odihnesc doar la soare, răspunse el cam răstit. Să vedem ce te pricepi să faci. Eşti în stare să faci ceva de folos?

Pollyanna respiră din greu, apoi, cum îi era obiceiul, răspunse la fiecare întrebare.

— Iată domnule Pendleton, eu... eu nu ştiu şi nu pot face multe lucruri, dar doamnele de la Asistenţă, în afară de doamna Rawson, spuneau că sunt îndemânatică. Eu le-am auzit spunând aceasta, fără ca ele să o ştie.

Omul zâmbi anevoie.

— Bine; bine, fetiţo, îţi cer scuze. Dar vai!... nătângul ăsta de picior... Acum ascultă. Se opri şi cu oarecare greutate duse mâna la buzunarul pantalonului, şi scoase afară o legătură de chei din care desprinse una, ţinând-o între două degete. La cinci minute distanţă de aici, zise el, urmând drept această cărare vei găsi casa mea. Cu această cheie vei intra acolo, prin veranda laterală, ştii ce este o verandă?

— Desigur, domnule, şi mătuşa mea are o verandă cu un salonaş de vară deasupra ei. Pe acel acoperiş am dormit eu odată, numai că n-am putut dormi de fapt, fiindcă m-au găsit.

— Ei, bine! Când vei ajunge acasă treci drept prin hol până la uşa din spate. Pe biroul mare din mijlocul camerei vei găsi un telefon. Ştii cum să foloseşti telefonul?

— Da, domnule! Odată când tanti Polly...

— Să nu vorbim acum de mătuşa ta, o întrerupse omul certând-o. Făcu o sforţare dar nu se putu mişca. Vei căuta numărul doctorului Thomas Chilton în cartea de telefon care trebuie să fie atârnată alături de masă sau undeva pe acolo. Cred că ştii ce este o carte de telefon.

— Desigur, domnule, îmi place foarte mult să mă uit în aceea a mătuşii mele. Sunt în ea atâtea nume caraghioase şi...

— Spune doctorului Chilton că John Pendleton se află lângă Stânca Micului Vultur, în pădurea Pendleton, cu un picior rupt, . şi că îl roagă să vină imediat cu o targa şi cu doi oameni. Va şti el ce să facă apoi. Spune-i să vină pe cărarea dinspre casă.

— Un picior rupt? O, domnule Pendleton, ce grozăvie! se înfiora Pollyanna. Sunt atât de mulţumită că am venit. Nu pot să fac...

— Ba poţi, dar e evident că nu vrei! Ai de gând sau nu să isprăveşti odată cu vorba, îngână omul, şi să faci ce ţi-am spus? Şi cu un mic ţipăt, Pollyanna plecă.

Pollyanna nu se mai opri să se uite la petele albastre ce se vedeau printre copacii însoriţi. îşi ţinea ochii pe cărare ca nu cumva o crenguţă sau o piatră să-i împiedice paşii grăbiţi.

Nu după mult timp ajunse lângă casă. O mai văzuse ea mai înainte, dar niciodată de aproape ca acum. O impresiona adânc înfăţişarea ei impunătoare cu pridvoarele cu stâlpi de piatră şi cu intrarea monumentală. După o clipa de şovăire porni grăbită spre uşa laterală de la verandă. Degetele ei înţepenite de tare ce strânsese cheia, cu greu putură deschide broasca; în cele din urmă, însă, masiva uşă sculptată se deschise. Pollyanna respiră cu greu. Cu toată graba ei, se opri un moment, puţin înspăimântată, pentru a privi vastul şi întunecosul vestibul. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Ea era acum în casa lui John Pendleton, casa misterului, casa în care nu intra

nimeni, afară de stăpân. Aici se afla, undeva, un schelet. Totuşi Pollyanna trebuia sa intre în aceste camere înfricoşătoare şi să telefoneze doctorului, spunându-i că stăpânul casei zăcea rănit…

Cu un strigăt înăbuşit, fără a se uita în dreapta nici în stânga, Pollyanna străbătu vestibulul fugind şi ajunse la uşa camerei care-i fusese indicată. Această cameră era întunecoasă ca o pădure deasă, dar prin fereastra din dreapta soarele trimetea pe podea o lungă rază aurită, în lumina căreia văzu telefonul ce se afla pe biroul masiv din mijlocul camerii. Pollyanna se îndreptă spre el grăbită. Cartea de telefon nu se afla acolo, ci era pe podea. Ea o găsi imediat, şi cu degetul ei, tremurând, urmări coloana literei C. până ajunse la numele Chilton. Însuşi doctorul răspunse la telefon. Tremurând, ea îi povesti toată întâmplarea, iar după ce răspunse tuturor întrebărilor doctorului, puse jos receptorul, oftând uşurată.

Abia acum Pollyanna aruncă o privire grăbită în jurul ei. Cu o impresie confuză, de draperii roşii, ziduri acoperite cu cărţi, duşumele murdare, birou dezordonat, nenumărate dulapuri închise – din care unul cu siguranţă ascundea scheletul – fugi prin vestibul la uşa cea mare pe care o lăsase deschisă când intrase. După un timp ce păru scurt chiar şi rănitului, Pollyanna se întoarse iar în pădure lângă rănit.

— Ei, ce s-a întâmplat? N-ai putut intra? întrebă el.

Pollyanna deschise ochii mari.

— Ba am intrat. Aş fi eu oare aici dacă n-aş fi reuşit? Doctorul va veni cât de repede posibil cu oameni şi cu tot ce trebuie. Cunoaşte perfect locul unde te afli, spunea el, şi de aceea n-am mai stat să-1 aştept. Doream să mă întorc lângă dumneata cât mai repede.

— Într-adevăr? Ei, bine, îţi admir gestul, dar cred că ai fi putut găsi o tovărăşie mai plăcută în altă parte.

— De ce, pentru că eşti atât de morocănos?
— Mulţumesc pentru sinceritatea ta.
Pollyanna zâmbi.
— Dar nu eşti morocănos decât pe dinafară, şi nu pe dinăuntru.
— Nu mai spune! De unde ştii? întrebă omul silindu-se să-şi schimbe poziţia capului fără a mişca restul corpului.
— Am observat eu în diferite împrejurări – mai întâi după felul cum îţi tratezi câinele, adăugă ea, arătând mâna pe care o ţinea el pe capul fin şi sensibil al câinelui. Te miri cum câinii şi pisicile cunosc mai bine sufletul decât oamenii mari, nu-i aşa? Ascultă, domnule, eu am să-ţi ţin capul, spuse ea brusc.
Omul strâmbă din nas şi gemu de câteva ori, dar la urmă găsi că genunchii Pollyannei înlocuiau cu folos căpătâiul de stâncă pe care-şi odihnise capul până acum.
— E mai bine aşa, murmură el încet.
Nu mai spuse nimic câteva clipe. Pollyanna se întreba dacă nu doarme. Dar nu se putea; îl vedea ea bine cum îşi strângea buzele pentru a-şi stăpâni gemetele de durere. Pollyannei îi dădură lacrimile, văzând trupul acestui om voinic zăcând neputincios. Una din mâinile lui, cu degetele încleştate era jos, nemişcată; cealaltă, deschisă, se lăsase pe capul câinelui. Animalul, cu ochii lui îngrijoraţi şi inteligenţi, aţintiţi pe faţa stăpânului sau, sta şi el neclintit. Era linişte completă.
Minut după minut, timpul trecea. Soarele cobora spre apus şi umbra creştea sub copaci. Pollyanna stătea atât de liniştită, încât parcă nici nu respira. O păsărică sălta chiar pe lângă mâna ei şi o veveriţă îşi scutură codiţa pe o creangă aproape de nasul ei, ţinându-şi ochii ei strălucitori aţintiţi tot timpul asupra câinelui nemişcat. Deodată, câinele ciuli urechile şi gemu încet, apoi latră scurt şi ascuţit. In clipa următoare, Pollyanna auzi voci şi văzu venind trei oameni care purtau o targa, şi alte obiecte. Cel

mai mare (un om cu o faţă binevoitoare şi bine rasă, pe care Pollyanna îl cunoştea din vedere ca fiind doctorul Chilton**),** înainta vesel.

— Ce faci domnişoară, te joci de-a infirmeria?

— Nicidecum, domnule, răspunse ea zâmbind. I-am susţinut numai capul; nu i-am dat nici**o** doctorie. Sunt foarte mulţumită că m-am aflat azi aici.

— Şi eu, zise doctorul, dându-i toată atenţia cuvenită rănitului.

***

Pollyanna se întoarse târziu acasă în ziua accidentului domnului John Pendleton, dar scăpă uşor, fară mustrări. Nancy o aştepta la uşa.

— Bine că te văd iar cu ochii mei, strigă ea, oftând. Este ora şase şi jumătate!

— O ştiu, zise Pollyanna îngrijorată, dar nu merit ceartă, te asigur. Şi cred că nici tanti Polly nu va avea nimic de zis.

— Nici nu o să aibă prilejul, zise Nancy mulţumită. A plecat.

— A plecat?! strigă Pollyanna. Doar n-a plecat din cauza mea. Îşi aduse aminte de toate întâmplările acelei zile, de băiatul, pisica şi câinele nedoriţi şi de cuvintele nepermise „mulţumită" şi „tata" pe care le repetase fără voie. Spune-mi, te rog, că n-a plecat din cauza mea.

— Nu, deloc, răspunse Nancy glumind. A murit subit vărul ei din Boston, şi a trebuit să plece. Îndată ce ai ieşit tu pe uşă, a primit o telegrama. Va fi plecată pentru trei zile. Ce mulţumite vom fi! Amândouă vom îngriji de casă şi totul va merge de minune.

Pollyanna dădu din cap jignită.

— Mulţuirută? O, Nancy! Când e vorba de înmormântare?

— Dar nu de înmormântare sunt eu mulţumită,

domnişoară, ci de... Nancy tăcu brusc. Un zâmbet şiret îi lumină faţa. Doar tu m-ai învăţat să joc acest joc.

Pollyanna se încruntă.

— Nancy, sunt lucruri cu care nu e permis a te juca, şi o înmormântare este tocmai unul din aceste lucruri. Nu e nimic în ea de care să te bucuri.

Nancy începu să râdă.

— Putem totuşi să fim mulţumite că nu e înmormântarea noastră, observă ea foarte serioasă. Dar Pollyanna n-auzea, începuse să povestească despre accident; într-o clipită, Nancy o asculta cu gura căscată.

În după amiaza zilei următoare, Pollyanna întâlni pe Jimmy Bean la locul hotărât. Cum şi era de aşteptat, Jiminy arătă o mare întristare când află că doamnele de la Asistenţă ar fi adoptat mai uşor un copil indian decât pe el.

— Ei bine! E normal să fie aşa, se tângui el. Fără îndoială, lucrurile îndepărtate totdeauna apar mai frumoase decât cele apropiate. Tot astfel ne pare mai bun ce este în cealaltă parte a farfuriei, decât ce se găseşte în partea noastră. Doamne, cum aş dori ca cineva de departe, din India, să se îndure şi de mine. N-ar fi drept aşa?

Pollyanna bătu din palme.

— Dar ştii că ai dreptate? Ai găsit o soluţie bună, Jimmy. Voi scrie doamnelor mele de la Asistenţa socială despre tine.

Ele nu locuiesc în India, totuşi sunt foarte departe de aici; prin urinare, e tot cam aşa. Ţi-ai fi dat seama dacă ai fi făcut cu mine această lungă călătorie.

— Crezi oare că m-ar primi? întrebă el...

— Bineînţeles. Doar şi ele se ocupă de copii indieni. Pot foarte bine să-şi închipuie de data asta că eşti micul lor indian. Locuieşti destul de departe pentru ca numele tău să figureze în capul listei lor de donaţii. Ai să vezi. Am să-i scriu doamnei White, ba nu, doamnei Jones. Doamna White are mai mulţi bani, dar doamna Jones dă mai mulţi; nu e

curios aşa ceva? Sunt sigură însă că te va lua una din ele.

— Bine, nu uita însă te rog să le spui că voi munci pentru întreţinerea mea, spuse Jimmy. Eu nu sunt un cerşetor, şi afacerile sunt afaceri, chiar şi cu doamnele de la Asistenţă. Şovăi puţin, apoi adăugă: Va fi poate mai bine să stau unde sunt, până ce vei primi un răspuns?

— Fără-ndoială, zise Pollyanna. Voi ştii eu unde sa te găsesc. Ele te vor lua, sunt sigură; eşti destul de departe de ele. Pe mine nu m-a luat tanti Polly? Se opri puţin apoi urmă: Nu crezi că eu sunt mica indiană a mătuşii mele?

— Ba cred că eşti cea mai hazlie fetiţă din -lume, zise Jimmy îndepărtându-se.

La vreo săptămână după întâmplarea din pădurea Pendleton, Pollyanna zise mătuşii sale:

— Tanti Polly, te-ar supăra mult dacă aş duce azi răciturile de viţel altcuiva decât doamnei Snow? Sânt sigură că doamna Snow nu s-ar supăra.

— Vai de mine, Pollyanna, ce idee ţi-a mai venit? Eşti o fetiţă extraordinară.

Pollyanna se îngrijoră.

— Tanti Polly, te rog spune-mi ce înseamnă extraordinară. Dacă eşti extraordinară nu poţi fi şi ordinară, nu-i aşa?

— Nu, tu nu poţi fi în niciun caz ordinară.

— Ah, ce bine-mi pare! Atunci sunt mulţumită că sunt extraordinară, strigă Pollyanan cu bucurie. înţelegi tu, doamna White avea obiceiul să spună că doamna Rowson era o femeie ordinară, şi n-o putea suferi. Se cert... vreau să spun că tata avea... adică nouă ne era mult mai greu să menţinem pacea între ele decât între celelalte doamne, se corectă Pollyanna, puţin descumpănită de eforturile de a naviga între Scylla recomandaţiilor tatălui său de a nu vorbi de certuri în biserică, şi Charybda recomandaţiilor mătuşii sale de a nu vorbi de tatăl său.

— Da, da; ajunge, o întrerupse tanti Polly, cu nerăbdare.

Vorbeşti cam mult Pollyanna, şi întotdeauna găseşti mijlocul de a aduce vorba despre doamnele tale de la Asistenţă.

— Da tanti Polly, zise fetiţa veselă, o recunosc, dar trebuie să înţelegi; ele m-au crescut şi...

— De ajuns Pollyanna, interveni o voce rece. Acum, ce spuneai despre răcituri?

— Nimic, tanti Polly, nimic ce te-ar supăra. Îmi dai voie să-i duc dânsei răcituri, aşa că de data asta aş vrea să-i duc şi dânsului. Ştii, un picior rupt nu e ca situaţia unui invalid pe viaţă, aşa că nu va dura prea mult, şi doamna Snow poate primi din nou răciturile după o scurtă pauză.

— Dânsului? Picior rupt? Pollyanna, despre ce vorbeşti?

Pollyanna rămase uimită; faţa i se relaxa apoi.

— O, am uitat. Se pare că tu nu ştii. Vezi s-a întâmplat când erai plecată. Chiar în ziua în care ai plecat l-am găsit în pădure; a trebuit să-i descui casa, să dau telefon la doctor, să-i susţin capul şi aşa mai departe. Şi, bineînţeles, de-atunci nu l-am mai văzut. Dar când Nancy a făcut răcituri pentru doamna Snow săptămâna aceasta, m-am gândit ce frumos ar fi să i le pot duce lui în locul ei. Se poate, tanti Polly, doar de data aceasta?

— Oh, da, cum să nu? încuviinţă domnişoara Polly puţin obosită. Cine zici că este?

— Omul. Adică vreau să zic domnul John Pendleton. Domnişoara Polly aproape căzu de pe scaun.

— John Pendleton!

— Da. Nancy mi-a spus cum îl cheamă. Probabil că-1 cunoşti?

Domnişoara PoUy nu răspunse, ci continuă:

— Tu îl cunoşti?

Pollyanna încuviinţă.

— O, da. Mereu îmi vorbeşte şi îmi zâmbeşte, acum. E morocănos numai pe dinafară. Mă duc să iau răciturile. Nancy aproape le terminase de pregătit când am plecat,

încheie Pollyanna, deja în drum spre bucătărie.

— Pollyanna, aşteaptă! Vocea domnişoarei Polly deveni aspră. M-am răzgândit. Aş prefera să-i duci răciturile doamnei Snow, ca de obicei. Atâta tot. Poţi să pleci acum.

Faţa Pollyannei se posomori*.

— O, dar tanti Polly, boala ei va dura. Ea va continua să fie bolnavă şi să primească lucruri. Dar el are numai un picior rupt, şi picioarele nu durează mult, adică, cele rupte. îl are rupt deja de-o săptămână.

— Da, îmi amintesc. Am auzit că domnul John Pendleton a avut un accident, zise domnişoara Polly puţin înţepată; dar nu am de gând să-i trimit răcituri lui John Pendleton, Pollyanna.

— Ştiu că e morocănos pe dinafară, admise Pollyanna tristă, aşa că-mi închipui că nu-ţi place de el. Dar n-o să-i spun că tu le-ai trimis. Voi spune că-s de la mine. Îmi place de el şi aş fi foarte mulţumită să pot trimite nişte răcituri.

Domnişoara Polly începu să dea din cap. Apoi, deodată, se opri, şi întrebă cu o voce curios de liniştită:

— El ştie cine eşti, Pollyanna?

Fetiţa oftă.

— Nu cred. I-am spus odată cum mă cheamă, dar niciodată nu mi-a repetat numele, niciodată.

— Ştie unde locuieşti?

— O, nu. Nu i-am spus niciodată.

— Atunci, nu ştie că eşti nepoata mea?

— Nu cred.

Pentru o clipă se făcu tăcere. Domnişoara Polly privea spre Pollyanna cu ochi care nu o vedeau. Fetiţa, mutându-se de pe un picior pe altul, oftă tare. Domnişoara Polly tresări şi îşi reveni.

— Foarte bine, Pollyanna, zise în cele din urmă, cu acea voce neobişnuită, aşa de diferită de a ei; poţi, poţi să duci răciturile la domnul Pendleton ca din partea ta. Dar să fim înţelese: eu nu le-am trimis. Fii sigură că el nu-şi închipuie

astfel!

— Bineînţeles, tanti Polly, îţi mulţumesc, exclamă Pollyanna dispărând pe uşă.

***

Faţada de pietre cenuşii a casei îi părea Pollyannei foarte diferită la cea de a doua ei vizita la casa lui John Pendleton. Geamurile erau deschise, şi o femeie bătrână întindea hainele la uscat în curtea din spate. Trăsura doctorului se afla sub umbrar.

Ca şi ultima dată, Pollyanna intră pe uşa laterală. De data aceasta sună la sonerie; degetele nu-i mai erau înţepenite de strânsul legăturii de chei, ca ultima dată.

O faţă familiară de câine apăru pe trepte întâmpinând-o şi, după o aşteptare scurtă, femeia, ce agăţă hainele, apăru la uşă.

— Dacă nu va supăraţi, am adus nişte răcituri de viţel pentru domnul Pendleton, zâmbi Pollyanna.

— Mulţumim, zise femeia, luând castronul din mâna fetiţei. De la cine să-i spun ca sunt? Răcituri, zici?

Doctorul apăru în hol chiar în clipa aceea, auzi cuvintele femeii şi văzu expresia dezamăgită a fetiţei. Interveni repede:

— Hm! răcituri de viţel? întrebă el voios. O să-i placa! Probabil că ai vrea să-1 vezi pe pacient, nu-i aşa?

— O, da, domnule, radie Pollyanna; şi femeia, ascultând de doctor, o conduse din nou de-a lungul coridorului, cu o expresie vădită de uimire pe faţă.

În spatele doctorului, un tânăr infirmier adus din oraşul cel mai apropiat, exclamă impacientat:

— Dar, domnule doctor, nu a dat domnul Pendleton ordin ca nimeni să nu fie admis?

— O, da, încuviinţă doctorul, netulburat. Dar acum eu dau ordine. Îmi asum riscul; apoi adăugă şmechereşte: Tu n-ai cum să ştii, dar fetiţa aceea îi e mai de folos ca o doză

de medicamente. Dacă cineva poate să-1 înveselească pe Pendleton, ea poate. De asta am trimis-o.

— Cine e fetiţa?

Doctorul ezită pentru o clipă.

— Este nepoata uneia dintre cele mai renumite locuitoare ale noastre. O cheamă Pollyanna Whittier. Nu o cunosc prea bine, dar mă bucur să-ţi spun că mulţi din pacienţii mei o cunosc.

Infirmierul zâmbi.

— Incredibil! Şi care este secretul ei? Doctorul dădu din cap.

— Nu ştiu. Din câte am înţeles eu are un spirit imens de mulţumire pentru tot ce i se-ntâmplă sau are să i se întâmple, în orice caz, vorbele ei nostime îmi sunt repetate de toţi, şi din câte îmi dau eu seama, *„a fi mulţumit"* este miezul lor. Aş vrea, adăugă el zâmbind, s-o pot prescrie, cum prescriu un medicament; totuşi, dacă lumea ar fi plină de oameni ca ea noi cu medicina noastră am ajunge la sapă de lemn, râse el apucând hăţurile şi urcând în trăsură.

Între timp Pollyanna, urmând ordinele doctorului, se îndrepta spre camera lui John Pendleton. Drumul ei trecea prin marea bibliotecă de la capătul holului, şi cu toate că trecu repede, Pollyanna observă marile schimbări ce avuseseră loc. Pereţii plini de cărţi şi perdelele roşii erau la fel; totuşi, lipsea dezordinea de pe birou, mizeria de pe jos şi nu se vedea niciun fir de praf. Cartea de telefon era agăţată la locul ei şi bronzul căminului fusese lustruit. Una din uşile misterioase era deschisă, şi însoţitoarea ei se îndreptă spre ea. Într-o clipă, Pollyanna se afla într-o cameră de dormit, frumos mobilată, în timp ce îngrijitoarea spunea cu o voce timidă:

— Domnule, dacă nu vă supăraţi, este aici o fetiţă cu nişte răcituri. Doctorul a zis să... o aduc aici.

În următoarea clipă, Pollyanna se afla singură cu un om cu o înfăţişare mânioasă, întins pe pat.

— Auzi, nu ţi-am spus..., începu cu o voce supărată domnul Pendleton. O, tu eşti! exclamă el uşurat în timp ce Pollyanna se apropia de pat.

— O, da, domnule, zâmbi Pollyanna. Îmi pare aşa de bine că m-au lăsat să intru! Ştii, la început femeia aproape că mi-a luat răciturile şi mi-era teamă că nu te voi vedea deloc. Apoi a venit doctorul şi a zis că pot să intru. E frumos din partea lui că m-a lăsat să te văd.

În ciuda sa însuşi, omul zâmbi, şi nu fu în stare să spună decât: Hâm hâm.

— Şi ţi-am adus nişte răcituri, încheie Pollyanna. Sper să-ţi placă, zise ea nesigură.

— N-am mâncat aşa ceva niciodată. Zâmbetul fugar dispăruse şi faţa omului deveni din nou încruntată.

Pentru o clipă, faţa Pollyannei reflectă dezamăgirea ei, dar se lumină când ea puse castronul pe masă.

— O, nu? Atunci n-ai de unde să ştii că nu-ţi plac, nu-i aşa? Deci, sunt mulţumită că n-ai avut ocazia până acuma. Dacă ai şti numai...

— Da, da; un lucru ştiu sigur, şi anume, că mă aflu întins pe spate în clipa aceasta, şi că am şansa să stau aici până în ziua de apoi.

Pollyanna păru mirată.

— O, nu! Nu va fi până în ziua de apoi, sunt sigură, când îngerul Gavril va suna din trâmbiţă, decât dacă aceasta va fi mai curând decât ne aşteptăm – o da, bineînţeles, Biblia spune că va veni mai curând decât ne aşteptăm, dar eu nu cred -adică, bineînţeles că cred în Biblie; dar ce vreau să spun este că nu cred că o să vină atât de repede încât să vină acum, şi...

John Pendleton izbucni într-un râs zgomotos. Infirmierul ce intrase pe uşă chiar atunci auzi râsul şi se retrase încetişor. Pe faţa lui era expresia cu care un bucătar, speriat ca o adiere rece de aer ar putea da înapoi prăjitura necoaptă, închide în grabă uşa cuptorului.

— Ai cam încurcat borcanele! zise John Pendleton amuzat.

Fetiţa râse.

— Într-adevăr. Dar ce vreau să-ţi spun este că picioarele nu sunt de lunga durată, adică cele rupte, ca boala invalizilor pe viaţă, cum e doamna Snow. Deci fii sigur că nu va dura până în ziua de apoi. Mă gândesc că ar trebui să lâi mulţumit de aceasta.

— O, dar sunt, replică omul acru.

— Şi pe lângă aceasta, ţi-ai rupt numai unul. Poţi să fii mulţumit că nu le-ai rupt pe amândouă. Pollyanna se pregătea să îndeplinească lucrarea.

— Desigur! Ce noroc! zise omul ridicând din sprâncene; în aceeaşi ordine de idei, ar trebui să fiu mulţumit că nu sunt un centiped şi nu mi-am rupt cincizeci de picioare!

Pollyanna chicoti.

— O, şi mai bine, zise ea. Ştiu ce este un centiped; un animal cu multe picioare. Şi poţi să fii mulţumit…

— O, desigur, întrerupse brusc omul cu vechea amărăciune în voce; de asemenea pot să fiu mulţumit pentru această odihnă, pentru infirmier, doctor şi acea femeie imposibilă din bucătărie!

— Desigur, domnule; gândeşte-te numai cât de rău ar fi dacă nu i-ai avea!

— Eu… ce? întrebă omul nedumerit.

— Vreau să spun, gândeşte-te numai cât de rău ar fi dacă nu i-ai avea şi ar trebui să zaci acolo!

— Ca şi când aceasta n-ar fi de fapt problema, ripostă omul ţâfnos, tocmai faptul că zac aici! Şi tu te-aştepţi ca eu să fiu mulţumit când o femeie nătângă înu deranjează toată casa sub pretextul că face ordine, şi un bărbat o ajută sub pretextul de infirmier, ca să nu mai vorbim de doctoral care-i aţâţă pe amândoi, şi toţi, între timp, se aşteaptă ca eu să-i plătesc pentru aceasta, şi încă foarte bine.

Pollyanna se încruntă înţelegător.

— Da, ştiu. Păcat de asta, adică de banii pe care i-ai strâns de atâta timp.

— Ce spui?

— Făcând economie, cumpărând fasole şi peşte. Auzi, zice că-ţi place fasolea, sau ţi-ar place mai bine curcanul daca n-ar fi aşa scump?

— Ascultă, fetiţo, despre ce tot vorbeşti? Pollyanna zâmbi bucuroasă.

— Despre bani. Ştii, lipsindu-te pe tine şi strângând pentru păgâni. Vezi, am aflat. Domnule Pendleton, tocmai prin aceasta am fost sigură că nu eşti mânios pe dinăuntru. Nancy mi-a spus.

Omul rămase cu gura deschisă.

— Nancy ţi-a spus că strâng bani pentru... Pot să întreb cine este această Nancy?

— Nancy a noastră. Lucrează pentru tanti Polly?

— Tanti Polly! Cine este tanti Polly?

— E domnişoara Polly Harrington; eu locuiesc cu ea. Omul tresări puternic.

— Domnişoara Polly Harrington! îngână el. Tu locuieşti cu ea?

—Da, sunt nepoata ei. M-a luat ca să mă crească, datorită mamei mele, şovăi Pollyanna, cu o voce scăzută. Mama a fost sora ei. Şi după ce tata s-a dus să fie cu ea şi cu restul în Cer, nu mai era nimeni să aibă grijă de mine afară de doamnele de la Asistenţă; aşa că m-a luat ea.

Omul nu răspunse. Cum stătea culcat pe perne, faţa îi devenise foarte albă, aşa încât Pollyanna se înspăimântă. Se ridică nesigură în picioare.

— Cred că ar trebui să plec acum, îndrăzni ea. Sper că o să-ţi placă răciturile.

Omul îşi întoarse brusc capul şi deschise ochii. În adâncimea lor întunecoasă, Pollyanna detecta, spre surpriza ei, un dor neaşteptat.

— Deci tu eşti nepoata domnişoarei Harrington, zise el uşor.
— Da, domnule.
Ochii întunecaţi ai omului întârziară pe faţa ei, până când Pollyanna, simţindu-se puţin nerăbdătoare, murmură:
— Îmi închipui că o cunoşti.
Buzele lui John Pendleton schiţară un zâmbet vag.
— O, da; o cunosc. Ezită, apoi continuă cu acelaşi zâmbet curios pe buze. Doar nu vrei să spui că domnişoara Polly Harrington mi-a trimis răciturile tocmai mie! zise el cumpătat.
Pollyanna părea agitată.
— N... Nu, domnule; nu ea. Mi-a spus să fiu sigură că tu nu o să crezi că sunt de la ea. Dar eu...
— Mi-am închipuit, pecetlui scurt omul, întorcându-şi capul. Pollyanna, foarte necăjită, ieşi pe vârful picioarelor din camera.
Sub umbrar îl găsi pe doctor aşteptând în trăsură. Infirmierul se afla lângă treptele trăsurii.
— Domnişoara Pollyanna, pot să am onoarea de a te conduce acasă? întrebă doctorul zâmbind. Era gata să plec acum câteva minute; apoi am decis să te-aştept.
— Mulţumesc, domnule. îmi pare bine că ai aşteptat. Îmi place foarte mult să merg cu trăsura, radie Pollyanna în timp ce lua mâna oferită pentru a se urca.
— Într-adevăr? zâmbi doctorul, dând din cap pentru a-şi lua rămas bun de la infirmierul de pe trepte. După cât îmi pot da eu seama, ţie îţi place să faci o grămadă de lucruri, nu-i aşa? adăugă el în timp ce trăsura se îndepărta.
Pollyanna râse.
— Hm, nu m-am gândit. Îmi face impresia că da, admise ea. Îmi place să fac mai orice lucru care aparţine de „a trăi". Desigur că nu-mi place să fac celelalte lucruri: cusutul, citirea cu voce tare şi altele asemănătoare. Dar ele oricum nu sunt „a trăi".

— Nu? Atunci ce sunt?

— Tanti Polly zice că sunt „a învăţa să trăieşti", oftă Pollyanna cu un zâmbet jalnic.

Doctorul avu şi el un zâmbet ciudat.

— Într-adevăr? Ei bine! puteam să-mi închipui că tocmai aşa ceva va spune.

— Da, răspunse Pollyanna. Dar eu gândesc cu totul altfel. Nu cred că am nevoie să învăţ cum „să trăiesc".

Doctorul oftă prelung.

— Cu toate acestea, mă tem. fetiţo, că unii dintre noi au nevoie să înveţe. Apoi rămase tăcut pentru un timp. Pollyanna, uitându-se pe furiş la faţa lui, simţi un sentiment ciudat de milă. El arăta aşa de trist şi ar fi dorit să facă ceva să-1 mângâie, de aceea îi spuse cu glas sfios:

— Domnule Chilton, eu credeam că lucrul cel mai mulţumitor din lume e să fii doctor.

— Mulţumitor!? când eu văd atâta suferinţă zilnic, în toate părţile? exclamă el.

Ea încuviinţă din cap.

— O ştiu; dar dumneata uşurezi pe cei suferinzi şi desigur că îţi pare bine să poţi fi de folos. Deci asta te face cel mai mulţumit dintre toţi, tot timpul.

Ochii doctorului se umplură de lacrimi. Viaţa îi era atât de singuratică. Nu avea nici soţie, nici cămin, afară de două camere reci, într-o pensiune. Totuşi îi era dragă profesiunea lui. Privind în ochii strălucitori ai Pollyannei avu impresia că o mână iubitoare îl mângâia în semn de binecuvântare. Simţea că niciodată de-acum înainte zilele obositoare şi nopţile de veghe nu-1 vor mai putea istovi, căci trăia de acum acea însufleţire pe care i-o strecurase în suflet Pollyanna.

— Dumnezeu să te binecuvintezc, fetiţo, zise el cu glasul schimbat. Apoi cu zâmbetul voios pe care-1 cunoşteau pacienţii lui adăugă: Cred că şi doctorul, ca şi bolnavii lui, avea nevoie de o doză din acel tonic. Cuvintele acestea o

intrigară mult pe Pollyanna, până când zări o veveriţă ce trecea în grabă drumul, şi aceasta îi atrase toată atenţia.

Doctorul o lăsă la poarta ei, zâmbi către Nancy care mătura prin curte, apoi plecă repede.

— Ce frumoasă plimbare am avut în trăsura doctorului, spuse Pollyanna urcând scările în fugă. Nu ştii cât de drăguţ e, Nancy!

— Într-adevăr?

— Da. Şi i-am spus că profesiunea lui, după mine, e una din cele mai fericite din câte sunt.

— Ce spui? Fericire e asta de a merge întotdeauna la bolnavi sau chiar la oameni sănătoşi, dar care-şi închipuie că sunt bolnavi, ceea ce e şi mai rău? Faţa Nancyei era plină de neîncredere.

Pollyanna râse veselă.

— Da, tocmai aşa mi-a răspuns şi el; dar vezi, este totuşi un mijloc de a fi fericit chiar şi atunci. Ghici care!

Nancy se gândi puţin. Ea se lăuda că putea juca acum ***„jocul mulţumirii"*** cu cea mai mare uşurinţă. Apoi, îi mai plăcea să caute dezlegarea "enigmelor" Pollyannei, cum numea unele din chestiunile ridicate de ea.

— O, ştiu! E tocmai contrariul de ceea ce-ai spus doamnei Snow.

— Contrariul? repetă Pollyanna, vădit mirată.

— Da, i-ai spus că putea fi mulţumită că ceilalţi nu erau ca dânsa, toţi bolnavi.

— Da, aprobă Pollyanna.

— Ei bine, doctorul poate fi mulţumit că nu e ca ceilalţi oameni pe care-i îngrijeşte, încheie Nancy triumfătoare.

Era acum rândul Pollyannei să cadă pe gânduri.

— Da..., e desigur şi aceasta o soluţie, dar nu la aceasta mă gândeam eu; dealtfel gândul acesta conţine ceva ce nu-mi place. Nu e ca şi când el e mulţumit de suferinţele lor, totuşi... Tu joci într-un mod ciudat jocul, adăugă Pollyanna oftând, apoi intră în casă.

Găsi pe domnişoara Polly în salon.
— Cine era omul acela, cel cu trăsura care te-a adus acasă, Pollyanna? întrebă mătuşa ei puţin tăios.
— Era doctorul Chilton, tanti Polly. Nu-1 cunoşti?
— Doctorul Chilton! Ce căuta el... aici?
— El m-a adus acasă în trăsura lui. O, îi dusesem răciturile domnului Pendleton şi...
Domnişoara Polly înălţă capul:
— Pollyanna, sper că nu şi-a închipuit că eu i le-am trimis.
— O, nu, tanti Polly. I-am spus eu că nu i le-ai trimis tu.
Domnişoara Polly se înroşi grozav la faţă.
— I-ai spus aşa ceva?
Pollyanna deschise ochii inari auzind tonul mustrător al mătuşii sale.
— Dar nu mi-ai spus tu aşa, tanti Polly?
Polly oftă.
— Ţi-am spus, Pollyanna, că nu i le trimiteam eu, şi ţi-am mai recomandat să iei seama să nu creadă el aceasta, ceea ce e cu totul altceva decât a-i spune în faţă că nu i le-am trimis eu.
Zicând aceste lucruri, Polly plecă supărată.
— Vai de mine! oftă Pollyanna. Nu prea văd deosebirea, apoi merse să-şi atârne pălăria în cuiul special rânduit pentru aceasta de mătuşa sa.
Într-o zi ploioasă cam la o săptămână după vizita Pollyannei la domnul John Pendleton, Timotei o conduse pe domnişoara Polly la o întrunire **a** comitetului de doamne de la Asistenţa Socială. Când se înapoie de acolo, cam pe la 3 după amiază, obrajii îi erau îmbujoraţi, iar părul ei răsfirat de vântul umed îi încununa fruntea cu cârlionţi scăpaţi din agrafe. Niciodată Pollyanna nu o mai văzuse astfel pe Polly.
— O, o! Tanti Polly şi tu ai bucle, strigă ea încântată, jucând în jurul mătuşii sale pe când aceasta intra în salon.

— Ce spui că am, copilă zburdalnică?

Pollyanna se tot învârtea veselă în jurul ei.

— Niciodată nu mi-ain închipuit că ai bucle! Cum se poate să le fi avut fără ca eu să ştiu? Crezi că aş putea să am şi eu?... adică înainte să ajung în Cer, strigă ea, prinzând în degetele ei cârlionţii ce atârnau lângă urechea mătuşii sale. Dar în cazul meu n-ar putea fi negri.

— Pollyanna, ce înseamnă zarva aceasta? întrebă Polly grăbindu-se să-şi scoată pălăria pentru a-şi rândui părul ca de obicei.

— Nu, nu, te rog tanti Polly! glasul vesel al Pollyannei deveni deodată rugător. Nu strânge aceste frumoase bucle negre. O, tanti Polly, sunt atât de frumoase!

— Glumeşti! Spune-mi te rog, Pollyanna, ce ţi-a trecui prin minte când te-ai dus la doamnele de la Asistenţă pentru a le vorbi în mod absurd despre acel mic cerşetor?

— De bună seamă că nu glumesc, zise Pollyanna, răspunzând numai la prima parte a observaţiilor făcute de mătuşa ei. Nici nu ştii cât de frumoasă eşti cu părul aşezat astfel. O, tanti Polly, lasă-mă te rog să te pieptăn eu cum am pieptănat-o şi pe doamna Snow, şi să-ţi pun o floare-n păr. Mi-ar plăcea atât de mult să te văd astfel gătită! Sunt sigură că ai fi mult mai frumoasă decât dânsa.

— Pollyanna! Domnişoara Polly vorbea aspru, cu atât mai mult cu cât cuvintele Pollyannei îi stârneau o bucurie lăuntrică, căci cine se mai îngrijise vreodată de părul ei? Cine mai dorise s-o mai vadă frumoasă? Pollyanna tot nu mi-ai răspuns la întrebarea mea. Pentru ce te-ai adresat doamnelor de la Asistenţă în modul acela absurd?

— Da ştiu, dar nu credeam să fie absurd până ce am descoperit un lucru: doreau mai bine sa vadă figurând o mare sumă de bani trimişi în India, decât să se îndure să-1 crească pe Jimmy. Aşa că am scris doamnelor mele de la Asistenţa din Vest, pentru că Jimmy e mai departe de ele, înţelegi mata. Mă gândesc ca ar putea deveni micul lor

indian, precum eu, tanti Polly, am fost mica indiană a ta. Acum, tanti Polly, îmi dai voie să-ţi pieptăn frumos părul?

Polly duse mâna la gât. Vechea stare de neputinţă de a rezista dorinţei Pollyannei o apăsa iar.

— Dar Pollyanna, când mi-au spus azi doamnele de la Asistenţă cum le-ai vorbit pe neaşteptate, mi s-a făcut ruşine. Tocmai eu...

Pollyanna începu a juca uşor pe vârful picioarelor.

— N-ai zis nu, când ţi-am cerut voie să te pieptăn, încheie ea triumfător; şi, cine nu zice nimic, consimte. Aşa a fost şi mai deunăzi cu răciturile domnului Pendleton. I le trimiteai însă nu voiai să ştie el. Acum te rog stai liniştită. Am s-aduc un pieptene.

— Dar Pollyanna, protestă Polly urmând fetiţa afară din cameră şi urcând scările după ea.

— O, ai venit aici? Pollyanna o întâmpină pe mătuşa ei la uşa camerei acesteia. Va fi şi mai plăcut. Iată, am găsit pieptenele. Acum stai jos te rog, dacă eşti bună. O, sunt atât de mulţumită că mă laşi!

— Pollyanna, eu... eu...

Polly nu-şi termină bine fraza. Spre marea ei mirare şi fără a se putea împotrivi se văzu aşezată pe scaunul din faţa mesei de toaletă cu părul deja desfăcut sub degetele nerăbdătoare şi nepricepute ale fetiţei.

— O, ce păr frumos ai, şi mult mai bogat ca al doamnei Snow! Dar, desigur, îţi trebuie mai mult păr decât ei pentru că tu eşti sănătoasă şi poţi merge în locuri unde oamenii pot să ţi-1 admire. Şi îmi închipui că se vor bucura şi vor fi surprinşi să-1 vadă, după ce l-ai ascuns atâta timp. Tanti Polly, am să te fac atât de frumoasă, încât toată lumea o să se bucure văzându-te!

— Pollyanna! rosti glasul slab care acum ieşea dintr-un val de păr. Nici eu nu ştiu pentru ce te las să faci acest lucru copilăresc.

— Apoi bine, tanti Polly, eu credeam că vei fi mulţumită

că oamenilor le va face plăcere să se uite la tine! Nu-ţi plac lucrurile frumoase? Eu sunt foarte fericită când am ocazia să văd persoane frumoase, şi din contră, când mă uit la cele urâte, sunt mâhnită pentru ele.

— Dar... dar...

— Şi îmi place grozav a aranja părul cuiva, rosti Pollyanna satisfăcută. O făceam şi cu doamnele de la Asistenţă, dar niciuna n-avea păr atât de minunat ca al matale. Părul doamnei White era destul de frumos şi îi stătea bine cum am aranjat-o eu... O, tanti Polly, mi-a venit o idee, dar e un secret şi deci nu-ţi spun. Acum sunt aproape gata, şi trebuie să te părăsesc un moment; dar te rog să-mi făgăduieşti că nu te vei mişca din loc şi nu te vei uita-n oglinda. Să nu te uiţi! strigă ea ieşind fuga din cameră.

Polly nu răspunse. În sinea ei îşi zicea că va desface imediat lucrarea absurdă a Pollyannei, şi-şi va strânge părul ca de obicei. Cât despre oglindă, nici prin gând nu-i trecea să se uite. În acea clipă, fără să vrea, Polly se văzu în oglinda din faţa ei. Această privelişte o făcu să roşească de mulţumire, apoi vă-zându-se roşind, se îmbujora şi mai mult. Oglinda îi arăta faţa nu tocmai tânără într-adevăr, dar animată şi surprinsă. Obrajii erau de o culoare roz frumoasă. Ochii îi străluceau. Părul întunecat şi încă umed de la aerul de afară cădea în valuri în jurul frunţii şi se întorcea în jurul urechilor într-un mod atrăgător, cu cârlionţi mici ici şi colo.

Polly era atât de mirată şi de preocupată de ceea ce vedea în oglindă, încât uită cu desăvârşire hotărârea de a-şi desface coafura înainte ca Pollyanna să se întoarcă. Fără a fi putut face vreo mişcare, ea simţi că i se punea ceva pe ochi şi i se înnoda după cap.

— Pollyanna, Pollyanna! Ce ai de gând? strigă ea.

Pollyanna chicoti.

— Vezi, tocmai asta nu vreau să ştii, tanti Polly, şi mi-era

teamă că te vei uita; de aceea te-am legat la ochi cu o eşarfă. Acum te rog să stai liniştită. încă un minut şi te las să vezi.

— Dar Pollyanna, începu domnişoara Polly, încercând să se ridice în picioare, te rog să încetezi! Copilă, ce tot faci? strigă ea simţind ceva moale lunecându-i pe umeri.

Pollyanna râse şi mai veselă. Cu mânuţele ei îndemânatice aşeza pe umerii mătuşii sale în falduri elegante, un splendid şal de dantela, îngălbenit de lunga vreme ce stătuse împachetat, şi mirosind a levănţică. Pollyanna descoperise acest şal cu o săptămână mai înainte, într-o zi când Nancy tăcea rânduială în pod; azi îi venise în minte că tanti Polly putea fi foarte bine tot atât de elegant îmbrăcată ca doamna White. Când totul a fost gata, Pollyanna privi opera sa cu o mulţumire vădită; totuşi mai lipsea ceva. La iuţeală o trase pe mătuşa ei spre salonul de vară unde zărise chiar acum un trandafir roşu timpuriu, căţărat aproape de fereastră.

— Pollyanna, ce faci? Unde mă duci? se împotrivi tanti Polly încercând în zadar a se opri. Pollyanna, ajunge...

— Numai un minut; mergem până la salonul de vară. Totul va fi gata într-o clipă, zise Pollyanna, smulgând trandafirul şi aşezându-1 în părul moale al mătuşii sale, deasupra urechii stângi. Iată! strigă ea desfăcând nodul eşarfei. Vezi, tanti Polly, spune drept, nu eşti mulţumită că te-am gătit atât de frumos? Pentru o ameţitoare clipă, domnişoara Polly se privi în oglindă; apoi se uită în jurul ei, deodată ţipă şi **f**ugi în salon. Pollyanna se uită în direcţia în care fugise mătuşa ei şi văzu, prin fereastra deschisă a salonului de vară o trăsură cu un cal în aleea principală. Recunoscu imediat pe omul care ţinea hăţurile. încântată se aplecă pe fereastră.

— Domnule doctor, domnule Chilton! Pe mine mă cauţi? Sânt aici sus.

— Da, zâmbi grav doctorul. Vrei să cobori, te rog?

În camera de culcare, Pollyanna zări o femeie îmbujorată şi supărată, smulgând acele ce ţineau şalul de dantelă.

— Pollyanna, cum ai putut? gemu Polly. Vai, să mă deghizezi astfel, şi apoi să mă laşi să fiu văzută!

— Dar erai atât de frumoasă tanti Polly, crede-mă, şi…

— Frumoasă! ripostă Polly aruncând şalul şi desfăcându-şi părul cu degete tremurânde.

— Vai, tanti Polly, păstrează-ţi părul astfel!

— Să-mi las părul astfel? Nici nu mă gândesc, şi Polly îl legă aşa de strâns încât dispăru şi cea mai mică buclă.

— Vai, ce păcat! Erai atât de frumoasă, zise Pollyanna, aproape plângând şi ieşi din cameră.

Jos, doctorul o aştepta în trăsură.

— Te-am prescris, în loc de medicament, unui pacient, anunţă el, şi acum m-a trimis să aduc reţeta. Vrei să mergi?

— Vorbeşti de un comision ce trebuie adus de la farmacie? întrebă Pollyanna cu oarecare nedumerire. Am fost adeseori la farmacie pentru doamnele de la Asistenţă.

Doctorul dădu din cap, zâmbind:

— Nu chiar. E vorba de domnul John Pendleton. El ar vrea să te vadă azi, dacă ai vrea să mergi? Numai pentru asta am venit să te iau. Vrei să mergi? Te voi aduce înapoi aici înainte de ora sase.

— Mi-ar face mare plăcere, dar trebuie să cer voie de la mătuşa mea.

După câteva clipe, reveni cu pălăria în mână, mergând foarte serioasă.

— Mătuşa ta ţi-a dat voie? întrebă doctorul cu oarecare şovăire, pe când se depărtau.

— Da, oftă Pollyanna. Mă tem că de-abia aştepta să plec.

— De-abia aştepta să pleci!

Pollyanna oftă iar.

— Da. Recunosc că nu ţinea acum deloc că mă aibă

lângă dânsa. Mi-a spus: „Da, da, du-te, poţi să pleci".

Doctorul zâmbi, dar numai din buze; privirea îi era gravă. La început nu spuse nimic; apoi, după un timp întrebă:

— Nu era mătuşa ta cu tine la fereastra salonului de vară?

Pollyanna oftă adânc.

— Da, era dânsa, şi cred că tocmai de aceea este supărată. O gătisem cu un şal frumos de dantelă scumpă ce-1 descoperisem în pod. îi pieptănaseni părul ei negru cu bucle în care prinsesem un trandafir roşu. Era atât de frumoasă! Nu crezi că-i stătea foarte bine aşa?

Doctorul nu răspunse imediat, dar când vorbi vocea îi era slabă aşa încât Pollyanna abia putu să-1 audă.

— Da, fetiţo, eu... cred că mi s-a părut foarte frumoasă.

— Adevărat? Ah, sunt aşa de mulţumită! Am să-i spun, zise copila, nespus de fericită.

Spre marea ei mirare, doctoral se împotrivi.

— Să nu cumva, Pollyanna. Te rog foarte mult să nu faci una ca asta.

— De ce doctore, de ce nu? Eu credeam că-ţi va părea bine.

— Dar ei s-ar putea să nu-i placă, îi tăie doctorul vorba.

Pollyanna se gândi o clipă:

— Se prea poate, oftă ea. Îmi amintesc acum. Fugise tocmai pentru că te-a văzut. Apoi mi-a spus că era foarte supărată fiindcă ai văzut-o astfel costumată.

— Îmi închipuiam eu aceasta, declară doctorul.

— Dar eu nu înţeleg de ce, stărui Pollyanna. Doar era atât de frumoasă!

Doctorul nu mai spuse nimic până ce ajunse în faţa măreţei case de piatră unde locuia domnul John Pendleton.

***

În ziua aceea John Pendleton salută pe Pollyanna cu un

zâmbet.

— Doinnişoară Pollyanna, văd că eşti o mică fiinţă iertătoare, căci altfel n-ai fi venit azi să mă vezi.

— Domnule Pendleton, am venit pentru că îmi face într-adevăr plăcere şi nu văd de ce te miri.

— Vezi, pentru că am fost cam nesuferit cu tine mai deunăzi, şi tot astfel când m-ai găsit în pădure cu piciorul frânt. Nu cred să-ţi fi mulţumit pentru tot ce ai făcut atunci pentru mine. Acum vezi că am dreptate când îţi spun că ierţi uşor, deoarece te-ai întors să mă vezi, cu toată nerecunoştinţa ce ţi-o arătasem.

Pollyanna protestă:

— Eu am fost mulţumită că te-am găsit, adică nu vreau să spun că-mi părea bine că ţi-ai rupt piciorul, se corectă ea îndată.

John Pendleton zâmbi.

— Înţeleg. Limba-ţi merge întotdeauna mai repede decât ai vrea, nu-i aşa domnişoară Pollyanna? Îţi mulţumesc, totuşi, şi consider că eşti o fetiţă vrednică şi curajoasă pentru ce ai făcut în acea zi. Îţi mulţumesc şi pentru răcituri.

— Ţi-au plăcut? întrebă Pollyanna interesată.

— Foarte mult. Cred că azi n-ai mai adus răcituri pe care mătuşa ta nu mi le-a trimis! zise el cu un zâmbet ciudat.

Fetiţa păru foarte încurcată.

— Nu... Nu, domnule Pendleton. Şovăi, apoi roşindu-se urmă: N-aveam de gând să fiu nepoliticoasă deunăzi când ţi-am spus că tanti Polly nu-ţi trimisese ea răciturile.

Nu primi niciun răspuns. John Pendleton nu mai zâmbea. Privea înaintea lui cu nişte ochi care păreau să vadă departe, dincolo de ce era în faţa sa. După un timp, oftă adânc şi se întoarse spre Pollyanna. Când vorbi, vocea lui avea din nou vechea asprime:

— Haide, haide, nu merge aşa! Nu te-am rugat să vii aici ca să mă vezi întristat şi abătut. Ascultă! îÂn bibliotecă,

acolo în camera cea mare unde este telefonul, vei găsi o cutie sculptată pe raftul de jos al dulapului mare cu uşi de sticlă, care se află în colţul de lângă cămin. Adică o vei găsi acolo, dacă acea femeie imposibilă n-o fi aşezat-o în altă parte. Adu-mi-o aici. E grea, dar nu prea grea pentru tine, cred.

— O, eu sunt foarte puternica, declară Pollyanna veselă, sculându-se îndată. într-o clipă se întoarse cu cutia.

Următoarea jumătate de oră a fost încântătoare pentru Pollyanna. Cutia era plină de adevărate comori, curiozităţi pe care John Pendleton le strânsese în călătoriile sale şi despre fiecare din ele avea de povestit o istorie interesantă, fie că era un set de şah cu figurine sculptate în China, ori un idolaş de jade din India. După ce auzi povestea idolului, Pollyanna murmură grav:

— Acum înţeleg de ce e mai bine să ajuţi un băieţel din India, unul care crede ca Dumnezeu e idolul acesta, decât pe Jimmy Bean, un băieţel care ştie că Dumnezeu e în Cer. Totuşi, îmi pare rău de Jiminy Bean, că nimeni nu 1-a vrut.

John Pendleton părea că nu ascultă. Din nou, ochii lui priveau drept, în gol. Curând însă îşi reveni şi începu să vorbească despre un alt suvenir.

Vizita a fost foarte plăcută, dar spre sfârşit Pollyanna îşi dădu seama că vorbeau despre alte lucruri decât cele ce se aflau în cutia frumos sculptată. Discuţia se îndreptase spre viaţa ei de fiecare zi cu Nancy şi mătuşa Polly. Vorbiseră chiar şi despre viaţa de demult în acel micuţ oraş de vest. Când era aproape timpul pentru ca să plece, Pollyanna îl auzi pe domnul Pendleton rugând-o cu o voce neobişnuită, pentru un om aşa de aspru:

— Fetiţo, aş vrea să vii sa mă vezi cât de des. Vrei? Sunt foarte singur şi am nevoie de tine. Mai este un motiv şi ţi-1 voi spune. La început, după ce am aflat cine eşti, mi-am închipuit că n-o să mai vreau să te văd. Îmi aduceai aminte de... de ceva care încerc de mulţi ani să uit. Aşa că mi-am

zis că nu vreau să te văd niciodată; în fiecare zi când doctorul mă întreba dacă îl las să te aducă, îi spuneam că nu. Dar după câtva timp mi-am dat seama că voiam să te văd aşa de mult, încât faptul că nu te vedeam mă făcea să îmi aduc aminte şi mai abitir tocmai ce încercam să uit. Aşa că acum vreau să vii să mă vezi. Ai vrea, fetiţo?

— Desigur, domnule Pendleton, exclamă Pollyanna cu ochii luminaţi de înţelegere faţă de omul trist ce zăcea în faţa ei. Mi-ar face plăcere să vin!

— Mulţumesc! zise John Pendleton uşor.

După cină, Pollyanna, stând de vorbă pe terasă cu Nancy, îi spuse despre cutia minunată a domnului John Pendleton şi lucrurile minunate ce se aflau în ea.

— Nu-mi vine să cred, oftă Nancy, că ţi-a arătat ţie toate acele lucruri şi ţi-a spus acele istorioare, tocmai el, care, de morocănos ce este, nu vorbeşte cu nimeni!

— O, Nancy, dar el nu e morocănos, ci aşa pare pe dinafară, explică Pollyanna cu convingere. Nu înţeleg de ce toţi îl cred aşa de rău. Sunt sigură că, dacă l-ar cunoaşte, ar crede altfel. Dar nici chiar mătuşii Polly nu-i place de el. Ştii, nici măcar n-a vrut să-i trimită răcituri şi îi era foarte teamă că el ar putea să creadă că ea i le-a trimis.

— Probabil că ea nu se simţea datoare să-i trimită, îşi dădu părerea Nancy. Dar ce mă miră e faptul că el s-a ataşat aşa de tine, domnişoară Pollyanna. Nu pentrucă tu n-ai merita-o, dar el nu este felul de om căruia să îi placă copiii.

Pollyanna zâmbi fericită.

— Ba da, Nancy, numai că nici el n-a vrut s-o admită... mereu. Chiar azi mi-a mărturisit că nu voia să mai mă vadă tocmai pentru ca îi aminteam de ceva ce voia sa uite. Dar apoi...

— Ce s-a întâmplat? întrerupse Nancy animată. A spus că îi aduci aminte de ceva ce voia să uite?

— Da, dar apoi...

— Ce anume? insistă Nancy curioasă.
— Nu mi-a spus. A spus doar că era ceva.
— Misterul! exclamă Nancy cu o voce uluită. Tocmai de aceea s-a ataşat de tine. O, domnişoară Pollyanna! E ca în cărţi... am citit multe: ***„Secretul doamnei Maud", „Ummşul pierdut"*** şi ***„Ascuns îndelungat";*** toate erau pline de mistere ca acestea. Imaginează-ţi! O carte trăită sub nasul tău şi eu să nu ştiu nimic despre ea! Acum povesteşte-mi totul, tot ce ţi-a spus, domnişoară Pollyanna. Deci nu mă mir că v-aţi împrietenit.
— Dar n-am devenit prieteni până când n-am vorbit cu el mai întâi. Şi nici măcar nu ştia cine sunt până când i-am dus răciturile, şi a trebuit să-i explic ca tanti Polly nu i le-a trimis, şi...
Nancy sări în picioare şi exclamă entuziasmată:
— O, domnişoară Pollyanna, ştiu, ştiu... ştiu, ştiu. In următoarea clipă se afla din nou lângă Pollyanna. Spune-mi, gândeşte-te bine şi răspunde-mi drept şi adevărat, o îndemnă ea nerăbdătoare. Numai după ce-a aflat că tu eşti nepoţica domnişoarei Polly ţi-a spus că nu vrea să te mai vadă, nu-i aşa?
— O, da. I-am spus aceasta ultima dată când l-am văzut, şi el mi-a spus ce avea de gând să facă tocmai azi.
— Mi-am închipuit, exclamă Nancy triumfător. Şi zici că domnişoara Polly n-a vrut să trimită răciturile din partea ei?
—Nu.
— Şi tu i-ai spus lui că nu ea i le-a trimis?
— Bineînţeles!
— Şi el a început să se poarte ciudat imediat ce-a aflat că tu eşti nepoata ei, nu-i aşa?
— Ba da, era puţin ciudat cum a primit... răciturile, admise Pollyanna încreţindu-şi fruntea.
Nancy oftă adânc.
— Ah, acum îmi dau seama! Ascultă. Domnul John

Pendleton a fost iubitul domnişoarei Polly Harnngton! anunţă ea impunător, dar în acelaşi timp aruncă o privire fugară peste umăr.

— Dar Nancy, nu se poate! Ei nici măcar nu-i place de el, protestă Pollyanna.

Nancy o privi dispreţuitoare.

— Bineînţeles că nu! Sunt certaţi!

Pollyanna o privi neîncrezătoare şi cu încă un oftat lung Nancy se pregăti fericită să-i explice întreaga poveste.

— S-a petrecut aşa. Chiar înainte să vii tu, grădinarul Tom mi-a spus că domnişoara Polly a avut un iubit. Nu mi-a venit să cred. N-o pot vedea cu un iubit! Dar Tom a zis că a avut unul şi că acum el locuieşte chiar în orăşelul acesta. Şi bineînţeles că acum îmi dau seama. Este John Pendleton. Nu e viaţa lui plină de mister? Nu se închide el singur în acea casă şi refuză să vorbească cu cineva? Nu s-a purtat el ciudat când a aflat că eşti nepoata domnişoarei Polly? Şi acum nu ţi-a spus el că-i aduci aminte de ceva ce vrea să uite? Oricine poate vedea că e vorba de domnişoara Polly... şi chiar faptul că ea n-a vrut să-i trimită răciturile confirmă aceasta. E clar ca bună ziua!

— Oh! exclamă Pollyanna cu ochii mari de uimire. Dar Nancy, nu crezi că dacă s-ar iubi s-ar împăca? Amândoi sunt aşa de singuri, şi încă de-atâţia ani! Îmi închipui că le-ar părea bine să se împace.

Nancy strâmbă din nas neîncrezătoare.

— Se pare că nu ştii prea multe despre îndrăgostiţi, domnişoară Pollyanna. Oricum, nu eşti destul de mare. ***Doar dacă jocul mulţumirii e de folos cuiva, ar fi în special de folos la doi îndrăgostiţi certaţi.*** Şi tocmai asta sunt ei. Nu e el mereu morocănos şi nu e ea...?

Nancy se opri abrupt, dându-şi seama cui şi despre cine vorbea. Deodată însă chicoti.

— Cred că ar fi o lucrare foarte ingenioasă dacă ai reuşi să-i faci şi pe ei să joace jocul, domnişoară Pollyanna.

Atunci s-ar împăca, sunt sigură. Dar poţi să-ţi imaginezi ce vor zice oamenii? închipuie-ţi, el şi domnişoara Polly. Dar, nu prea sunt speranţe!

Pollyanna nu zise nimic, dar când intră în casă puţin mai târziu, faţa ei devenise foarte gânditoare.

În zilele călduroase de august ce-au urmat, Pollyanna mergea adesea la casa mare de pe dealul Pendleton. Cu toate acestea nu era convinsă că vizitele ei erau de mare folos. Chiar dacă omul părea să-i dorească tovărăşia, trimitea după ea adesea, când era acolo nu părea mai fericit decât înainte, cel puţin aşa credea Pollyanna.

E adevărat că vorbea cu ea şi îi arăta multe lucruri neobişnuite şi frumoase: cărţi, fotografii şi alte curiozităţi. Dar continua să se vaite de neputinţa sa şi se enerva vizibil de prezenţa noilor membri nedoriţi ai casei lui. Într-adevăr, părea să-i placă să o asculte pe Pollyanna vorbind şi Pollyanna ştia să vorbească. Pollyannei îi plăcea să vorbească, dar nu era niciodată sigură că spusele ei nu vor produce în el acea stare tristă care o îndurera şi pe ea; şi nu era sigură niciodată care anume din cuvintele ei cauzaseră acea stare. Cât despre istoria cu ***„jocul mulţumirii"*** şi pentru a-1 încuraja să-1 joace, Pollyanna nu găsise încă timpul potrivit pentru aceasta. De două ori încercase să-i spună, dar de fiecare dată nu ajunsese mai departe de cuvintele tatălui ei; de fiecare dată John Pendleton întorsese abrupt discuţia spre alt subiect.

Pollyanna nu mai avea niciun dubiu că John Pendleton fusese iubitul mătuşii sale Folly. Cu toată puterea ce se afla în inima ei credincioasă şi iubitoare dorea să aducă fericire în vieţile lor, care păreau aşa deznădăjduit de singuratice.

Insă ea nu vedea cum ar putea realiza aceasta. Vorbea adesea domnului Pendleton despre mătuşa ei; el asculta câteodată politicos, altă dată, enervat, adesea cu un zâmbet întrebător pe buzele lui de obicei aspre. Vorbea

mătuşii ei despre domnul Pendleton ori, mai bine zis, încercase să vorbească cu ea despre el. De obicei, însă, domnişoara Polly nu asculta prea mult. Întotdeauna găsea alt subiect de conversaţie. Făcea aceasta însă şi când Pollyanna vorbea de alţii, ca de exemplu de doctorul Chilton. Pollyanna îşi explica însă că aceasta era din cauză că doctorul Chilton o văzuse în acea zi pe verandă cu trandafirul roşu în păr şi şalul în jurul umerilor. Domnişoara Polly, într-adevăr, părea să aibă o profundă amărăciune faţă de doctorul Chilton, după cum Pollyanna află într-o zi când o răceală puternică îi ameninţă sănătatea.

— Dacă nu te faci bine până deseară, o să trimit după doctor, zise tanti Polly.

— Într-adevăr? Atunci o să mă fac mai rău, ameninţă Pollyanna. De-abia aştept ca doctorul Chilton să vină să mă vadă!

Se mirase atunci de expresia ce apăru pe faţa măluşii ei.

— Nu va veni doctorul Chilton, Pollyanna, zise domnişoara Polly aspru. El nu este doctorul familiei noastre. Voi trimite după doctorul Warren dacă te simţi mai rău.

Cum Pollyanna nu se simţi mai rău, nu a fost nevoie să-1 cheme pe doctorul Warren.

— Şi sunt foarte mulţumită de aceasta, zise Pollyanna mătuşii sale, în seara aceea. Bineînţeles că îmi place de doctorul Warren, dar îmi place mai mult de doctorul Chilton şi mi-e teamă că l-aş răni dacă nu l-aş chema pe el. Vezi, nu e el de vină că s-a întâmplat să te vadă gătită aşa frumos în ziua aceea, tanti Polly, încheie ea gânditor.

— Ajunge, Pollyanna. Nu am de gând să-1 discut pe doctorul Chilton, ori simţămintele lui, replică hotărât domnişoara Polly.

Pollyanna o privi pentru o clipă cu ochi trişti şi întrebători; apoi oftă:

— Îmi place aşa de mult să te văd cu obrajii îmbujoraţi ca atunci, tanti Polly; şi aşa mi-âr plăcea să-ţi aranjez părul. Dacă... tanti Polly! Mătuşa ei părăsise deja camera.

Era deja spre sfârşitul lui august când Pollyanna, într-una din vizitele ei de dimineaţă la domnul John Pendleton, văzu culorile încântătoare albastru, galben, verde alături de roşu şi violet răsfrângându-se pe perna acestuia. Se opri deodată, încântată.

— Domnule Pendleton, este un micuţ curcubeu, un curcubeu adevărat, care a venit să-ţi facă o vizită! exclamă ea bătând uşor din palme. Oh... oh... oh, ce minunat este! Dar cum a intrat aici? strigă ea.

Omul râse flegmatic; John Pendleton era deosebit de apatic în această dimineaţă.

— Îmi închipui că a intrat prin marginea prizmatică a termometrului de la geam, zise el obosit. Soarele n-ar trebui să-1 atingă deloc, dar 1-a atins.

— O dar este aşa de frumos, domnule Pendleton! Şi acesta e numai de la soare? Dac-ar fi al meu, l-aş pune în soare toată ziua!

— Atunci nu ţi-ar fi de folos ca termometru, râse omul. Cum ar putea atunci să-ţi spună cât de cald sau cât de frig este, dacă ar fi toată ziua în soare?

— Nu mi-ar păsa, exclamă Pollyanna, cu ochii alipiţi de liniile de culoare ce se răsfrângeau pe pernă. Ca şi când i-ar mai păsa cuiva, când ar trăi toată ziua într-un curcubeu!

Omul râse. Privea faţa exuberantă a Pollyannei cu interes. Dintr-odată un gând îi încolţi în minte. Atinse clopoţelul de lângă marginea patului.

— Nora, zise el bătrânei servitoare când aceasta apăru la uşă. Adu-mi unul din sfeşnicele de aramă care sunt pe căminul din salon.

— Da, domnule, murmură femeia oarecum mirată. Într-o clipă, se întoarse. Intrarea ei fu însoţită de zăngănitul produs de prismele de cristal care atârnau în jurul

candelabrului pe care îl ţinea în mână. .

— Mulţumesc. Pune-1 pe măsuţa asta. Acum ia o sfoară şi întinde-o între ferestre. Asta-i tot ce voiam, mulţumesc, zise el după ce femeia execută totul cum îi poruncise. Când părăsi camera, el întoarse ochii surâzători spre Pollyanna.

— Adu-mi acum sfeşnicul, fetiţo, dacă eşti bună.

— Ţinându-1 cu amândouă mâinile, ea îl aduse; atunci el începu a desprinde prismele una după alta, până ce vreo douăsprezece din ele se aflau înşirate pe pat.

— Acum draga mea, poţi să le iei şi să le atârni pe sfoara întinsă de Nora la fereastră. Dacă într-adevăr vrei să trăieşti într-un curcubeu, va trebui să-ţi producem un curcubeu.

Pollyanna nici nu apucă să atârne mai mult de trei prisme la fereastra luminată de soare, când înţelese ce se va întâmpla de acum. Era atât de animată, încât abia îşi putea stăpâni degetele mâinilor tremurânde pentru a atârna restul. Când isprăvi se dete înapoi, scoţând un ţipăt de bucurie şi de admiraţie. Camera devenise o adevărată împărăţie a zânelor; peste tot jucau raze roşi, verzi, violete, portocali, galbene şi albastre. Pereţii, duşumelele, toată mobila şi patul erau luminate de razele colorate.

— O! cât e de frumos! Chiar şi soarele încearcă acum sa joace jocul meu, nu crezi?! strigă Pollyanna, uitând în bucuria ei că domnul Pendleton nu ştia despre ce vorbea ea. Cum aş dori sa am multe din aceste prisme! Le-aş da mătuşii Polly, doamnei Snow şi... la o mulţime de lume. Cred că ar fi toţi mulţumiţi. Chiar tanti Polly dacă ar trăi într-un curcubeu ca ăsta nu s-ar putea stăpâni de a nu trânti uşile. Dumneata ce crezi?

Domnul Pendleton începu a râde.

— Bine, domnişoară Pollyanna, cred că ar trebui ceva mai mult decât aceste prisme luminate de soare pentru ca mătuşa ta să ajungă să trântească uşile de bucurie. Şi acum spune-mi despre ce vorbeai mai înainte puţin?

Pollyanna păru mirată, apoi strigă:

— Şi eu care uitasem că dumneata nu cunoşti jocul meu!

— Atunci tălmăceşte-mi-1, lămureşte-mă!

Pollyanna îi povesti totul de la început, de la cârjele care înlocuiseră păpuşa mult aşteptată... în timp ce vorbea, ea nu se uita la faţa lui; privirile ei fermecate erau aţintite asupra razelor colorate produse de prisme.

— Şi atâta tot, zise ea, oftând când ajunse la sfârşitul povestirii . Acum înţelegi de ce ziceam că soarele încearcă să joace jocul meu?

Un moment se făcu tăcere între ei, apoi cu glas slab el spuse încet:

— Se prea poate, dar cred că cea mai frumoasă dintre toate prismele eşti tu Pollyanna.

— Eu?... Dar nu pot produce raze roşii, verzi şi galbene când soarele străluceşte pe mine.

— Crezi asta? întrebă el zâmbind, şi Pollyanna privindu-1 se miră mult în gândul ei, când îi văzu ochii plini de lacrimi.

— Nu, zise ea, apoi după câteva clipe adăugă întristată: Cred, domnule Pendleton, că soarele nu-mi produce mie altceva decât pistrui. Aşa zice tanti Polly că ei vin de la soare.

Domnul Pendleton râse iarăşi şi Pollyanna se uită la el pentru că râsul lui răsunase aproape ca un spin.

***

Pollyanna intră la şcoală în septembrie. Trecu examenul care dovedi cu prisosinţă că era destul de bine pregătită pentru a intra în clasa fetiţelor şi băieţilor de vârsta ei. Pollyanna era mirată de multe lucruri de la şcoală, dar şi ea la rândul ei era o surpriză pentru restul şcolii. Odată, Pollyanna destăinui mă-tuşii sale că a merge la şcoală era în realitate „a trăi", adică viaţa de şcoală este adevărata

viaţă, cu toate că se îndoise de aceasta la început. Cu tot farmecul noilor ei îndeletniciri, Pollyanna nu uita pe vechii ei prieteni. Nu le mai putea consacra tot atât din timpul ei ca mai înainte, dar nu-i părăsise de tot. Dintre ei, cel mai mulţumit era John Pendleton. El se hotărî să-i spună într-o zi când fetiţa venise să-1 vadă:

— Ce zici, Pollyanna, n-ai vrea să locuieşti cu mine? Eu, acum, aproape că nu te mai văd.

Pollyanna începu să râdă. Ce om curios era domnul Pendleton?

— Credeam că nu-ţi plac oamenii din jurul dumitale!

El se posomori puţin.

— Da, dar aceasta era înainte de a fi învăţat jocul tău cel minunat. Acum sunt mulţumit că cineva are grijă de mine. De altfel în curând voi putea umbla şi atunci am să văd cum mai merg lucrurile pe aici, zise el apucând una din cârje care era lângă el, ameninţând în glumă pe Pollyanna.

În ziua aceea stăteau amândoi în bibliotecă.

— Ce spui că eşti întotdeauna mulţumit de toate? Te faci numai aşa, zise copila, făcând o mutră supărată şi uitându-se la câinele care era lungit şi se încălzea lângă foc. Ştiu că nu joci întotdeauna bine jocul, domnule Pendleton, o ştii şi dumneata, nu?

Faţa lui deveni gravă.

— Tocmai de aceea am eu nevoie de tine, fetiţo, ca să mă înveţi să joc mai bine. Vrei să vii?

Pollyanna se întoarse mirată.

— Domnule Pendleton, chiar vorbeşti serios?

— Desigur, foarte serios; am nevoie de tine. Vrei să vii?

— Dar nu pot, domnule Pendleton, ştii bine că nu pot. Eu sunt a mătuşii Polly.

O expresie pe care Pollyanna n-a putut s-o înţeleagă bine trecu deodată pe faţa domnului Pendleton. El înălţă capul cu mândrie...

— Nu eşti mai mult a ei decât... poate că va binevoi să te

lase la mine, adăugă el mai blând. Tu ai voi dacă ea ar consimţi?

Pollyanna păru foarte adâncită în gândurile ei.

— Dar tanti Polly a fost atât de bună cu mine, zise ea; ea m-a primit când eram singură pe lume, când n-aveam decât pe doamnele de la Asistenţă pentru a mă îngriji.

Domnul Pendleton se încruntă iar, dar când vorbi din nou vocea îi era slabă şi tristă:

— Pollyanna, sunt mulţi ani de atunci, am iubit mult pe cineva. Nădăjduiam s-o aduc aici în casa mea. Îmi închipuiam cât de fericiţi am fi fost împreună pentru toată viaţa.

— Da, zise Pollyanna cu ochii plini de simpatie.

— Însă nu s-a putut... n-am adus-o. N-are importanţă cauza; nu s-a întâmplat cum doream... atâta tot. Şi de atunci această mare clădire a fost o biată casă pustie, nu un adevărat cămin. Pentru a înfăptui un cămin trebuie mâna şi inima unei femei, sau prezenţa unui copil. Pollyanna, eu n-am avut nici pe una, nici pe alta. Acum că ţi-am spus acestea, te rog, răspunde-mi dacă vrei să vii să locuieşti cu mine aici.

Pollyanna sări drept în picioare cu faţa înseninată.

— Domnule Pendleton, dumneata... spui că toţi aceşti ani din urmă ai dorit inima şi mâna unei femei?

— Da, Pollyanna.

— Ah! cât sunt de mulţumită. Totul merge bine atunci. Vei putea să ne iei pe amândouă, şi va fi atât de bine, încântător.

— Să vă iau pe amândouă? repetă domnul Pendleton, încremenit.

Pollyanna nu băgă de seamă.

— Natural. Tanti Polly nu este câştigată încă pentru cauza noastră, dar sunt sigură că o vom câştiga când îi voi spune ce mi-ai povestit mie, şi atunci vom veni amândouă aici,

O expresie de groază izbucni din ochii bolnavului:

— Domnişoara Polly să vină aici? Pollyanna deschise ochii mari:

— Poate vrei dumneata să mergi acolo, la ea? întrebă fetiţa. Casa ei desigur nu e atât de frumoasă ca a dumitale, dar e mai aproape de...

— Pollyanna, ce vrei să spui? întrebă blând domnul Pendleton.

— Mă întreb unde o să trăim, răspunse fetiţa mirată. Credeam întâi că vrei să stăm aici, unde ai dorit ani de-a rândul mâna şi inima mătuşii Polly pentru a-ţi întemeia un cămin, şi...

Un răcnet nearticulat scăpă din gâtlejul domnului Pendleton. Ridică mâna şi începu să vorbească, dar în acelaşi' moment o lăsă iar în jos cu nervozitate.

— Doctorul, anunţă servitoarea.

Pollyanna se ridică îndată. John Pendleton se întoarse spre ea înfrigurat.

— Pollyanna, pentru numele lui Dumnezeu, nu vorbi absolut cu nimeni despre ce ţi-am cerut, o imploră el încet.

Mulţumită, Pollyanna răspunse:

— Bineînţeles! Parcă eu nu ştiu că doreşti să i-o spui tu însuţi!

John Pendleton căzu tară putere în scaunul său.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? întrebă doctorul, după câteva clipe, cu mâna pe pulsul agitat al pacientului.

Un zâmbet enigmatic flutură pe buzele lui John Pendleton.

— Mi se pare că am luat o doză prea mare din tonicul dumitale, zise el râzând, în timp ce observă că doctorul Chilton o urmărea pe Pollyanna care mergea iute şi sprintenă de-a lungul aleii principale.

***

De obicei, duminica dimineaţa Pollyanna mergea la

biserică, iar după amiaza mergea la plimbare cu Nancy. Planificase tot aşa ceva pentru duminica următoare, după vizita ei la domnul Pendleton, dar întorcându-se de la şcoală a fost întrecută de doctorul Chilton cu trăsura lui. Văzând-o, opri calul şi îi spuse:

— Lasă-mă sa te conduc acasă, Pollyanna. Aş dori să-ţi vorbesc câteva momente. Chiar te căutam, urmă doctorul, pe când fetiţa luă loc lângă el. Domnul Pendleton te roagă foarte mult să te duci azi după masă la el. Mi-a spus că e vorba de ceva foarte serios.

Pollyanna aprobă veselă.

— O! Da, ştiu. Voi merge. Doctorul o privi foarte mirat.

— Dar nu prea sunt sigur că te voi lăsa eu să te duci, declară el clipind din ochi; mi se pare că ieri mai mult l-ai tulburat decât să-1 linişteşti, mică domnişoară.

Pollyanna începu sa râdă.

O! N-am fost eu cauza, ci mai degrabă tanti Polly.

Doctorul se întoarse brusc:

— Mătuşa ta?! exclamă el. Pollyanna sări pe capra trăsurii.

— Da, şi e atât de nostim... aşa de interesant, întocmai ca un roman, ştii? Eu... am să-ţi povestesc, zise ea, cu o hotărâre subită. El mi-a spus să nu spun nimănui nimic, dar nu cred că s-ar supăra dacă ai şti dumneata. Mi-a spus să nu-i vorbesc mai ales ei.

— Ei?!

— Da, mătuşii Polly, şi e natural că doreşte să-i vorbească chiar el, în loc să afle de la mine. Aşa sunt oamenii care se iubesc.

— Oamenii care se iubesc?! La aceste cuvinte calul o luă la galop, ca şi cum mâna care ţinea hăţurile le-ar fi smucit brusc.

— Da, urmă Pollyanna fericită. Acesta e romanul, înţelegi? Nu-1 cunoşteam până nu mi-a vorbit Nancy. Ea mi-a spus că tanti Polly avusese un logodnic, cu mulţi ani

în urmă şi ei se certaseră. La început nu ştia cine era, dar noi am descoperit pe urmă că trebuie să fie domnul Pendleton. Dumneata ştiai despre aceasta?

Doctorul scăpă hăţurile şi mâna-i căzu fără putere pe genunchi.

— De unde? Nu, nu ştiam, răspunse el liniştit. Pollyanna urmă repede, căci se apropiau de casa mătuşii sale.

— Da, şi sunt atât de mulţumită acum. Lucrurile au decurs aşa de frumos, de la sine. Domnul Pendleton mi-a cerut să vin să stau la el pentru totdeauna, dar, cum e natural, eu nu voiam să părăsesc pe tanti Polly după ce a fost atât de bună cu mine. Atunci el mi-a vorbit de nevoia pe care o simţise odată de a avea mâna şi inima unei femei, şi eu am descoperit că o resimţea încă, ceea ce m-a tacul foarte fericită. Căci, dacă doreşte o împăcare cu dânsa, totul va merge de minune, şi tanti Polly cu mine vom merge amândouă să locuim cu el, sau invers, dânsul va veni să locuiască la noi. Dar vezi, tanti Polly nu ştie încă nimic; n-am hotărât încă totul; cred ca pentru asta doreşte să mă vadă azi după amiază.

Doctorul se îndreptă brusc cu un zâmbet.

— Da, înţeleg foarte bine că domnul Pendleton doreşte să te vadă, zise el, oprindu-şi calul înaintea porţii.

— lată pe tanti Polly la fereastră, striga Pollyanna, şi după o clipa: Ba nu, nu e acolo; mi s-a părut c-o văzusem.

— Nu, nu e la fereastră... acum, zise doctorul Chilton care nu mai zâmbea.

John Pendleton era foarte emoţionat când primi pe Pollyanna în după amiaza aceea.

— Pollyanna, începu el imediat, am încercat toata noaptea să dezleg ghicitoarea pe care mi-ai pus-o ieri cu privire la dorinţa pe care aş fi avut-o cu ani în urmă de a obţine mâna şi inima domnişoarei Polly. Te rog lămureşte-mă ce ai vrut să zici cu asta.

— Am vrut să zic că v-aţi iubit amândoi odinioară şi am

fost foarte mulţumită să aflu ca o mai iubeşti încă pe mătuşa mea.

— Ne-am iubit, mătuşa ta cu mine?

Mirarea pe care o arătă vocea domnului Pendleton făcu pe Pollyanna să deschidă ochii mari, mirată adânc la rândul ei.

— Ei bine, domnule Pendleton, aşa mi-a zis Nancy. El pufni în râs.

— Adevărat? Ei bine, sunt nevoit să-ţi afirm că Nancy s-a înşelat.

— Atunci n-aţi fost îndrăgostiţi? Vocea Pollyannei era tragică în dezamăgirea ei.

— Niciodată!

— Şi nu s-a petrecut ca-n carte?

Niciun răspuns; ochii domnului Pendleton priveau pe fereastră.

— Ce păcat! Totul îmi părea că merge de minune, zise Pollyanna aproape plângând. Aş fi fost aşa de mulţumită să vin aici cu tanti Polly pentru totdeauna!

— Şi acum nu mai vrei să vii? întrebă el fără a întoarce capul.

— Sigur că nu! Eu sunt a mătuşii Polly.

Domnul Pendleton se întoarse de data asta spre ea cu un fel de mândrie.

— Înainte de a fi a ei, Pollyanna, ai fost a mamei tale. Şi... erau mâna şi inima mamei tale pe care aş fi voit să le câştig.

— Mama mea?!

— Da. Nu aveam de gând să ţi-o spun, dar poate e mai bine s-o ştii.

John Pendleton devenise foarte palid. Vorbea cu mare greutate. Pollyanna, cu gura şi ochii mari deschişi, privea ţintă la el. .

— Îmi era nespus de dragă mama ta, dar ea nu mă iubea. Şi după un timp s-a măritat şi a plecat cu tatăl tău.

Până atunci nici nu-mi dădusem seama cât o iubeam. Lumea întreagă mi se părea deodată pustie şi nespus de tristă... şi... Dar nu-i vorba de asta. Mulţi ani de-a rândul am fost un bătrân posac, morocănos şi nesuferit, cu toate că n-am încă şaizeci de ani, Pollyanna. Apoi într-o zi, ca una din prismele pe care le îndrăgeşti atât de mult, fetiţă mică, ai intrat jucând în viaţa mea şi ai colorat-o cu purpură şi aur prin sinceritatea şi veselia ta minunată. Am descoperit, după un timp, cine anume erai, şi am crezut... că nu voi mai putea să te văd. Nu voiam să-mi mai aininteşti de mama ta. Dar ştii ce s-a întâmplat? Am avut nevoie de tine, şi aş voi acum să te am pentru totdeauna. Pollyanna, nu vrei să vii la mine?

— Dar, domnule Pendleton, eu... Şi tanti Polly? Ochii fetiţei se umplură de lacrimi.

Domnul Pendleton făcu un gest de nerăbdare.

— gândeşte-te puţin şi la mine. Cum poţi să crezi ca aş putea să fiu mulţumit de ceva, fără tine? Pentru că simt, Pollyanna, ***că de când ai venit, am început şi eu să fiu mulţumit de viaţă.*** Şi, dacă ai deveni fetiţa mea, aş fi mulţumit de toate, şi aş încerca să te fac atât de fericită, draga mea. Nu ai avea nicio dorinţă care sa nu-ţi fie îndeplinită. Toţi banii mei, până la ultima centimă, ar servi numai la fericirea Pollyannei mele.

Fetiţa păru jignită.

— Dar crezi că ţi-aş permite să risipeşti pentru mine aceşti bani pe care i-ai adunat pentru săraci?

Domnul Pendleton roşi. Voia să răspundă, dar ea continuă:

— De altfel, un om atât de bogat ca dumneata nu are nevoie de mine pentru a fi fericit. Faci atâţia oameni fericiţi dându-le de toate, încât nu poţi să nu fi şi dumneata fericit de binele pe care-1 faci. Gândeşte-te la prismele pe care mi le-ai dat mie şi doamnei Snow, şi la banul de aur oferit Nancyei de ziua ei de naştere şi...

— Da, da, să nu mai vorbim despre asta, întrerupse domnul Pendleton. Faţa i se îmbujorase şi mai mult, şi nu e de mirare, căci până atunci nu trecuse niciodată drept un om generos. Acestea toate sunt prostii. Nu era mare lucru, şi chiar puţinul acela venea tot de la tine, nu de la mine! E adevărat, adăugă el ca răspuns la gestul de protest al Pollyannei. Şi aceasta dovedeşte mai mult că am nevoie de tine, micuţo, urmă el cu o voce tot mai rugătoare. Dacă va fi sa joc vreodată ***„joculmulţumirii",*** Pollyanna, va trebui să vii aici pentru a-1 juca cu mine.

Pollyanna stătu o clipă pe gânduri.

— Tanti Polly a fost atât de buna cu mine, începu ea, dar domnul Pendleton o întrerupse brusc. Privirea i se înăspri. O nerăbdare care nu suferea nicio împotrivire făcuse prea mult parte din natura sa pentru a putea fi reţinută acum cu uşurinţă.

— Fără îndoială, ea a fost foarte bună cu tine. Dar ea nu are nevoie de tine, sunt sigur de aceasta, nici pe jumătate cât mine.

— Bine, domnule Pendleton, sunt sigură că e mulţumită să aibă...

— Mulţumită! îi curmă el vorba, pierzându-şi de data asta cu totul răbdarea. Eu pun rămăşag că domnişoara Polly nici nu ştie ce înseamnă a fi mulţumită de ceva! Da, da, ştiu că întotdeauna îşi face datoria. ***Ea este o femeie „plină de datorii".*** Cunosc eu tipul ei, care nu-şi lasă datoria nefăcută. Nu prea am fost buni prieteni în ultimii cincisprezece, douăzeci de ani. Dar o cunosc. Toată lumea o cunoaşte... şi nu face parte deloc din categoria oamenilor „mulţumiţi", Pollyanna. Ea nu e în stare de aşa ceva. Totuşi, te rog, întreab-o dacă ea ţi-ar îngădui să stai la mine. Vezi, micuţo, am atâta nevoie de tine!

Pollyanna se sculă oftând dureros.

— Bine. Am s-o întreb, zise ea pe gânduri. Desigur, nu vreau să spun că nu mi-ar plăcea să locuiesc aici cu

dumneata, domnule Pendleton, dar... Apoi adăugă: Foarte bine, ***orice s-ar întâmpla, sunt mulţumită*** că nu i-am vorbit ieri de toate acestea, când credeam că ai nevoie de ea.

John Pendleton zâmbi.

— Da, Pollyanna, e bine că nu i-ai spus nimic.

— N-am vorbit decât doctorului, dar asta desigur nu face nimic.

— Doctorului?! strigă John Pendleton, întorcându-se spre ea. Sper că nu doctorului Chilton!

— Ba da, chiar lui, când a venit să-mi spună că doreşti atât de mult să mă vezi.

— Nu mai spune, zise el, lăsându-se pe spătarul scaunului său.

Dar curiozitatea îl tăcu să se ridice:

— Şi ce a spus doctorul Chilton?

Pollyanna se gândi puţin.

— Nu-mi prea amintesc; mi se pare că n-a spus mare lucru. Atâta numai că el înţelegea bine de ce doreai să mă vezi.

— Într-adevăr! răspunse domnul John Pendleton, iar Pollyanna se minună când îl văzu râzând într-un mod cu totul ciudat.

***

Cerul se întunecă vestind o furtună grozavă, ce se apropia, când Pollyanna părăsi locuinţa domnului John Pendleton. Ea se grăbi să coboare colina. La jumătatea drumului întâlni pe Nancy care-i adusese o umbrelă. Acum norii se răreau, şi furtuna parcă se risipea.

— Pare a trece spre nord, zise Nancy, privind la cer. Eu o prevăzusem, însă domnişoara Polly a vrut numaidecât să-ţi ies înainte cu această umbrelă. Are mare grijă de tine.

— Adevărat? murmură Pollyanna, uitându-se şi ea la

nori.
Jignită, Nancy îi spuse.
— Parcă nici nu m-ai fi auzit bine. Iţi repet că mătuşa ta părea îngrijorată.
— Chiar? strigă Pollyanna, amintindu-şi deodată de întrebarea pe care era nevoită să o pună mătuşii sale. Îmi pare rău, nu voiam să-i pricinuiesc nicio supărare.
— Ba mie îmi pare bine că am văzut-o aşa de îngrijorată!
Pollyanna se mira:
— Eşti mulţumită s-o vezi supărată pe tanti Polly din cauza mea? Dar Nancy, jocul nu se joacă astfel. Acesta nu este un prilej de mulţumire.
— Nu jucam jocul, răspunse Nancy. Nici nu m-am gândit să-1 joc, dar văd ca nu înţelegi ce înseamnă grija domnişoarei Polly pentru tine.
— Ba da, înseamnă că s-a necăjit, şi a fi necăjit e un lucru destul de neplăcut pentru acel ce se necăjeşte, stărui Pollyanna. Ce alt înţeles ar putea să aibă?!
Nancy dădu din cap:
— Iată, am să-ţi spun eu ce înţeles are. Mătuşa ta începe să se asemene cu ceilalţi oameni în ce priveşte sentimentele. De data aceasta n-a fost împinsă de datorie.
— Ce vorbeşti, Nancy? strigă PoUyanna şocată. Tanti îşi face întotdeauna datoria. Este o femeie ***„plină de datorii"***.
Fără să vrea, şi fară să-şi dea seama, Pollyanna repeta cuvintele lui John Pendleton. Nancy începu să râdă.
— Ai dreptate, aşa e ea şi aşa a fost, desigur, întotdeauna. Dar este ceva mai mult în dânsa de când ai venit tu aici.
Faţa Pollyannei se tăcu serioasă. Ea încreţi sprâncenele.
— Tocmai voiam să te întreb ceva, Nancy. Crezi că tanti Polly ţine mult să mă aibă lângă ea? I-aş lipsi dacă aş pleca?
Nancy măsură cu privirea pe Pollyanna. Se aştepta de

mult la această întrebare, şi se temea oarecum de ea. Se gândise cum ar putea să-i răspundă cinsitit, fără a o răni dureros. Dar azi, de când îi dăduse domnişoara Polly umbrela pentru fetiţă, i se schimbase părerea, şi simţea o mulţumire nespusă de a putea aduce bucurie acestei inimioare însetate de afecţiune.

— Mă întrebi dacă mătuşii tale îi place să te aibă lângă dânsa şi dacă ar simţi lipsa ta? exclamă Nancy tulburată. Dar tocmai asta îţi spuneam. Nu m-a trimis ea de zor, cu umbrela, cum a văzut un mic nor pe cer? Nu m-a pus să-ţi mut toate lucrurile la etajul de jos pentru ca să poţi avea camera frumoasă pe care o doreai? Ei bine, Pollyanna, când mi-aduc aminte cum era dânsa la început, cum nu putea suferi...

Un acces de tuse subită opri pe Nancy tocmai la timp.

— Şi mai sunt o mulţime de fapte mici care dovedesc cu prisosinţă că ai îmblânzit-o, de pildă: istoria cu câinele şi pisica, felul cum îmi vorbeşte mie acuma – altă dată era atât de aspră cu mine – şi multe altele. Pollyanna, nici nu-ţi pot spune cât de mult i-ai lipsi dacă nu ai mai fi aici, zise Nancy cu o siguranţă plină de însufleţire, vrând fără îndoială să ascundă periculoasa destăinuire pe care cât pe aici era s-o facă. Îi păru foarte bine când văzu o bucurie mare luminând faţa Pollyannei.

— O, Nancy, ***cât sunt de mulţumită, atât de mulţumită*** Nici nu ştii cât sunt de fericită că tanti Polly are nevoie de mine. Nu aş putea acum s-o părăsesc pentru nimic în lume, se gândi Pollyanna urcând scările ce duceau la camera ei. Am ştiut de la început că îmi va plăcea să trăiesc cu tanti Polly, dar desigur, nu ştiam cât de mult doream ca şi dânsa să fie mulţumită să trăiască cu mine.

A înştiinţa pe domnul Pendleton despre hotărârea ei nu era o sarcină uşoară şi Pollyanna se înfiora gândindu-se la asta. Ea iubea mult pe John Pendlelon şi era mâhnită pentru el, văzân-du-1 atât de trist. îi era milă de viaţa lui

singuratică, viaţă care-1 făcuse atât de nenorocit; era cu atât mai mâhnită cu cât îşi dădea seama ca însăşi mama ei cauzase suferinţele lui. Îşi închipuia cum avea sa fie casa cea mare când stăpânul ei se va însănătoşi cu totul. Camerele acelea secrete, cu duşumele neîngrijite, pupitru acela fără rânduială pe el... şi inima ei suferea cumplit pentru el din pricina acestei singurătăţi. Ar fi dorit să găsească pe cineva... în acest moment, sări drept în picioare şi scoase un strigăt de bucurie. Un gând îi străbătuse creierul.

Cum a prins o ocazie, Pollyanna s-a grăbit să ajungă la John Pendleton. În marea bibliotecă întunecoasă, stăpânul casei sta jos, lângă ea, cu mâinile lui lungi şi subţiri întinse pe braţele scaunului, şi cu credinciosul său câine la picioare.

— Ei Pollyanna, voi putea oare juca şi eu ***„joculmulţumirii" î***mi va fi dat să trăiesc? întrebă el cu gingăşie.

— O, da! răspunse Pollyanna, am găsit pentru dumneata ceva minunat, care te va face nespus de fericit...

— Cu dumneata? întrebă serios domnul Pendleton.

— Nu... nu! Dar...

— Pollyanna, n-ai să-mi spui nu, o întrerupse el cu vocea adânc înduioşată.

— Sunt nevoită să spun nu, crede-mă domnule Pendleton. Tanti Polly...

— A refuzat ea să te lase sa vii?

— Dar nici nu i-am cerut voie, bâlbâi încurcată şi îndurerată fetiţa.

— Pollyanna!

Ea închise ochii, neputând suporta privirea tristă şi mâhnită a prietenului ei.

— Nici n-ai întrebat-o?

— N-am putut, domnule Pendleton, murmură ea. M-am convins fără să vreau că tanti Polly ţine mult să mă aibă

lângă dânsa, şi… şi eu doresc să rămân la ea, mărturisi fetiţa cu multă hotărâre. Nu ştii cât de bună a fost pentru mine şi cred acum într-adevăr că ***ea începe să tie mulţumită*** de multe lucruri, şi ştii că nu intra în obiceiul ei de-a fi mulţumită. Mi-ai spus-o chiar dumneata. O, domnule Pendleton, nu pot s-o părăsesc acum pe tanti Polly.

Se făcu o adâncă şi lungă tăcere, tulburată numai de pâlpâitul focului în cămin. Domnul Pendleton vorbi, în fine:

— Nu, Pollyanna, văd şi eu şi cred că nu poţi s-o părăseşti acum. Nu-ţi voi mai cere aceasta.

Ultimele cuvinte au fost rostite aşa de încet, încât Pollyanna abia le auzi.

— O! dar nu ştii ce venisem să-ţi propun. E lucrul cel mai bun pe care poţi să-1 faci, crede-mă.

— Nu pentru mine, Pollyanna.

— Ba da, domnule Pendleton, chiar pentru dumneata. Ai spus că numai mâna şi inima unei femei sau prezenţa unui copil ar putea creea un cămin. Şi eu am găsit pentru dumneata prezenţa unui copil; nu eu, înţelegi, dar altul.

— Dar nu doresc altul decât pe tine, replică domnul Pendleton cu supărare.

— Vei înţelege totuşi când vei ştii; eşti atât de bun şi de binevoitor. Gândeşte-te la prisme şi la piesele de aur… la toţi banii pe care i-ai economisit pentru alţii şi…

— Pollyanna, răspunse el furios. Odată pentru totdeauna termină cu aceste prostii. Ţi-am mai spus de vreo zece ori că nu am strâns bani pentru săraci; nu am pus deoparte un gologan pentru ei, de când sunt. Ai înţeles?

El ridică ochii, pregătindu-se să înfrunte ceea ce prevedea expresia dezamăgită de pe faţa Pollyannei. Spre marea lui mirare, nu era nici dezamăgire, nici întristare în ochii copilei, ci o veselă mirare.

— O! O! strigă ea bătând din palme. Sânt foarte mulţumită. Adică, se corectă ea roşindu-se, nu vreau sa

spun că sunt mulţumită pentru alţii, ci spun doar că sunt supărată că nu-i iubeşti, deoarece sunt atâtea doamne care se ocupă de ei. Doresc mult mai mult să te ocupi de Jimmy. Acum sunt sigură că ai să-1 primeşti.

— Pe cine să primesc?

— Pe Jimmy; el va fi prezenţa copilului care-ţi va constitui căminul, şi cât de mulţumit va fi el. Am fost silită să-i spun săptămâna trecută că nici doamnele de la Asistenţă din satul tatălui meu nu voiau să-1 primească pentru a-1 creşte, şi el săracul a fost atât de nenorocit. Acum însă când va afla, va fi aşa de fericit.

— Pollyanna, s-ar putea ca el să fie, dar nu eu, răspunse domnul Pendleton cu hotărâre. Pollyanna asta e prostie.

— Ce, spui că nu vrei să-1 iei?

— Da, tocmai asta vreau să spun.

— Dar nu ştii ce plăcut tovarăş va fi pentru dumneata, murmură Pollyanna aproape plângând. Ba mai mult, n-o să mai fii atât de singur dacă l-ai avea pe Jimmy lângă dumneata; e frumos, foarte bun şi deştept.

— Nu mă îndoiesc, dar aleg singurătatea mea, răspunse John Pend leton.

Atunci Pollyanna îşi aduse aminte de ce-i spusese Nancy mai demult. Ridică ochii şi zise aspru:

— Poate crezi că un băieţel nu valorează mai mult decât vechiul schelet pe care-1 păstrezi undeva aici; eu însă cred că da.

— Un schelet?

— Da. Nancy mi-a povestit că ai unul într-un dulap.

— Ei bine… ca…

Dar deodată, domnul Pendleton a început să râdă din toată inima, iar Pollyanna a fost cuprinsă de un plâns nervos. Văzând aceasta, domnul Pendleton încetă numaidecât să râdă şi faţa i se tăcu gravă.

— Pollyanna, cred că ai dreptate mai mult decât crezi, îi spuse el blând. De fapt, ştiu că un băieţel frumos şi bun

care trăieşte ar valora mai mult decât scheletul meu ascuns într-un dulap, însă... noi nu suntem totdeauna dispuşi să facem schimbul. Noi iubim câteodată scheletele noastre, Pollyanna. Totuşi, mai spune-mi puţin despre acel băieţel frumos.

— Şi Pollyanna îi povesti istoria lui Jimmy. Atmosfera se îmbunătăţi odată cu râsul domnului Pendleton, şi zguduitoarea istorie a lui Jimmy Bean, povestită de Pollyanna, atinsese o inimă gata înduioşată. În tot cazul, când Pollyanna pleca în seara aceea, ducea cu ea o invitaţie pentru Jimmy, invitaţie care îl chema să vină în casa cea mare cu ea, în după amiaza sâmbetei viitoare.

— Sânt atât de mulţumită şi sunt sigură că ai să-1 iubeşti, zise fetiţa, luându-şi rămas bun de la el. Doresc atât de mult ca Jimmy să găsească un cămin şi oameni care să-1 iubească, mă înţelegi, nu-i aşa?

***

În ziua când vorbise Pollyanna cu John Pendleton despre Jimmy, cucernicul preot Paul Ford urca colina şi intra în pădurea Pendleton, nădăjduind că frumuseţea naturii creată de Dumnezeu va putea linişti tulburarea pe care fiii Domnului de pe pământ o stârniră în inima servului Său. Căci sfinţia-sa, Paul Ford, avea acum inima întristată de moarte. Luni după luni, ani după ani, văzuse starea parohiei sale înrăutăţin-du-se, şi acum i se părea că orice ar face, nu va mai putea întâlni decât certuri, rea-voinţă, clevetiri, scandaluri şi invidie. El discutase, pledase, certase şi câteodată trecuse cu vederea, şi întotdeauna se rugase cu tot sufletul lui, plin de speranţe, lui Dumnezeu. Dar azi era silit să recunoască un fapt: că toate mergeau din ce în ce mai rău. Doi din diaconii lui erau la cuţite din cauza unei mici neînţelegeri, înveninate de gurile lor. Trei din cele mai energice colaboratoare ale lui se retrăseseră

din Asistenţa Socială pentru că o scânteie bârfitoare a fost prefăcută într-un foc distrugător din cauza gurilor rele care suflaseră peste el. Corul se împrăştiase din cauza unui solo încredinţat unui cântăreţ preferat, vorba vine. Chiar şi societatea „Lupta Creştină pentru Adevăr" era frământată de critica prea violentă a doi dintre fruntaşii ei. Cât priveşte şcoala duminicală, demisia directorului ei şi a doi dintre învăţători a fost picătura de apă care a tăcut să se reverse vasul. Astfel, preotul, zdrobit de oboseală, îşi căuta alinare şi putere în pădurea Pendleton, unde se putea ruga şi medita în linişte.

Odată ajuns sub bolta formată din arbori înalţi, cucernicul Paul Ford privi lucrurile în faţă. I se păru că situaţia atinse culmea crizei şi că trebuia făcut ceva numaidecât. Toată lucrarea bisericii era pe cale de a se prăbuşi. Serviciile de duminică, întrunirile de peste săptămână, chiar şi mesele de dragoste erau din ce în ce mai puţin căutate. Este adevărat că-i mai rămâneau un grup de lucrători destoinici, dar şi ei parcă vâsleau în sens contrar şi întotdeauna li se părea că priviri cârtitoare îi urmăresc şi că gurile rele n-au altceva de făcut decât a vorbi despre ce au văzut cu ochii şi chiar despre ce n-au văzut. Din toate aceste cauze, cucernicul preot înţelegea prea bine că el, slujitorul lui Dumnezeu, biserica, oraşul şi chiar credincioşii sufereau, şi că vor suferi mai mult până ce... Ceva trebuia înfăptuit numaidecât. Dar ce anume?... Preotul scoase încet din buzunar notele pe care le scrisese pentru viitoarea lui predică. Cu faţa încruntată, se uită la ele. Gura îi luă o expresie severă în timp ce citi cu voce tare versetele din Biblie despre care voia să predice în duminica viitoare: ***„ Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi închideţi oamenilor împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea, şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre. Vai de voi cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi mâncaţi casele***

văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă (...) Vai de voi cărturari şi farisei făţarnici! Pentru că voi daţi zeciuială din inimă, din mărar şi din chimen, şi lăsaţi nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila şi credincioşia; pe acestea trebuia să le faceţi, şi pe acelea să nu le lăsaţi nefăcute" (Matei 23: 13 – 14; 23). Aceasta era o acuzare grozavă. In tăcerea adâncă a pădurii, vocea preotului răsună puternic. Chiar păsările şi veveriţele păreau apucate de groază. El îşi dădu astfel seama de efectul ce va fi produs de cuvintele ameninţătoare când acestea aveau să răsune în urechile enoriaşilor săi duminica următoare în biserică, unde avea să domnească o tăcere adâncă. Enoriaşii săi! Trebuia oare să le citească acest fragment? Va cuteza el s-o facă? Era o acuzare straşnică, chiar tară propriile sale cuvinte care aveau să urineze. Se rugase, cerând lui Dumnezeu să-1 călăuzească şi să-1 lumineze. Dorinţa lui sinceră era să găsească cel mai bun argument cu care să pătrundă inimile enoriaşilor săi, spre a preîntâmpina criza aceasta. Dar oare era aceasta adevărata cale? Preotul îşi strânse încet hârtiile şi le puse iar în buzunar. Oftă din adâncul sufletului, se aşeză la rădăcina unui copac, şi-şi acoperi cu mâinile faţa. Acolo îl găsi Pollyanna venind de la domnul Pendleton. Ea scoase un ţipăt mic, şi alergă spre el.

— O! O! Cinstite Părinte, ce ai? Nu cumva ţi-ai rupt vreun picior, vreo mână sau altceva? zise ea.

Preotul lăsă mâinile în jos şi o privi lung. încercând să zâmbească.

— Nu, draga mea fetiţă, nu mi-am rupt nimic!... Mâ odihneam puţin, atâta tot.

— Da, zise Pollyanna, dându-se puţin îndărăt. Atunci totul e în regulă. Domnul Pendleton îşi fracturase piciorul când l-am găsit aici în pădure; însă el era culcat, nu şedea ca dumneata.

— Da, eu stau jos şi n-am nimic stricat ce ar putea doctorul să-mi dreagă.

Ultimele cuvinte au fost pronunţate încet de tot, dar Pollyanna le-a auzit. Faţa îi luă o altă expresie şi ochii ei străluciră plini de înţelegere şi compătimire.

— Înţeleg ce vrei să spui... ai necazuri. Am văzut şi pe tata în această stare adeseori. Toţi preoţii au aceleaşi suferinţe.

Atâtea greutăţi de tot felul le apasă sufletele.

Cucernicul preot rămase mirat.

— Tatăl tău era preot, Pollyanna?

— Da, părinte. Ce, nu ştiai? Eu credeam că toată lumea ştie aceasta. El era căsătorit cu sora mătuşii Polly, mama mea.

— O! înţeleg acum, însă trebuie să ştii că nu sunt de mult pe aici, şi deci nu cunosc încă istoria familiei tale.

— Da, domnule, adică vreau să spun, nu domnule, răspunse Pollyanna zâmbind.

Urmă o lungă tăcere..Preotul şedea, tot la rădăcina copacului, şi părea a fi uitat de prezenţa Pollyannei. El îşi scoase iar hârtiile din buzunar, le întinsese pe iarbă, dar nu se uita la ele, ci se uita la o frunză căzută din copac, nu departe de el... Şi nici măcar nu era o frunză frumoasă, ci una galbenă, veştejită, moartă. Privindu-1, Pollyanna se simţi întristată pentru el.

— Ce minunată zi, începu ea drăgălaş.

Preotul nu răspunse îndată, apoi păru a se trezi din vis.

— Ce spui? O! da, ziua e splendidă.

— Şi nu e frig deloc, cu toate că suntem în luna octombrie, observă Pollyanna cu o voce şi mai dulce. Domnul Pendleton avea foc în cămin, dar mi-a spus că nu ar fi avut nevoie de el, ci îl aprinde numai pentru a privi flacăra care-1 înveseleşte. Şi mie îmi place să stau la gura sobei şi **să** mă uit la foc. Du-mitale nu?

De data asta nu avu niciun răspuns, deşi Pollyanna

aştepta cu nerăbdare.

— Eşti mulţumit că eşti preot? Cucernicul părinte îşi înălţă capul.

— Mă întrebi dacă sunt mulţumit? Ce întrebare curioasă! Pentru ce mă întrebi aceasta, copilă?

— Pentru nimica. Numai vezi, aerul dumitale îngrijorat mi-a amintit de tata. El era ca şi dumneata, câteodată.

— Într-adevăr? Vocea lui era blândă, dar ochii fixau din nou frunza moartă.

— Da, aveam obiceiul sa-i pun atunci aceeaşi întrebare.

Preotul avu atunci un zâmbet trist:

— Şi ce-ţi răspundea el?

— O! El răspundea întotdeauna ***că era mulţumit,*** bineînţeles. Dar spunea ca n-ar rămâne preot niciun minut, dacă nu ar fi ***„textele îmbucurătoare".***

— Care texte?

Privirile cucernicului părinte se mutară de pe frunza veştejită... întrebător, privea obrazul vesel al Pollyannei.

— Ei bine, aşa le numea tata, zise ea râzând. Desigur că Biblia nu le intitulează astfel. Texte sunt acelea care încep prin: ***„Bucuraţi-vă în Domnul",*** sau ***„Bucumţi-vă neîncetat",*** sau ***„Scoate-ţi strigăte de bucurie”*** şi altele asemănătoare. Sunt o mulţime, ştii dumneata. Într-o zi când se simţea grozav de abătut, le-a numărat pe toate. A găsit nici mai mult nici mai puţin de opt sute... —- – Opt sute?!

— Da. Care toate-ţi spun să te bucuri şi să fii mulţumit; de aceea le numea tata ***„texte îmbucurătoare".***

— O!... Faţa preotului se tulbură. Ochii se plecară pe hârtia din mâna lui şi citi: ***„ Vai de voi cărturari şi farisei făţarnici!"*** Aşadar îi plăceau tatălui tău aceste ***„texte îmbucurătoare"?*** întrebă el încet.

— Da, afirmă Pollyanna. Îmi spunea că se simţea mult mai bine din ziua aceea când le numărase. Zicea că, ***dacă Dumnezeu Îşi dăduse osteneala să repete de opt sute***

de ori să ne bucurăm şi să fim mulţumiţi, El doreşte să ne vadă astfel. Tatălui meu îi părea rău că nu putea să fie aşa mai des în viaţa lui. De atunci, au fost întotdeauna pentru el o îmbărbătare şi o mângâiere, când lucrurile mergeau rău. Când doamnele de la Asistenţă începeau să se certe, adică vreau să spun că nu erau unite asupra multor puncte, se grăbi a corecta Pollyanna, tata mi-a spus că toate acele ***„texte îmbucurătoaiv"*** l-au făcut să se gândească la jocul pe care a început să-1 joace cu mine, atunci când primisem cârjele în loc de păpuşa pe care o aşteptam. Acele texte i-au dat minunata idee.

— Ce joc putea să fie acela? întrebă preotul.

— Era vorba ***să te sileşti a găsi ceva de care poli ti mulţumit în orice împrejurare, înţelegi?*** Cum ţi-am mai spus, jocul a început atunci cu cârjele.

Şi iarăşi conform obiceiului ei, Pollyanna îşi povesti din nou istoria vieţii, de data aceasta unui om care o asculta cu atenţia încordată.

Puţin mai târziu, preotul, împreună cu Pollyanna, cobora colina ţinându-se de mână. Faţa ei râdea de bucurie. Îi plăcea atât de mult să stea de vorbă, iar preotul n-avu nevoie a stărui prea mult pentru ca ea să-i povestească multe lucruri despre faimosul ***„Joc al mulţumim",*** despre tatăl ei şi despre viaţa de preot misionar. La poalele colinei se despărţiră pentru a merge fiecare unde era aşteptat.

În seara aceea, preotul sta pe gânduri în cabinetul său de lucru. Lângă el, pe pupitru, erau înşirate câteva coli de hârtie, notele viitoarei predici. Sub creionul pe care-1 ţinea, alte foi de hârtie albă aşteptau ca el să-şi scrie predica. Dar preotul nu se gândea nici la ce scrisese, nici la ce avea să scrie. Se vedea în închipuire departe, într-un orăşel mic din apus, lângă un preot cu suflet ales, sărac, bolnav, lipsit de toate, şi aproape singur pe lume. Număra în Biblia lui de câte ori Domnul şi Stăpânul lui îi poruncise ***„să se bucure şi sa fie mulţumit"***.

După puţin timp, cucernicul părinte se deşteptă ca dintr-un vis şi oftă adânc... Gândul părăsi orăşelul îndepărtat şi începu a potrivi foile de hârtie albă de sub mâna lui. Din cartea lui Matei 23: 13, 14 şi 23, scrise el... Nerăbdător, puse condeiul jos şi scoase o revistă lăsată de soţia sa puţin mai înainte. Ochii îi rătăceau din paragraf în paragraf, până ce povestea următoare îi atrase atenţia:

„Un tată zise într-o zi fiului său Tom, pe care-1 auzise dimineaţa refuzând să umple lada cu lemne mamei sale: «Tom, sunt sigur că vei fi mulţumit să cari acum lemnele mamei tale». Şi Tom, fără a spune un cuvânt, făcu ce-i zise tatăl său. Pentru ce? Pentru că tatăl îi arătase lămurit că se aştepta la îndeplinirea dorinţei lui fără nicio îndoială.

Dacă i-ar fi zis aşa: «Tom am auzit ce ai răspuns mamei tale azi dimineaţă şi mi-e ruşine de tine. Du-te numaidecât şi umple lada de lemne», vă garantez că, dacă ar fi fost după Tom, lada ar fi rămas goală până acum".

Preotul urmă cu citirea, un cuvânt aici, o linie dincolo, un paragraf în altă parte:

„Bărbaţii şi femeile au nevoie de încurajare. Puterea lor naturală de rezistenţă trebuie să fie întărită, iar nu slăbită... ***în loc de a scoate la iveală greşelile unui om, vorbeşte-i de calităţile sale*** încearcă să-1 scoţi din făgaşul obiceiurilor lui rele, deşteaptă eul său cel mai bun, adevăratul său eu care poate îndrăzni, înfăptui şi învinge!... Influenţa unei firi cinstite, drepte şi generoase îmbărbătează şi poate cuceri multe suflete... Astfel de oameni pot radia ce este în inteligenţa şi în inima lor mai nobil. Dacă un om se arată binevoitor, vecinul va face îndată ca dânsul. Dacă ocărăşte şi critica, i se va înapoia ocară şi critică, însă cu procente!... Când te aştepţi a întâlni răul în cale, îl găseşti. Dacă însă te sileşti a căuta binele, vei da de el. Spune fiului tău Tom că ştii că el va fi mulţumit să umple lada mamei sale cu lemne, şi-1 vei vedea punându-se la lucru, sprinten şi voios!"

Preotul dădu la o parte revista şi înălţă, capul. Apoi începu să se plimbe prin îngusta lui cameră. După un timp oftă adânc şi se aşeză iarăşi în faţa pupitrului său.

— Doamne ajută, am s-o fac! zise el încetişor. Vreau să spun tuturor Tomilor mei că sunt convins că vor fi mulţumiţi să umple lada cu lemne. Le voi da o lucrare de tăcut şi vreau să-i văd fericiţi când o vor înfăptui. Atunci nu vor mai avea timp să privească la lăzile cu lemne ale aproapelui lor.

Adună toate notiţele primei sale predici, le rupse în două şi le aruncă jos, aşa încât avea acum într-o parte a scaunului său ***„ Vai de voi"*** şi în cealaltă ***„Cărturari şi farisei făţarnici"****,* iar creionul îi alerga repede pe foaia albă de hârtie din faţa lui, după ce tăiase vechiul text – Matei 23:13, 14 şi 23.

Duminica viitoare, predica cucernicului părinte a fost un apel călduros şi vibrant la tot ce este mai bun în fiecare bărbat, femeie şi copil. Textul era unul din cele opt sute de ***„texte îmbucurătoare"*** menţionate de Pollyanna: ***„Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în Domnul şi veseliţi-vă! Scoateţi strigăte de bucurie, toţi cei cu inima fără prihană!"*****(**Psalmul 32: 11).

***

După cum o rugase doamna Snow, Pollyanna se duse într-o zi la doctorul Chilton pentru a-i cere numele unui medicament pe care doamna Snow îl uitase. Până atunci, Pollyanna nu văzuse încă niciodată cabinetul de consultaţie al doctorului.

— Eu n-am fost încă niciodată la dumneata, domnule doctor. Asta-i locuinţa dumitale, nu-i aşa? zise ea uitându-se cu interes în jurul ei.

Doctorul zâmbi trist:

— Da, răspunse el urmând a scrie ceva... Nu socotesc acesta un cămin, Pollyanna. Aici n-am decât nişte camere

în care locuiesc.

Pollyanna clătină din cap, parcă ar fi înţeles. Ochii ei îl mângâiau miloşi.

— Ştiu, trebuie inima şi mâna unei femei, sau prezenţa unui copil pentru a creea un cămin, zise ea.

— Ce spui?! zise doctorul mirat, întorcându-se spre ea.

— Domnul Pendleton mi-a spus aşa, întări Pollyanna. Pentru ce nu cauţi şi dumneata mâna şi inima unei femei?! Sau poate că îl vei lua pe Jimmy dacă nu-1 primeşte domnul Pendleton.

Doctorul râse cam în silă:

— Aşadar, domnul Pendleton ţi-a spus că trebuie o mână şi o inimă de femeie pentru a înfăptui un cămin, nu? întrebă el cam distrat.

— Da, aşa a spus, doctore. De ce nu-ţi faci şi dumneata unul?

— Pentru ce nu-mi fac ce?... Doctorul se aplecase iar pe biroul său.

— Pentru ce nu cauţi mâna şi inima unei femei? Stai, uitasem! strigă Pollyanna roşindu-se. Mă gândesc c-ar trebui să-ţi spun că nu pe tanti Polly a iubit-o domnul Pendleton cândva; prin urmare nu ne vom duce să trăim la el cum îţi spusesem. Vezi, m-am înşelat. Sper că n-ai vorbit nimănui despre aceasta, termină ea îngrijorată.

— Nu, n-am vorbit nimănui, Pollyanna, răspunse doctorul cu un aer ciudat.

— O! atunci totul este bine, zise ea uşurată. Eşti singura persoană căreia îi spusesem, şi când i-am mărturisit aceasta domnului Pendleton, mie mi s-a părut că el a făcut mare haz.

—Adevărat?!

— Da, dar vezi, el nu voia ca şi alte persoane să audă despre un lucru ce nu fusese niciodată adevărat. Dar dumneata de ce nu cauţi să câştigi mâna şi inima unei femei, doctore?

Urmă o tăcere, apoi el zise foarte serios:

— Nu este atât de uşor cum crezi tu, fetiţo.

— Pollyanna încreţi sprâncenele, cu un aer gânditor:

— Eu sunt convinsă că ai reuşi, zise ea sigură, fără pic de îndoială.

— Mulţumesc, răspunse doctorul râzând. Apoi adăuga serios: mă tem că femeile mai în vârstă decât tine au o altă opinie. Ele sunt mai puţin indulgente faţă de mine; cel puţin până acum nu s-a arătat niciuna atât de bună cu mine.

— Dar, doctore, cred că nu vrei să spui că ai încercat să câştigi, ca domnul Pendleton, mâna şi inima unei persoane, dar n-ai reuşit, nu-i aşa?

Doctorul se sculă.

— Haide, haide, Pollyanna! Nu te mai gândi la de astea. Nu-ţi mai tulbura căpşorul cu necazurile altora. Intoarce-te acum la doamna Snow. Am scris pe această hârtie numele medicamentului şi modul de întrebuinţare. Mai vrei ceva?

Pollyanna făcu din cap:

— Nu, domnule doctor, mulţumesc, şopti ea păşind spre uşă. Ajunsă în coridor, se întoarse cu faţa deodată luminată: La urma urmei, sunt mulţumită că n-ai dorit şi dumneata mâna şi inima mamei mele, şi n-ai reuşit, doctore Chilton. La revedere!

Accidentul se întâmplă în cea din urmă zi a lui octombrie: Pollyanna, plecând de la şcoală, trecu strada la o bună distanţă de un automobil ce se apropia în goană. Cum s-a produs izbitura nimeni nu putea spune, nici a cui era vina nu se putea dovedi. Dar, la ora cinci, Pollyanna fu adusă, fară cunoştinţă, în camera care-i era atât de scumpă. Aici fu dezbrăcată cu dragoste de tanti Polly, care era palidă şi speriată, şi de Nancy, care plângea de i se rupea inima; apoi o puse încetişor cu mii de precauţiuni în pat, în vreme ce doctorul Warren era chemat prin telefon, cât de repede putea să-1 aducă automobilul său.

— Şi când te uiţi la faţa mătuşii sale, zicea suspinând Nancy bătrânului Tom în grădină, după ce doctorul intrase în camera tăcută a fetiţei bolnave, vezi îndată că nu datoria o face să tremure şi să plângă acum. Când îţi faci numai datoria, domnule Tom, nu-ţi tremură mâinile, nici nu-ţi curg din ochi lacrimile şiroaie, dându-ţi toate silinţele de a îndepărta îngerul morţii.
— E grav rănită? întrebă bătrânul tremurând.
— Nu se ştie încă, suspină Nancy. E culcată în patul ei, mititica, şi e atât de palidă, încât ai putea crede că e moartă. Dar domnişoara Polly zice că trăieşte; şi dânsa ştie ce spune, căci ascultă întruna bătăile inimii şi respiraţia fetiţei noastre atât de bună!... atât de îndrăgită de toată lumea!
— Dar nu-mi poţi spune cum s-a întâmplat? Cine, cum? Faţa bătrânului Tom se zbârcea convulsiv.
— Aş vrea s-o ştiu şi eu, domnule Tom. Blestemat să fie acela care a lovit-o! Când te gândeşti că acea maşină aproape a strivit-o pe scumpa noastră Pollyanna. Niciodată n-am putut suferi automobilele puturoase, şi acum, nici atât; să nu le văd în ochi cât voi trăi.
— Dar unde e lovită?
— Nu ştiu, gemu Nancy. Are o rană la cap, dar asta nu e cea gravă. Domnişoara Polly zicea că trebuie să fie ceva „în infern".
Tom nu-şi putut stăpâni un zâmbet:
— Vrei să zici intern, Nancy, rana este adevărat infernală din cauza acelui automobil blestemat, dar tot nu cred că domnişoara Polly să fi întrebuinţat acest cuvânt.
— Ei!... nu ştiu, nu cunosc toate expresiile... însă nu mai am astâmpăr, până ce nu va ieşi doctorul din camera ei. Aş vrea să am ceva greu de tăcut, ceva de spălat, sau altceva, ca să nu mă mai gândesc... Vai de noi! strigă ea depărtându-se.
Însă nici după ce plecă doctorul, Nancy nu prea a avut

ce să-i spună lui Tom: oasele fetiţei nu păreau a fi rupte; rana de la cap era lucru uşor, totuşi doctorul părea foarte îngrijorat; el clătinase din cap spunând că numai timpul va putea descoperi ce punct a fost atins. După plecarea lui, domnişoara Polly rămase şi mai palidă, şi mai mâhnită. Mica bolnavă nu-şi recăpătase cunoştinţa, totuşi părea că doarme liniştită. O soră de caritate pricepută a fost angajată, şi trebuia să sosească încă din seara aceea. Asta-i tot ce Nancy avu de spus lui Tom, apoi intră în bucătărie plângând în hohote. Abia a doua zi Pollyanna îşi deschise ochii şi îşi dădu seama unde se afla.

— Tanti Polly, ce s-a întâmplat? E ziuă acum? De ce sunt în pat? Ce am eu, tanti Polly, de nu mă pot scula? gemu ea căzând îndărăt pe perne, după o nouă încercare de a se ridica.

— Nu, drăguţa mea, nu încerca încă să te scoli, zise mătuşa ei plângând încet,

— Dar ce este? Ce mi s-a întâmplat? De ce nu mă pot scula? Polly întrebă ceva pe infirmieră, care stătea în haina ei albă lângă fereastră, departe de privirea Pollyannei.

Tânăra femeie dădu din cap: poţi să-i spui, şoptiră buzele sale.

Polly tuşi, îşi limpezi glasul, înghiţi puţin... parcă ceva o împiedica a vorbi:

— Ai fost lovită de un automobil, ieri seară. Dar nu trebuie să te sperii; nici nu te mai gândi la asta. Trebuie să te odihneşti şi să adormi iar.

— Lovită?! Da, da... alergam... Ochii Pollyannei erau tulburi; duse mâna la cap. Sunt bandajată şi mă doare!

— Da, drăguţă, dar acum te rog nu te mai îngriji de toate astea şi caută să te odihneşti.

— Dar, tanti Polly, mă simt nu ştiu cum şi mi-este tare rău. Picioarele parcă n-ar mai fi ale mele; e ca şi cum nu le-aş mai avea de loc! .

Aruncându-şi o privire deznădăjduită spre infirmieră,

Polly se sculă şi plecă.

— Lasă-ma să-ţi spun eu acum, începu infirmiera cu un ton vesel. E chiar timpul să facem cunoştinţă şi am să mă prezint singură. Sunt soră de caritate şi am venit să te îngrijesc împreună cu mătuşa ta. Acum, mai întâi, te rog frumos să înghiţi aceste mici pilule albe.

Ochii Pollyannei se înspăimântară:

— Dar n-am nevoie să fiu îngrijită în chip special pentru mult timp. Vreau să mă scol cât de curând. Poate ştii că merg la şcoală? Oare nu mă voi putea duce mâine?

De la fereastra unde sta Polly, se auzi un geamăt pe jumătate înnăbuşit.

— Mâine?! zise infirmiera zâmbind. Nu cred că vei putea ieşi din casă aşa de curând, domnişoara mea. Te rog fă-mi plăcerea şi înghite aceste pilule. Vom vedea la urma cum te simţi.

— Foarte bine. Dar atunci trebuie să merg la şcoală măcar poimâine – vin examenele, înţelegi dumneata?

Mai vorbi de şcoală, de automobilul acela nesuferit ce-i ieşise în cale, de durerile ce le simţea la cap... Dar încetul cu încetul vocea îi slăbi şi tăcu sub influenţa binecuvântată a micilor pastile albe ce le înghiţise. Adormise....

***

Pollyanna nu s-a dus la şcoală nici „mâine", nici „poimâine", dar nici nu-şi mai dădea seama de aceasta, numai câteodată când îşi revenea şi nu mai era inconştientă. De fapt, Pollyanna nu-şi căpătă conştiinţa complet decât după o săptămână întreagă, când temperatura îi scăzu, frigurile-dispărură şi durerile scăzură. Iarăşi i se povesti tot ce i se întâmplase.

— Deci sunt numai rănită, nu bolnavă, zise ea oftând. ***Ei bine, sunt mulţumită.***

— Mulţumită, Pollyanna?! întrebă Polly care sta lângă patul ei.

— Da, am doar picioarele fracturate ca domnul Pendleton, şi nu voi fi invalidă pe toată viaţa ca doamna Snow. Picioarele rupte se vindecă, pe când invalizii rămân invalizi.

Polly nu-i spusese niciodată că are picioarele rupte. Ea se sculă repede şi se îndreptă spre măsuţa din celălalt capăt al camerei. Acolo, făcându-şi de lucru, deretică toate lucrurile unul după altul, punându-le iar la loc, nehotărâtă în mişcări, căutând să-şi ascundă nedumerirea, ceea ce nu semăna deloc cu firea ei hotărâtă de odinioară. Faţa îi era palidă şi trasă. In patul ei, Pollyanna sta lungită, nemişcată, privind razele colorate care se mişcau pe tavan şi care proveneau de la prismele agăţate la fereastră.

— Sunt totuşi mulţumită că nu am vărsat de vânt, murmură ea. M-ar face mult mai urâtă decât pistruii. Apoi sunt mulţumită că n-am tuse măgărească, am avut-o şi ştiu că e ceva groaznic. Sunt mulţumită că n-am apendicită, nici pojar, pentru că sunt molipsitoare, mi se pare, cel puţin pojarul... că n-aţi putea sta lângă mine.

— Se pare că eşti mulţumită de multe lucruri, drăguţa mea, spuse blând Polly ducându-şi mâna la gât ca şi cum gulerul ar fi sugrumat-o.

Pollyanna zâmbi:

— Da, desigur. M-am gândit la acestea de multe ori când priveam aceste curcubee. Îmi sunt atât de dragi curcubeele. Sunt aşa de mulţumită că domnul Pendleton s-a gândit să-mi trimită aceste prisme. Mai sunt mulţumită de multe alte lucruri pe care nu le-am spus încă. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că sunt mulţumită şi pentru faptul că am fost rănită.

— Pollyanna!

Pollyanna zâmbi din nou şi întoarse ochii ei atât de expresivi spre mătuşa ei;

— Vezi, de când sunt rănită, mi-ai spus de atâtea ori „drăguţă". Altădată nu-mi vorbeai aşa. Ce mult îmi place

ca aceia care îmi sunt apropiaţi şi pe care-i iubesc să-mi spună „drăguţă". Câteva din doamnele de la Asistenţă îmi spuneau aşa. Era dulce din partea lor, dar nu atât de dulce ca acum, căci ele nu erau ale mele cum eşti dumneata. O, tanti Polly, ce mulţumită sunt că eşti a mea!

Polly nu răspunse nimic, dar duse din nou mâna la gât. Ochii ei erau plini de lacrimi. Se grăbi să iasă pe uşa deschisă de infirmiera care tocmai intra. Tot în ziua aceea, Nancy alergă la bătrânul Tom care curăţa hamurile în şură. Ochii îi ieşeau aproape din orbite:

— Domnule Tom, domnule Tom, ce crezi că s-a întâmplat? strigă ea gâfâind. N-ai să ghiceşti nici într-o mie de ani.

— Atunci nici nu face să mai încerc, răspunse moşneagul, mai ales că nu mai am nici zece ani de trăit. Ai face mai bine, Nancy, să-mi spui despre ce este vorba.

— Bine, ascultă. Ştii cine e în salon în acest moment cu domnişoara Polly?

— Habar n-am. Poate că nu e nimeni.

— Ba da, este cineva şi e... domnul Pendleton.

— Glumeşti, Nancy!

— Ba, nu glumesc deloc. I-am deschis chiar eu; a intrat cu cârjele. Şi trăsura care 1-a adus aşteaptă chiar la poartă. Cine ar putea crede că bătrânul acela morocănos, care nu vorbeşte nimănui, vorbeşte acum „coniţei"? îţi poţi închipui aşa minune domnule Tom?

— Şi de ce nu? răspunse moşneagul cam arţăgos.

Nancy aruncă o privire cam dispreţuitoare:

— Parcă nu ştii mai bine ca mine! .

— Ce să ştiu?

— Ia nu mai face pe prostul, răspunse ea supărată, tocmai tu care mi-ai dat de gândit.

— Ce tot spui?!

Nancy se uită prin poarta şurii, apoi se apropie de Tom:

— Ia ascultă, nu mi-ai spus dumneata că domnişoara

Polly avusese odată un logodnic? Ei bine, într-o zi am dovedit că două şi cu două fac patru. Dar iată-le că fac cinci, şi nu patru!

Cu nepăsare, bătrânul Tom îşi urmă lucrul:

— Bine ai face să-mi vorbeşti mai pe înţelese, zise el supărat. Nu am fost niciodată în stare să dezleg enigmele.

Nancy râse:

— Am auzit ceva odată că el şi cu domnişoara Polly erau îndrăgostiţi!

— Domnişoara Polly cu domnul Pendleton? strigă bătrânul Tom ridicându-se.

— Da. O, ştiu acum că nu e adevărat. El de fapt o iubea pe mama scumpei noastre fetiţe, şi de aceea ar fi dorit... Dar toate astea nu ne privesc, adăugă ea răstit amintindu-şi la timp de făgăduinţa ce o făcuse Pollyannei că nu va spune nimănui că domnul Pendleton o rugase cu insistenţă să se mute la el. Eu am mai vorbit şi altora de dânsul şi am aflat că el şi cu domnişoara Polly au fost aproape duşmani ani de zile şi că ea îl urase cu atât mai mult cu cât gurile rele împerecheaseră numele lor, când ea avea vreo optsprezece sau douăzeci de ani.

— Da, îmi aduc aminte, zise Tom; aceasta s-a întâmplat trei sau patru ani după ce domnişoara Jennie îl refuzase pe domnul Pendleton şi se căsători cu flăcăul celălalt. Domnişoara Polly avu milă de el şi îl tratà cu bunătate, mai cu seamă că ura din suflet pe preotul ce-i răpise surioara iubită, ducând-o aşa departe. Oricum, lumea începu să bârfească, spunând că ea se ţine după dânsul.

— Să se ţină domnişoara Polly după oricine? strigă Nancy înfuriată. Ce prostie şi câtă răutate!

— Totuşi aşa se zvonea, şi natural nicio fată tânără nu poate suferi astfel de vorbe nedrepte. Tocmai pe atunci se ivi şi acela pe care îl iubea ea într-adevăr, apoi nu ştiu ce probleme avu cu el. După aceea se închise ca stridia în găoacea ei, nevrând să mai aibă de-a face cu nimeni. Inima

ei plină de amărăciune se întări ca piatra.

— Da ştiu, am auzit vorbindu-se despre toate acestea şi tocmai de aceea am încremenit şi mă simţeam fără nicio putere, aşa încât ai fi putut să mă răstorni la pământ cu o pană, când l-am văzut pe domnul Pendleton la uşă, pe el cu care domnişoara Polly nu mai vorbise de atâta amar de ani. L-am primit în salon şi m-am dus să-i anunţ venirea.

— Ce a spus ea? întrebă Tom ţinându-şi răsuflarea.

— La început nu a spus nimic. Stătea atât de nemişcată, încât credeam că nu auzise şi era gata să-i repet, când îmi zise foarte liniştit: „Spune domnului Pendleton că vin imediat". Am dus răspunsul şi în urmă am fugit ca să-ţi povestesc totul, termină Nancy uitându-se iar spre casa.

— Hm! bodogăni Tom, reluându-şi lucrul.

În salonul de ceremonie din castel, domnul Pendleton nu aşteptă prea mult căci un pas vioi anunţă sosirea domnişoarei Polly. El încercă a se scula, dar ea îl opri cu un gest. Totuşi nu-i întinse mâna, iar faţa ei exprima răceala.

— Am venit să întreb ce mai face Pollyanna, spuse el adânc emoţionat.

— Mulţumesc, dar din nefericire, starea ei e ca la început, răspunse domnişoara Polly.

— Nu puteţi să-mi spune-ţi mai precis care e starea ei? întrebă el cu o voce nesigură.

O adâncă durere se întipări un moment pe faţa domnişoarei Polly:

— Nu pot, aş vrea să pot!

— Vreţi să spuneţi ca nu ştiţi încă ce are?

— Da!

— Dar doctorul ce zice?

— Doctorul Warren nu prea înţelege nici el nimic. El corespondează cu un specialist din New York şi a aranjat ca el să vină şi s-o consulte.

— Dar s-a constatat că are anumite răni?

— O mică tăietură la cap, una sau două vânătăi... şi ceva la coloana vertebrală ce pare că a cauzat paralizia de la şolduri în jos.

Domnul Pendleton scoase un geamăt dureros. Apoi, după o scurtă tăcere, întrebă cu vocea răguşită:

— Dar Pollyanna cum se împacă cu nenorocirea ce i s-a întâmplat? Ea ce zice?

— Ea nu-şi dă seama de loc de condiţia în care se află, iar eu nu-i pot spune.

— Dar totuşi ea trebuie să bănuiască ceva!

Polly tăcu şi făcu iar gestul care-i devenise atât de obişnuit în ultimul timp, cel de a-şi duce mâna la gât.

— O da, ştie că nu-şi poate mişca picioarele, dar crede că sunt fracturate. Spune mereu că e mai mulţumită de a avea picioarele frânte, ca dumneata, decât de a fi invalidă ca doamna Snow, pentru că picioarele rupte se pot vindeca, însă o boală cronică nu. Ea vorbeşte întruna până ce... mi se pare că aş vrea să mor.

Printre lacrimile mari ce-i umpleau ochii, domnul Pendleton observă faţa schimbată a domnişoarei Polly, pe care se citea o durere cumplită. Fără să vrea, gândul i se întoarse la ziua când o rugase pe Pollyanna să vină să locuiască cu el, şi ea îi răspunse: ***„N-aş putea să părăsesc acum pe tanti Polly pentru nimic în lume!"*** Această amintire îl făcu să întrebe cu o voce blândă, când se simţi în stare de a vorbi:

— Ştii dumneata, doninişoară Polly, că eu am încercat să o conving pe Pollyanna să vină să locuiască cu mine?

— Cu dumneata? Pollyanna?

Domnul Pendleton tresări la intonaţia aspră a acestui glas, dar răspunse liniştit:

— Da. Voiam s-o adoptez... legal, înţelegi, şi s-o fac moştenitoarea mea.

Polly se îmblânzi puţin. Înţelesese numaidecât ce viitor strălucit ar fi avut Pollyanna prin adoptarea aceasta şi se

întreba dacă fetiţa era destul de mare şi de interesată ca să fie ispitită de situaţia şi de marea avere a domnului Pendleton.

— O iubesc pe Pollyanna, continuă el. O iubesc pentru ea însăşi şi pentru mama ei. Voiam cu tot dinadinsul să revărs asupra Pollyannei dragostea mare, ce-o port închisă în inima mea de douăzeci şi cinci de ani.

Dragostea?! Polly îşi aminti deodată de ce luase ea copila la început, şi la acest gând i se părea că aude cuvintele pe care le spusese Pollyanna mai devreme: ***„îmi place atât de mult să mi se spună drăguţă de către cei apropiaţi mie şi pe care îi iubesc!"*** Acestei fetiţe însetate după dragoste i se oferise o iubire păstrată cu sfinţenie de douăzeci şi cinci de ani, şi desigur că aceasta o ispititse. Cu inima sfâşiată, Polly înţelese aceasta şi încă un lucru: că viitorul ei avea să fie foarte trist de acum înainte fără Pollyanna.

— Ei, şi ce-a răspuns? întrebă ea cu sfială.

Domnul Pendleton observă îngrijorarea şi adânca emoţie ce o stăpânea după vocea ei aspră şi răspunse trist:

— N-a vrut să vă părăsească. Micuţa spunea că aţi fost atât de bună cu ea, încât dorea să rămână lângă dumneavoastră şi adăugă că era convinsă că şi dumneavoastră aveţi nevoie de prezenţa ei, zise el sculându-se să plece.

Fără să se uite la Polly, se îndreptă cu hotărâre spre uşă. Simţi însă lângă el un pas vioi şi o mână care tremura se întinse către dânsul.

— Când va sosi specialistul şi voi ştii ceva mai sigur despre Pollyanna, vă voi comunica îndată, zise Polly înduioşată. La revedere şi mulţumesc pentru vizita dumitale. Pollyanna va fi mulţumită.

***

În ziua următoare, Polly începu s-o pregătească pe

Pollyanna pentru vizita specialistului.

— Drăguţa mea fetiţă, începu ea cu blândeţe, am hotărât ca un alt doctor să vină să te vadă împreună cu doctorul Warren. Poate că ar putea el să ne indice ceva ce te-ar putea vindeca mai repede.

O rază de bucurie lumină faţa Pollyannei:

— Doctorul Chilton?!... Da tanti Polly, doream atât de mult să-1 văd. Voiam tot timpul să-ţi spun, dar n-am îndrăznit din cauză că te-ai supărat atunci, în ziua când te-a văzut în salonul de vară. Îţi aduci aminte? Dar ce mulţumită sunt acum că te-ai gândit la el pentru mine!

Polly îngălbeni, apoi se roşi şi iar îngălbeni. Dar când răspunse se vedea bine sforţarea ce-o făcea pentru a vorbi pe un ton uşor şi vesel:

— O! Nu, drăguţă, nu m-am gândit deloc la doctorul Chilton, ci la un specialist vestit din New York care cunoaşte foarte bine cazuri identice cu cel al fetiţei mele scumpe.

Faţa Pollyannei se întunecă:

— Nu cred că ştie acel specialist nici pe jumătate cât doctorul Chilton.

— Ba da! Ştie mult mai mult şi sunt absolut sigură de aceasta, drăguţa mea fetiţă.

— Totuşi doctorul Chilton 1-a îngrijit pe domnul Pendleton şi i-a dres picioarele, tanti Polly. Dacă nu te supără prea mult, aş dori din suflet să-1 văd pe doctorul Chilton, crede-mă că aş vrea să vină. Polly nu putu să răspundă numaidecât, apoi zise încetişor, dar cu hotărârea ei obişnuită:

— Vezi, fetiţo, tocmai asta nu mi-ar plăcea. Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru tine, drăguţo; însă din motive pe care nu ţi le pot spune acum, doctorul Chilton nu poate veni aici. De altfel crede-mă, nici n-ar şti să te îngrijească tot aşa de bine ca specialistul care va sosi mâine din New York.

Pollyanna nu părea deloc convinsă:

— Dar, tanti Polly, dacă îl iubeai şi dumneata pe doctorul Chilton...

— Ce vrei să spui fetiţo?... vocea mătuşii Polly era aspră de data aceasta şi obrazul îi era îmbujorat.

— Spun, dacă îl iubeai pe doctorul Chilton şi nu pe celălalt..., oftă Pollyanna. Mi se pare că e o mare deosebire în binele ce poate să ţi-1 facă o persoană care ţi-e dragă, şi eu îl iubesc pe doctorul Chilton.

Infirmiera intră tocmai atunci în cameră şi Polly se sculă uşurată.

— Îmi pare foarte rău, Pollyanna, zise ea cam răstit, dar trebuie să mă laşi să hotărăsc eu de data aceasta. De altfel totul este deja aranjat. Specialistul din New York soseşte mâine.

Faimosul doctor însă nu sosi „mâine". în ultimul moment, o telegramă anunţă o întârziere datorită unei indispoziţii a specialistului. Aceasta îndemnă pe Pollyanna să roage din nou ca doctorul străin să fie înlocuit cu doctotorul Chilton, ceea ce, după cum zicea, ar fi fost mult mai natural... Dar ca mai înainte, Polly dădu din cap şi zise: "Nu, drăguţă", foarte hotărâtă, mângâind-o pe Pollyanna, totodată, şi spunându-i ca e gata să facă orice pentru ea în afară de a-i împlini această dorinţă.

Şi într-adevăr, în zilele următoare se părea că Polly făcea tot ce-i sta în putinţă pentru a mulţumi pe nepoţica ei dragă.

— Niciodată nu mi-aş fi închipuit lucrul acesta, zicea Nancy bătrânului Tom într-o dimineaţă. Nu trece o clipă din zi în care domnişoara Polly să nu caute să facă toate pe placul bietei noastre mieluşele. Astfel, lasă căţelul şi pisica să intre în casă, ea care n-ar fi permis pentru nimic în lume lui „Fluffy" şi lui „Buffy" să urce scările acum vreo săptămână; azi pot să sară pe pat pentru că aşa-i place Pollyannei. Şi neavând cum s-o mai distreze, face singură

ca prismele de cristal atârnate la fereastră să producă „dansul curcubeului", cum îl numeşte. drăguţa noastră. Ea a trimis de trei ori pe Timotei la grădina lui Cobb ca să-i aducă flori proaspete, şi ăsta-i numai începutul. Mai alaltăieri am găsit-o stând pe scaun lângă pat pe când infirmiera îi peria părul şi o pieptăna frumos aşezându-i buclele după plăcerea Pollyannei, ai cărei ochi străluceau de mulţumire. . Şi de atunci, domnişoara Polly umblă frumos pieptănată în toate zilele pentru că aşa îi plăcea nepoţelei ei. Bătrânul scoase un fel de mârâit.

— Ei bine, găsesc că domnişoara Polly n-arată mai rău dacă se piaptănă, acum lăsându-şi bucle pe frunte, observă el scurt.

— Desigur că nu, răspunse Nancy, acum arată ca toată lumea, ba e chiar frumuşică.

— Vezi Nancy, zise Tom făcând haz de vorbele ei, îţi aduci aminte când îţi spuneam eu că a fost frumoasă şi că ar mai putea fi încă dacă ar vrea?

Nancy dădu din umeri:

— Dar nu zic că e cine ştie ce frumoasă acum, spun numai că s-a schimbat de când poartă panglici şi dantele ca să fie pe placul Pollyannei.

— Ţi-am spus de atâtea ori că nu e bătrână... Nancy râse:

— Ei bine, chiar dacă nu e bătrână părea astfel grozav de bătrână înainte de sosirea copilei. Şpune-mi te rog, domnule Tom, cine a fost logodnicul ei? Nu l-am descoperit încă!

— Chiar aşa? întrebă la rândul lui bătrânul cu o mutră ciudată. Apoi... n-o vei afla de la mine!

— Vai, domnule Tom, spune-mi cine e, te rog! Ştii doar că eu pot să aflu de la multe persoane care sunt la curent cu această veche poveste.

— Se prea poate, dar în tot cazul nu eu îţi voi satisface curiozitatea... Apoi lumina din ochii lui parcă se stinse

deodată.

— Ce face fetiţa?

Nancy dădu din cap, iar faţa i se întrista:

— E tot în aceeaşi stare, domnule Tom. Nu merge deloc spre bine. Stă întinsă, doarme, vorbeşte, încearcă să zâmbească şi să fie mulţumită când vede luna ori soarele, sau alte lucruri asemănătoare. Îţi vine să plângi! Ştii, acesta e jocul ei.

— Dumnezeu să o binecuvinteze, zise Tom înduioşat.

— Mi se pare că şi dumitale ţi-a vorbit de acel joc.

— Da, demult. Bătrânul şovăi, apoi urmă cu vocea slabă: Mă plângeam într-o zi că eram gârbovit şi îndurerat şi ce crezi că mi-a spus?...

— Nu pot ghici. Nu prea văd ce te-ar fi mulţumit în starea aceea.

— Ea însă văzu... îmi spuse că puteam fi mulţumit că nu mai am nevoie să mă aplec prea mult când fac semănăturile prin grădină, deoarece eram deja încovoiat.

— Foarte bine. La urma urmei, nu mă mir deloc. Ar fi trebuit să ghicesc. Am jucat acel joc împreună chiar din momentul sosirii ei aici, pentru că nu avea cu cine să joace – cu domnişoara Polly nici nu putea fi vorba, pe atunci.

— Cu domnişoara Polly!

Nancy începu să râdă.

— Văd că n-ai o opinie mai bună ca mine despre stăpâna noastră.

Bătrânul grădinar se încruntă.

— Ba voiam să spun numai că acest joc ar fi fost greu pentru dumneaei! explică el cu demnitate.

— Da, cred şi eu că i-ar fi fost greu atunci, răspunse Nancy, dar acum mi se pare că îi e mai uşor. Stăpâna noastră e în stare să facă orice, chiar să joace jocuri!

— Dar fetiţa nu i-a vorbit nici măcar o dată de el? Ea îl spune tuturor, şi de când e bolnavă, multe persoane mi-au spus-o.

— Vezi bine că fetiţa nu i l-a spus domnişoarei Polly, fiindcă ea îi interzisese sa vorbească de tatăl ei, şi cum el o învăţase jocul, ar fi fost silită să-i pomenească numele.

— Da, înţeleg... înţeleg. Domnişoara Polly nu l-a putut ierta pe preotul care i-a luat surioara, pe domnişoara Jennie, pe care o iubea mult. Da... da... înţeleg, a fost o întâmplare foarte tristă, zise el, oftând şi plecă mai gârbovit ca oricând.

— Într-adevăr, murmură Nancy, înapoindu-se la rândul ei în bucătărie.

Aceste zile de aşteptare au fost grele pentru toată lumea... Pollyanna se silea să pară veselă, dar ochii îi erau îngrijoraţi. Doctorul Warren nu-şi putea ascunde grija şi nerăbdarea. Polly vorbea puţin. Nici buclele frumoase care-i împodobeau fruntea, nici dantelele scumpe din jurul gâtului nu puteau masca gălbeneala şi slăbiciunea feţei ei ofilite. Cât despre Pollyanna, ea dezmierda capul pisicii, alinta câinele, admira florile, mânca fructele şi răciturile ce i se dădeau, şi trimitea nenumărate răspunsuri amicale multiplelor scrisori de interes afectuos pe care le primea zilnic din toate părţile. Dar ea slăbea şi devenea din ce în ce mai palidă, şi activitatea nervoasă a mâinilor scotea mai mult la iveală imobilitatea completă a picioarelor de sub plapumă, atât de sprintene altădată, dar acum rigide.

Cât despre jocul ei, Pollyanna spunea Nancyei cât de mulţumită o să fie când va putea merge la şcoală, la doamna Snow şi mai ales la domnul Pendleton, apoi câtă plăcere va avea de a se plimba cu doctorul Chilton în trăsura lui... dar toate acestea, când va fi bine... mai târziu... nu acum numaidecât. Nancy îşi dădea şi ea seama de aceasta şi plângea amarnic, când se afla singură.

***

Doctorul Mead, specialistul, a sosit în fine, peste o săptămână. Era un om înalt, cu bustul puternic, cu ochii

cenuşii, blânzi şi cu un zâmbet vesel.

Pollyannei îi plăcu de el imediat:

— Semănaţi întocmai cu doctorul meu, zise ea cu un ton prietenos.

— Cu doctorul tău? Doctorul Mead se uită mirat la doctorul Warren care vorbea la o parte cu infirmiera.

Doctorul Warren era mic, avea ochii negri şi o barbă neagră, ascuţită şi deasă.

— O! acesta nu e doctorul meu, zise Pollyanna, surâzând. Doctorul Warren e doctorul mătuşii Polly. Al meu e doctorul Chilton.

— Aşa!... spuse doctorul Mead cu un ton straniu, fixând pe domnişoara Polly care, îmbujorată, se întoarse brusc spre fereastă. .

— Da. Pollyanna şovăi un moment, apoi continuă cu sinceritatea ei obişnuită: trebuie să înţelegi că eu am dorit tot timpul să-1 văd pe doctorul Chilton. însă tanti Polly a vrut şă te cheme pe dumneata. Ea zice că tu ştii mai bine decât el ce trebuie picioarelor mele, pentru că ai o mai mare experienţă şi că aceasta este specialitatea dumitale şi dacă este aşa, bineînţeles că voi fi mulţumită să fiu îngrijită de dumneata. E adevărat?

Pe faţa doctorului se ivi o expresie ciudată pe care Pollyanna nu putu să şi-o explice.

— Numai timpul ne va ajuta, fetiţo, zise el încetişor, apoi se întoarse grav spre doctorul Warren care tocmai se apropia de pat. Mai târziu... fiecare afirma că a fost vina pisicii – e cert că da – că dacă „Fluffy" nu şi-ar fi frecat labele şi botul de uşa camerei Pollyannei rămasă întredeschisă, deschizătura nu s-ar fi mărit, iar Pollyanna n-ar fi auzit strigătul de deznădejde al domnişoarei Polly:

— Nu se poate aceasta! Domnule doctor, nu, nu... Dumnezeule! Nu vreau să-mi spui că fetiţa mea nu va mai putea umbla niciodată!

Urmă apoi o confuzie îngrozitoare. Din camera alăturată

se auzi glasul îngrozit al Pollyannei:

— Tanti Polly! Tanti Polly!

Aceasta, văzând uşa întredeschisă şi înţelegând că vorbele ei înfricoşate fuseseră auzite de copilă, scoase un geamăt surd şi, pentru prima oară în viaţa ei, căzu leşinată la pământ.

Infirmiera, cu un "a auzit copila" înăbuşit, se repezi tremurând în camera bolnavei, pe când doctorii rămaseră lângă Polly. Doctorul Mead o ridică în braţe, iar doctorul Warren stătea neputincios lângă el.

Numai după ce Pollyanna începu a ţipa şi infirmiera închise uşa, doctorii, schimbând între ei o privire disperată, începură în fine a se ocupa serios de domnişoara Polly pentru a o face să-şi revină-n fire.

In cameră, infirmiera găsise pe pat **o** pisică cenuşie care căuta în zadar a atrage atenţia unei biete fetiţe cu faţa palidă şi cu ochii rătăciţi.

— Domnişoară Hunt, aş vrea să vină tanti Polly, te rog; am nevoie de ea imediat, te rog!

— Drăguţă, nu poate veni chiar în acest moment. O să vină ceva mai târziu.

— Dar, ce vrei? Nu pot eu oare să te ajut în locul ei?

Pollyanna scutură capul.

— Aş vrea să ştiu ce a zis ea adineaori! Ai auzit-o?... Aş vrea pe tanti Polly; ea a zis ceva grav! Aş dori să-mi spună că nu e adevărat!

Infirmiera încercă să-i răspundă dar nu putu spune un cuvânt, şi ceva din expresia feţei ei mări şi mai mult groaza ce se vedea în ochii Pollyannei.

— Ai auzit desigur şi dumneata? Este adevărat? Oh! nu, spune-mi că nu e adevărat! Vrei să-mi spui că nu voi mai putea umbla niciodată?

— Hai, hai, fetiţo dragă, linişteşte-te, zise infirmiera. Poate că el s-a înşelat sau nu a ştiut. Ştii, se pot întâmpla multe lucruri!

— Dar tanti Polly spunea că el este specialist şi că el cunoaşte mai bine ca oricine despre picioare fracturate ca ale mele.

— Da, da, ştiu drăguţă, dar toţi doctorii pot să se înşele, chiar şi cei mai buni. Te rog nu te mai gândi la asta acum, drăguţa mea.

Pollyanna îşi frământa mâinile cu disperare:

— Dar nu pot să-mi opresc gândurile de la asta, zise ea plângând în hohote. Nu mă pot gândi la altceva. Domnişoară Hunt, cum voi mai putea merge la şcoală, la domnul Pendleton, la doamna Snow, sau... sau la altcineva?! Suspină din toate puterile ei pentru un moment, apoi deodată se opri ridicând capul, având ochii plini de o nouă spaimă: ***„Ei bine, dacă nu mai pot să umblu, cum voi mai putea fi mulţumită vreodată de ceva?"***

Domnişoara Hunt nu cunoştea „jocul", dar ştia că mica ei bolnavă trebuie să fie liniştită imediat. Cu toată mâhnirea ei adâncă şi sinceră, mâinile nu-i rămaseră neocupate, ci acum, aflate lângă patul fetiţei, ţineau un calmant.

— Uite, fetiţo, bea asta, zise ea cu blândeţe, fiindcă te va linişti şi vom vedea pe urmă ce va fi de făcut. Adeseori lucrurile nu sunt atât de cumplite cum par la început, o să vezi, drăguţa mea.

Ascultătoare ca întotdeauna, Pollyanna luă medicamentul:

— Ştiu; aşa spunea şi tata de obicei, murmură ea ştergân-du-şi lacrimile; ***el zicea că orice lucru ar li putut li şi mai rău;*** totuşi lui nu i se spusese niciodată că nu va mai putea merge vreodată! Eu nu văd ce poate fi mai rău ca asta... Dumneata ce zici?...

Infirmiera nu răspunse nimic. Nu mai avea curajul să mai vorbească.

***

Nancy a fost însărcinată să ducă domnului Pendleton verdictul doctorului Mead. Polly îşi amintise de promisiunea ce-i făcuse de a-i trimite un răspuns direct. Nu putea fi vorba ca să meargă ea, nici să-i scrie, şi de aceea se gândi s-o trimită pe Nancy.

Ce bucuroasă ar fi fost Nancy altădată să poată intra în „casa misterului" şi să vadă de aproape pe proprietarul ei. Azi, însă, inima îi era prea îndurerată pentru a se putea bucura de ceva. Nici nu-i trecea prin minte să se uite în jurul ei cât timp a fost nevoită să-1 aştepte pe domnul Pendleton.

— Sunt Nancy, zise ea respectuos, răspunzând privirii lui cercetătoare când intră în cameră. Domnişoara Polly mă trimite pentru a vă aduce veşti despre Pollyanna.

— Ei bine, cum e?

Întrebarea a fost scurtă, dar Nancy înţelese perfect câtă îngrijorare cuprindea.

— Veştile nu sunt bune, domnule Pendleton.

— Ce vrei să spui? se opri el, iar Nancy îşi plecă jalnic capul.

— Da, domnule, doctorul a zis că nu va mai putea umbla niciodată.

Câteva clipe domni o adâncă tăcere în cameră; apoi, cu vocea zdrobită, domnul Pendleton zise:

— Sărmana copilă! Biata fetiţă!

Nancy se uită la el, apoi plecă imediat ochii. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că acest John Pendleton, atât de morocănos şi aspru, atât de sever, putea avea o asemenea expresie de bunătate şi de mâhnire adâncă. El spuse încet de tot:

— Ce crud şi nedrept lucru să nu se mai poată juca niciodată la soare, scumpul, micul, şi dragul meu copil.

Urmă din nou o tăcere; apoi el întrebă:

— Şi desigur, ea nu ştie nimic.

— Ba da, ştie sărăcuţa, răspunse Nancy,, bufnind în plâns, şi tocmai asta face lucrul să fie şi mai trist. A auzit... blestemata aceea de pisica! lertaţi-mă, domnule, pisica a deschis uşa şi astfel Pollyanna a auzit ce spusese doctoral.

— Săraca fetiţă, oftă iar domnul Pendleton.

— Da, domnule, chiar aşa ai fi spus dacă erai acolo, zise Nancy. Nu am văzut-o decât de două ori de când ştie mititica şi m-am îmbolnăvit numai auzind-o. înţelegeţi, e încă recent şi ea se gândeşte mereu la lucrurile pe care nu le va mai putea face. Este disperată pentru că i se pare că nu va mai putea găsi de ce să fie mulţumită. Dar poate dumneavoastră nu cunoaşteţi jocul ei.

— ***„Joculmulţumirii"?***Întrebă domnul Pendleton? O! da, mi-a vorbit de el.

— Adevărat? După cum văd, mi se pare că a vorbit la toată lumea de acel joc. Dar înţelegeţi, ea acum nu mai poate juca şi aceasta o mâhneşte îngrozitor. Ea zice mereu că nu mai poate găsi de ce să fie mulţumită dacă nu mai poate merge pe picioare ca mai înainte.

— Are dreptate, zise el. Nancy urmă:

— Aşa am crezut şi eu, până când mi-a venit în minte că i-ar fi mai uşoară resemnarea dacă ar putea găsi ceva care s-o îmbărbăteze şi pentru asta am încercat sâ-i amintesc...

— Ce să-i amintiţi?

— Cum a învăţat ea pe alţii „jocul" ei, pe doamna Snow şi pe mulţi alţii* ştiţi... şi ce le spunea pentru a-i îmbărbăta şi a-i face să joace „jocul". Dar biata mieluşea plânge întruna zicând că nu e tot una; că e mai lesne a zice invalizilor cum pot să se bucure decât a fi nevoită ea însăşi a o face. Ea mai zice că şi-a repetat de atâtea ori cât e de mulţumită că ceilalţi nu sunt ca ea, dar că nu se poate opri a se gândi mereu că nu mai poate umbla toată viaţa.

Nancy tăcu. Domnul Pendleton, care stătea jos pe fotoliu cu mâna la ochi, nu răspunse.

— Atunci am încercat iar să-i amintesc cum îmi spunea

înainte că jocul e cu atât mai atrăgător cu cât e mai greu, mai anevoios de jucat, continuă Nancy cu un accent trist. Ea însă zice că nici asta nu se potriveşte, când e din cale-afară de greu... Acum trebuie să mă duc acasă, termină ea povestirea, iar când ajunse la uşă se întoarse şi întrebă cu sfială: „Pot să-i spun domnişoarei Pollyanna că l-aţi văzut pe Jimmy Bean din nou?"

— Nu înţeleg cum i-aţi putea spune asta, deoarece nu l-am văzut din nou, declară iute domnul Pendleton. Pentru ce?

— Pentru... nimica domnule. Dar ştiţi, gândul că nu va mai putea veni cu el la dumneavoastră cum fusese vorba e una din cauzele mâhnirii ei. Ea a zis ca vi l-a prezentat odată, dar că el nu vă lăsase atunci o impresie bună, şi îi era frică că nu v-ar plăcea să-1 primiţi la dumneavoastră ca să simţiţi „prezenţa unui copil". Poate înţelegeţi ce a vrut să spună, eu însă nu.

— Da, înţeleg foarte bine ce a vrui să spună.

— Bine, domnule! Dorea atât de mult să vi-1 aducă o dată pentru a vă dovedi că el ar fi într-adevăr „plăcuta prezenţă a copilului" şi acum nu va mai putea. Blestemat să fie acel automobil! Vă rog să mă iertaţi... Bună ziua domnule, zise Nancy ieşind repede.

Nu trecu mult timp şi tot orăşelul află că vestitul doctor din New York o condamnase pe biata Pollyanna la iremediabila paralizie a gambelor şi cert e că niciodată nu mai fusese orăşelul atât de tulburat. Fiecare cunoştea, cel puţin din vedere, voiosul obrăjor cu pistrui care avea întotdeauna un surâs amabil pentru oricine, şi mulţi cunoşteau „jocul" Pollyannei. Şi acum toţi se gândeau cu întristare că nu vor mai auzi glasul ei dulce care vestea bucurie. Li se părea tuturor de necrezut, cu neputinţă, atât de crud şi aşa de dureros că nu o s-o mai vadă.

Prin bucătării şi saloane, peste garduri, femeile vorbeau de ea şi plângeau amarnic. La colţul străzilor şi prin

magazine, bărbaţii vorbeau şi ei şi unii plângeau pe furiş. Conversaţiile şi plânsul crescură când se răspândi cu iuţeala vântului vestea tristă că Pollyanna, acum faţă în faţa cu nenorocirea ei, se mâhnea de faptul că nu mai putea juca „jocul" ei, şi că nu va mai avea de ce să se bucure. Acelaşi gând părea a fi intrat în capul tuturor prietenilor ei, şi dintr-o dată stăpâna castelului, domnişoara Polly, spre marea ei mirare, începu a primi vizitele persoanelor cunoscute şi necunoscute de ea, bărbaţi, femei şi copii pe care dânsa nici nu bănuia că Pollyanna îi putea cunoaşte. Unii veniră şi statură cinci sau zece minute. Alţii stăteau sfioşi la poartă, învârtind în degetele lor pălăriile sau gentile. Câţiva aduseră câte o carte, flori frumoase sau fructe, prăjituri sau bomboane. Unii plângeau pe faţă, alţii se întorceau pentru a şterge ochii şi nasul pe furiş. Dar toţi se interesau cu mare grijă de mica rănită şi toţi îi trimiteau scrisori pline de dragoste şi de compătimire. Toate aceste dovezi de simpatie şi iubire o împinseră pe Polly să ia o hotărâre. Domnul Pendleton veni printre cei dintâi, şi de data aceasta fără cârje.

— Nu-i nevoie să vă spun cât sunt de mâhnit, zise el cu glasul aproape aspru. Oare nu este nimic de făcut?

Polly făcu un gest deznădăjduit:

— O! facem tot ce ne stă în putinţă. Doctorul Mead a prescris un tratament şi medicamente care pot să-i amelioreze starea, iar doctorul Warren urmează indicaţiile acestuia, întocmai. Totuşi... doctorul Mead nu mai are nicio speranţă.

John Pendleton se sculă repede cu toate că abia intrase. Faţa îi era foarte palidă şi gura contractată. Polly, privindu-1, înţelese că pleacă pentru a-şi ascunde lacrimile ce simţea că-i întunecă privirea şi... şi nu voia să plângă în prezenţa ei. Ajuns la uşă, el se întoarse:

— Am o veste pentru Pollyanna, zise el adânc mişcat.

Binevoiţi a-i spune că l-am văzut pe Jimmy şi că… de acum va fi băieţelul meu. Spuneţi-i vă rog că m-am gândit că ea va fi mulţumită când va afla că m-am decis să-1 adopt.

Polly îşi pierdu cumpătul o clipă:

— Vrei să-1 adopţi pe Jimmy?! exclamă ea.

— Da! Cred că Pollyanna va înţelege şi va fi mulţumită, în fine… de ceva. Vă rog spuneţi-i şi aceasta.

— Desigur, murmură Polly.

— Mulţumesc, zise John Pendleton plecând.

Din capătul scărilor, Polly privea tăcută şi adânc mirată în urma lui. Nu putea crede ce-i auziseră urechile! John Pendleton să-1 înfieze pe Jimmy! John Pendleton, bogat, independent, morocănos, cu reputaţia de zgârcit şi extrem de egoist, să adopte un băieţel… şi încă ce băieţel!

— Drept să spun… nu ştiu ce să mai cred!

Cu faţa cam uluită urcă scările şi intră în camera nepoţelei sale.

— Pollyanna, drăguţa mea, am pentru tine o veste din partea domnului Pendleton. El a fost chiar acum aici şi m-a însărcinat să-ţi spun că l-a luat pe Jimmy la el şi ca-1 va adopta ca să fie copilul lui. El crede că vei fi mulţumită de acesta.

Faţa gânditoare a Pollyannei se lumină îndată şi într-adevăr apăru bucuria:

— Mulţumită?… Mulţumită? O! desigur că sunt mulţumită, tanti Polly. Am dorit atât de mult să-i găsesc un cămin lui Jimmy, şi… ce frumos va fi căminul lui acum! De altfel, sunt mulţumită şi pentru domnul Pendleton. Ştii, acum va simţi şi el „prezenţa unui copil"!

— Prezenţa cui?

Pollyanna se roşi. Ea uitase că domnul Pendleton voise s-o înfieze şi desigur că acum nu era momentul de a-i spune acestei bune şi scumpe tanti Polly că s-a gândit măcar o clipă s-o părăsească.

— Prezenţa copilului, bâlbâi încurcată Pollyanna.

Domnul Pendleton mi-a spus odată că numai inima şi mâna unei femei sau prezenţa unui copil puteau înfăptui un cămin, şi iată că are prezenţa copilului.

— Ah! înţeleg, zise Polly foarte încet; şi ea înţelegea în realitate mult mai bine decât şi-ar fi închipuit Pollyanna. Ea înţelesese ceva din stăruinţa ce probabil fusese exercitată asupra fetiţei, atunci când John Pendleton îi ceruse a fi „prezenţa copilului" care trebuia să-i transforme imensa şi recea lui casă într-un cămin fericit. Înţeleg, repetă ea cu ochii plini de lacrimi.

Pollyanna, temându-se că mătuşa ei va continua să-i pună întrebări la care nu va fi în stare să-i răspundă, schimba vorba.

— Doctorul Chilton mi-a spus şi el că trebuie neapărat mâna şi inima unei femei sau prezenţa unui copil pentru a creea un cămin, ştii dumneata? observă ea. Polly tresări:

— Doctorul Chilton?

— Da. Mi-a spus chiar el când mi-a destăinuit că el locuieşte în două camere la nişte străini, două camere reci... şi că n-are cămin cum ar dori el!

Polly nu răspunse. Ea privea departe pe fereastră.

— Atunci l-am întrebat pentru ce nu şi-a ales mâna şi inima unei femei ca să aibă un cămin.

— Pollyanna! exclamă Polly îmbujorându-se toată.

— Ei, uite aşa am făcut pentru că el părea atât de trist.

— Şi ce a răspuns? întrebă Polly ca împinsă de o forţă internă, fără voia ei.

— N-a spus nimic câteva clipe, apoi a zis foarte încet că nu oricând se pot obţine chiar dacă le-ar fi cerut.

Urmă o tăcere. Polly privea iar pe fereastră în grădină. Pollyanna oftă:

— El are nevoie de un cămin şi eu doresc din tot sufletul să-1 aibă.

— De unde ştii, Pollyanna?

— Ştiu pentru că într-o zi el a murmurat foarte încet, dar

în auzul meu că ar da totul pentru a avea mâna şi inima unei femei. Dar ce ai, tanti Polly?

Polly se sculase dintr-o dată şi se repezise spre fereastră.

— Nimic, drăguţă. Am vrut numai să schimb poziţia acestor prisme, răspunse ea cu toată faţa îmbujorată.

***

Puţin timp după a doua vizită a domnului Pendleton, Milly Snow veni într-o după amiază la castel, unde nu mai fusese niciodată. Când o primi domnişoara Polly, Milly se înroşi până la urechi şi bolborosi foarte sfioasă:

— Am... am venit să întreb cum îi merge fetiţei dumneavoastră.

— Mulţumesc, eşti foarte drăguţă. E în aceeaşi stare. Dar mama dumitale, ce mai face?

— Vin pentru a vă vorbi şi de ea, adică pentru a vă ruga să spuneţi Pollyannei că noi ne gândim mereu cât e de trist că nu mai poate umbla, şi de asemenea la tot ce a făcut pentru noi, pentru mama, ştiţi, învăţând-o „jocul" şi toate celelalte. Ce păcat că nu-1 mai poate juca, sărăcuţa! Desigur că nu văd cum ar putea să-1 mai joace acum! Dar când ne amintim de tot ce a făcut pentru noi, ne-am gândit că dacă ea ştie asta ar ajuta-o poate ca să fie mulţumită, adică vreau să zic, cât de cât mulţumită!

Milly se opri neştiind cum să-şi termine cuvântarea. Aştepta ca domnişoara Polly să-i răspundă ceva... Aceasta o ascultase cu politeţe, însă nu prea putea urma vorbele ei, cam fără şir. Nu pricepuse decât jumătate din ce i se spusese. O ştia pe Milly Snow cam „ţâcnită", dar n-o crezuse chiar nebună. Nu putea să-şi explice cuvintele acestea ce urmau unele după altele fără niciun înţeles şi fără vreun pic de logică. Îi răspunse totuşi liniştită:

— Nu înţeleg prea bine, Milly. Spune-mi lămurit ce doreşti anume să-i comunic Pollyannei.

— Da, tocmai doresc să-i amintiţi că n-am uitat ce a făcut pentru noi! Fără îndoială că dânsa ştie, pentru că a constatat schimbarea care s-a produs în starea mamei mele şi a mea de când am încercat să jucăm „jocul" ei, câte puţin.

Polly se încruntă. Ar fi vrut s-o întrebe în ce consta acel joc, dar nu putu fiindcă Milly reîncepu cu însufleţire:

— Ştiţi, înainte nimic nu era pe placul mamei. Ea dorea întotdeauna altceva decât ce avea; dar cred ca nu era vina ei, ci boala cronică ce o ţinea în pat de ani de zile. Acum mă lasă să deschid ferestrele, se interesează de toate, de cum arată figura ei, de cămăşile ei de noapte şi de altele; a început a împleti perdele şi plăpumi din lână pentru spitale, şi e atât de mulţumită că poate face atâtea lucruri bune. Şi această schimbare e opera Pollyannei, ştiţi dumneavoastră, pentru că ea a putut s-o înţeleagă pe mama, că trebuia să se simtă fericită când se va servi de mâinile şi braţele ei, încât mama se întreba de ce nu făcea nimic cu ele mai înainte. Puteţi să vă închipuiţi cât de schimbată e acum camera ei, cu toate acele culori roşii, albastre şi galbene, provenite din prismele de la fereastră ce le-a primit de la Pollyanna. Toate acestea fac să simţi o adevărată plăcere când te găseşti acolo, pe când înainte îmi era teamă să intru în cameră, atât era de întuneric şi de trist; iar mama era aşa de nervoasă şi nenorocită, cred că vă amintiţi. Acum am dori ***să-i spuneţi Pollyannei că tot binele ne vine de la ea şi că suntem atât de fericite de a li cunoscut-o, încât credem că dacă ar şti aceasta ar avea puţină mulţumire***. Şi asta e tot, termină Milly oftând. Îi veţi spune, nu-i aşa?

— Fii sigură că îi voi spune, murmură Polly, întrebându-se ce va putea reţine din acest remarcabil discurs pentru a-1 repeta scumpei ei bolnave.

Vizitele domnului Pendleton şi ale domnişoarei Milly Snow au fost urmate de multe altele şi după fiecare erau

mulţumiri şi vorbe de recunoştinţă de transmis Pollyannei. Unele erau atât de curioase, încât o intrigau tot mai mult pe Polly.

Într-o zi veni văduva Benton. Polly o cunoştea din vedere, dar nu îi vorbise niciodată. Văduva Benton avea o reputaţie urâtă prin oraş, şi era întotdeauna îmbrăcată în negru. Azi însă purta o cravată albastră şi avea lacrimi în ochi. Povesti mâhnirea ei când auzise despre nenorocitul accident; apoi întrebă sfioasă dacă ar putea s-o vadă pe Pollyanna.

Polly dădu din cap:

— Îmi pare rău, dar nimeni nu poate s-o vadă. Poate... puţin mai târziu.

Doamna Benton îşi şterse ochii, se sculă şi voi să plece, dar când se apropie de vestibul se întoarse în grabă:

— Domnişoară Polly, ai vrea să-i transmiţi câteva cuvinte din partea mea? întrebă ea sfios.

— Desigur, doamnă, cu plăcere.

— Vreţi să-i spuneţi, vă rog, că port aceasta, zise ea atingând cu mâna nodul albastru al cravatei. Pentru că Polly o privea cu o vădită mirare, ea adăugă: nepoţica dumneavoastră a încercat de atâtea ori să mă convingă să îmbrac lucruri colorate, încât gândeam că ar fi mulţumită să afle că am început să-i îndeplinesc dorinţa. Ea-mi spunea atât de drăgălaş că fiul meu Freddy se va simţi fericit dacă aş face aceasta. Ştiţi poate că acest copilaş e tot ce mi-a mai rămas acum. Ceilalţi sunt toţi... Doamna Benton întoarse capul. Spuneţi-i Pollyannei. Ea va înţelege. Apoi plecă închizând uşa după ea.

În aceeaşi zi, puţin mai târziu, veni altă văduvă, adică o doamnă care purta doliul văduviei. Polly n-o cunoştea deloc. Ea se întreba de unde putea Pollyanna s-o cunoască. Doamna se numea Tarbell.

— Bineînţeles, pentru dumneavoastră sunt o străină, dar nu pentru fetiţa dulce care zace acum atât de bolnavă.

Eram la hotel, unde am stat toată vara, .şi în fiecare zi trebuia să fac plimbări lungi pentru sănătatea mea. Aşa am întâlnit-o pe nepoţica dumneavoastră, care e un înger. Aş vrea să poţi înţelege ce a fost ea pentru mine. Eram foarte trisă când am sosit aici; faţa ei radioasă şi veselia ei plăcută îmi aminteau de propria mea fetiţă pe care am pierdut-o de vreo câţiva ani. Am fost atât de mâhnită aflând despre accident, şi când am auzit că biata copilă nu va mai putea merge niciodată, şi că era nenorocită pentru că nu mai avea de ce să fie mulţumită ca înainte, a trebuit să vin să vă văd.

— Sunteţi foarte amabilă, murmură Polly.

— Veţi avea bunătatea de a-i transmite ceva din partea mea?

— Bineînţeles.

— Spuneţi-i numai că doamna Tarbell e mulţumită acum. Da, ştiu că asta vă pare straniu şi că nu înţelegeţi. Însă vă cer iertare că nu vă pot explica mai bine. (Faţa doamnei Tarbell deveni tristă, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze). însă nepoţica dumitale va înţelege ce vreau să spun, şi am simţit că trebuia să vin să-i spun. Mulţumesc şi vă rog scuzaţi-mă pentru îndrăzneala ce-am avut-o de a veni aici, adăugă ea şi plecă.

Cu totul zăpăcită de data aceasta, Polly se urcă repede în camera Pollyannei.

— Drăguţa mea, cunoşti pe doamna Tarbell?

— O! da, o iubesc pe doamna Tarbell. Ea este bolnavă şi atât de tristă; locuieşte la hotel şi face plimbări lungi. Le facem împreună. Adică vreau să spun... le făceam.

Vocea Pollyannei se zdrobi şi două lacrimi grele alunecară de-a lungul obrazului ei. Polly îşi drese glasul:

— Ei bine, iubita mea fetiţă, chiar acum a fost aici şi mi-a transmis un mesaj pentru tine, dar n-a voit să-mi spună exact ce înseamnă. A zis că vrea să ştii „că doamna Tarbell e mulţumită acum".

Pollyanna bătu din palme:

— A spus asta într-adevăr? O! cât sunt de mulţumită!

— Dar Pollyanna ce a vrut ea să spună?

— Aşa e jocul şi... Pollyanna se opri brusc şi îşi puse mâna pe gură.

— Care joc?

— O! nimica, tanti Polly. Nu pot să-ţi explic fără a vorbi despre lucruri pe care nu am voie să le spun.

Polly voi să continue cu întrebările, însă mâhnirea, zugrăvită pe micul obraz atât de palid, o făcu să tacă.

Puţin timp după vizita doamnei Tarbell, curiozitatea domnişoarei Polly atinse culmea datorită vizitei unei tinere femei, fardată şi cu părul de o culoare anormală, cu tocuri înalte şi bijuterii false; era o femeie a cărei reputaţie proastă era cunoscută de domnişoara Polly, şi pe care nu ar fi voit s-o întâlnească sub acoperişul castelului ei. Intrând în camera în care străina nepoftită fusese introdusă, Polly nu-i întinse mâna, ba chiar se dădu cu un pas înapoi.

Aceasta se sculă imediat. Ochii îi erau roşii de plâns. Cu oarecare îndrăzneală întrebă dacă ar putea să vadă, un moment, pe mica Pollyanna.

Polly refuza cu o voce cam aspră la început; dar ceva în ochii rugători ai femeii o tăcu să adauge mai politicos că nimeni nu obţinuse permisiunea de a vedea pe Pollyanna.

Femeia stătu puţin la îndoială, apoi începu a vorbi pe un ton cam arogant:

— Sunt doamna Payson, doamna Tom Payson. Presupun că aţi auzit vorbindu-se de mine, după cum mai toţi oamenii buni din oraş au auzit; probabil însă că vorbele rele ce le-aţi auzit nu sunt toate adevărate, dar asta n-are importanţă. Am venit numai pentru fetiţă. Când am aflat despre groaznicul accident ce i s-a întâmplat mi-a venit rău. Săptămâna trecută mi s-a spus că nu va mai putea umbla şi... şi aş schimba bucuroasă picioarele mele cu ale

ei, sărăcuţa, căci ea poate să facă mai mult bine într-un ceas alergând de colo până colo decât aş putea tace eu într-o sută de ani! Dar asta n-are importanţă! Picioarele nu sunt date întotdeauna celor ce le-ar întrebuinţa mai cu folos, m-am convins de asta.

Se opri pentru a-şi drege glasul şi urmă iarăşi cu vocea răguşită:

— Poate că nu ştiţi, dar eu o cunosc foarte bine pe fetiţa dumneavoastră. Noi locuim pe strada Pendleton Hill. Ea trecea adeseori pe acolo. Câteodată se oprea să se joace cu copiii mei şi să vorbească cu mine şi cu soţul meu când era el acasă. Părea a ne iubi. Cred că ea nu ştia că persoanele de felul ei nu vorbesc în general cu oameni de teapa mea. Dar dac-ar vorbi, domnişoară Harrington, poate n-armai fi atâtea fiinţe ca mine, adăugă ea cu oarecare amărăciune. Oricum, ea venea şi aceasta nu-i pricinuia niciun rău, în schimb nouă ne făcea mult bine. Ea nici nu ştie, sper, căci dac-ar şti ar înţelege lucruri pe care e mult mai bine nici să nu le cunoască. Anul acesta am trecut prin momente nespus de grele din multe privinţe. Eram atât de descurajată, şi eu şi soţul meu, încât eram gata de orice. Am vrut să divorţăm fără a ne îngriji de ce se va întâmpla cu copilaşii noştri. Apoi am auzit de accident şi am aflat că scumpa şi buna fetiţă nu va mai putea veni niciodată la noi. Ne-am gândit cu o adâncă durere la timpul când avea obiceiul de a se opri în treacăt la portiţa noastră ca sa se joace cu copiii şi să râdă mulţumită. Căci ea ***era întotdeauna mulţumită de ceva,*** şi într-o zi ne-a spus de ce era aşa, şi ne-a explicat „jocul" ei, pe care desigur îl cunoaşteţi. Ea încerca să ne înveţe cum trebuie să-1 jucăm, dându-ne astfel curajul de a trăi înainte. Acum am auzit că ea este desnadăjduită din cauza că nu-1 mai poate juca, nemaiavând de ce sa fie mulţumintă. Pentru asta am venit azi, pentru a-i da un prilej de mulţumire. Ne-am hotărât să ne împăcăm pentru

copilaşii noştri şi să jucăm de acum înpreună „jocul" ei. Sunt sigură că ea va fi mulţumită, pentru că de multe ori era foarte mâhnită când ne auzea certându-ne cu vorbe urâte. Nu prea văd cum o să ne poată ajuta „jocul", dar am speranţă că ne va ajuta. În tot cazul vrem să-1 încercăm pentru că aşa dorea ea. O să binevoiţi a-i spune asta?

— Da, am să i-o spun, promise Polly. Şi mulţumesc că ai venit, adăugă ea întinzându-i mâna deodată.

Aroganţa femeii dispăru numaidecât. Buzele începură a-i tremura şi pronunţând cuvinte nedesluşite, doamna Payson strânse mâna întinsă a domnişoarei Polly şi ieşi afară.

De-abia se închisese uşa când Polly strigă tare şi răstit:

— Nancy!

Seria vizitelor, pe care le îndurase în ultimele zile, a culminat în experienţele extraordinare, ce se petrecură în acea după-masă, şi i-a încordat nervii până la cel mai înalt grad. Nancy nu mai auzise pe stăpâna ei vorbind aşa de aspru din ziua accidentului.

— Nancy, vreau să-mi spui în ce constă acel „joc" absurd pe care îl cunoaşte tot oraşul! Şi ce are nepoata mea de-a face cu el? De ce mă însărcinează pe mine toţi, de la Milly Snow până la doamna Payson, să-i spun că ei toţi „îl joacă"? După cât pot să judec, ***jumătate din locuitorii oraşului poartă panglici albastre, încetează certurile lor familiale sau învaţă să le placă de lucrurie pe care le urau înainte, şi toate acestea datorită Pollyannei.*** Am încercat sa obţin lămuriri chiar de la ea, dar n-am reuşit, şi vezi, nu vreau s-o obosesc. Dar am auzit spunându-ţi ceva aseară care mă face să cred că şi dumneata faci parte dintre ei. Acum vrei să-mi spui ce înseamnă toate comediile astea?

Spre adânca mirare a domnişoarei Polly, Nancy începu a plânge în hohote şi după ce se linişti puţin începu:

— Asta înseamnă că din iunie anul trecut, această

scumpă copilă a făcut pe toţi oamenii din oraşul nostru mulţumiţi, şi. că acum rolurile fiind schimbate, ei toţi încearcă la rândul lor s-o facă şi pe ea mulţumită.

— Mulţumită de ce?

— Numai... mulţumită. Aşa e jocul.

Polly bătu din picior cu nerăbdare:

— Eşti ca toţi ceilalţi, Nancy. Ce joc?

Nancy, ridicând capul, o privi pe stăpâna sa drept în ochi:

— Am să ţi-1 spun. E jocul pe care Pollyanna 1-a învăţat de la tatăl ei. Ea primise odată când era mică o pereche de cârje într-un pachet cu daruri, în loc de o păpuşă pe care o aştepta cu nerăbdare, şi desigur că ea a început să plângă cum de fapt ar iî tăcut oricare alt copil. Atunci tatăl ei i-a spus că ***în toate împrejurările se găseşte ceva de care poţi sa te bucuri şi că putea şi ea fi mulţumită că a primit câijele.***

— Cum sa fie mulţumită pentru cârje?

Polly suspină dureros, gândindu-se la picioarele ţepene, nemişcate din patul de la etajul de sus.

— Da. Aşa mi-a povestit chiar ea. Tatăl ei îi zisese că ea putea fi mulţumită pentru ca nu avea nevoie de ele.

— O! exclamă Polly.

— Şi de-atunci a continuat să joace acest joc, căutând întotdeauna să fie mulţumitoare pentru ceva, orice i s-ar întâmpla. Şi ea mi-a spus că nu se mai gândise atât la păpuşa pe care no primise cât timp se simţea mulţumită că n-avea nevoie de cârje. Acest joc îl numea ea ***„jocul mulţumirii".*** Şi 1-a jucat întotdeauna de atunci.

— Dar cum... cum?... Polly se opri incapabilă de a continua.

— Sunteţi mirată de.a descoperi ce bine lucrează acest joc, adică cum reuşeşte de bine, domnişoară? adăugă Nancy aproape tot atât de convinsă ca şi Pollyanna însăşi. Aş voi să va povestesc, dacă bineînţeles mai aveţi răbdare

să mă ascultaţi, tot ce a făcut pentru mine şi copii la noi. acasă. Ştiţi că a fost o dată cu mine să-i vadă. M-a învăţat şi pe mine să fiu mulţumită de multe lucruri mari şi mici, şi aceasta face viaţa cu mult mai uşoară. De pildă, nu puteam suferi numele de Nancy, care mi se părea cel mai urât din lume; ei bine, ea m-a învăţat să-1 iubesc zicându-mi că trebuie să fiu mulţumită că nu mă cheamă „Hephzibah". Nu-mi plăceau dimineţile de luni. M-a făcut să le iubesc.

— Iubeşti dimineţile de luni?

Nancy începu a râde:

— Aceasta vă pare caraghios domnişoară, dar lăsaţi-mă să vă lămuresc. Fetiţa aceasta deosebită a descoperit antipatia mea pentru ziua de luni, şi mi-a spus următoarele: ***„Ei bine, Nancy, poţi fi mai mulţumită luni dimineaţa decât în celelalte zile ale săptămânii, pentru ca o sa treacă o săptămână întreagă până ce va reveni iar luni”;*** şi de atunci în fiecare luni mă gândesc la ce mi-a spus şi aceasta m-a ajutat mult; încep să râd de câte ori îmi amintesc aceasta, şi râsul ajută la toate, credeţi-mă.

Dar de ce nu mi-a vorbit niciodată de acest joc? Pentru ce se ascundea de câte ori o întrebam?

Nancy stătu o clipă la îndoială, apoi zise:

— Sa mă iertaţi, domnişoară, dar i-aţi interzis de la început să vorbească de tatăl ei, aşa că nu putea să vă explice jocul, deoarece el o învăţase, înţelegeţi?

Polly îşi muşcă buzele.

— Ar fi voit micuţa să vă vorbească de el dumneavoastră prima; avea nevoie să-1 joace cu cineva, şi de aceea i-am propus să fiu eu acel cineva.

— Dar... ceilalţi? întrebă Polly profund înduioşată.

— O! acum aproape toată lumea îl cunoaşte, cel puţin judecând după cele ce aud din toate părţile pe unde mă duc. Fără îndoială, ea a vorbit de jocul ei multor persoane care la rândul lor l-au explicat altora; aşa se răspândesc

lucrurile bune şi cele rele, ştiţi? Era drăguţa de ea atât de zâmbitoare şi de amabilă cu fiecare şi atât de mulţumită în ea însăşi tot timpul, încât nu se putea sa nu fie observată de toţi. Acum, de când a fost rănită, toată lumea e mâhnită, mai cu seamă de când s-a auzit cât de mult suferă mititica că nu mai poate fi mulţumită. De aceea vin toţi în fiecare zi să-i spună cât sunt de mulţumiţi datorită ei, fiindcă ea i-a învăţat să fie mulţumiţi, sperând că-i vor face bine ei când va afla despre aceasta. Domnişoara Pollyanna a dorit atât de mult să găsească oameni cu care să poată juca jocul ei.

— Ei bine, cunosc acum pe cineva care îl va juca de acum înainte, murmură Polly, îndreptându-se spre uşa bucătăriei.

Nancy privi în urma ei mirată.

— Acum sunt gata să cred orice, îşi spuse Nancy în sine. Domnişoară Polly, acum e timpul să mă baţi la cap cu orice n-aş fî crezut până acum.

Puţin mai târziu, infirmiera lăsă pe domnişoara Polly singură cu Pollyanna.

— Azi ai mai avut o vizită, drăguţa mea, anunţă Polly cu o voce pe cât putu de clară. Îţi aduci anunţe de doamna Payson?

— Doamna Payson? O, da! Ea locuieşte pe strada care duce la domnul Pendleton şi are cei mai frumoşi copii de pe lume, o fetiţă de trei ani şi un băieţel de cinci. Ea însăşi e foarte frumoasă şi soţul ei la fel, însă parcă nu-şi dau seama cât sunt de frumoşi amândoi. Câteodată se ceartă, adică vreau să spun că nu sunt totdeauna de aceeaşi părere. Sunt şi săraci, zic ei, şi nici nu primesc pachete pentru că el nu e misionar ca... Ei bine, nu e preot misionar.

O uşoară roşeaţă se întinse pe faţa Pollyannei şi se reflectă imediat şi pe cea a mătuşii sale.

— Ea poartă haine frumoase câteodată, cu toată sărăcia lor, urmă Pollyanna. A primit inele frumoase cu diamante,

rubine, perle şi smaralde; dar spune că mai are unul de prisos de care vrea să scape şi să ceară divorţ. Ce înseamnă divorţ, tanti Polly? Mi-e teamă că nu e ceva frumos pentru că ei nu par fericiţi când vorbesc de el, şi ea spune că, dacă-1 obţine, nu vor mai locui împreună, iar domnul Payson va pleca departe şi probabil cu copiii. Eu cred că ar face mult mai bine să păstreze tocmai acel inel de prisos, iar nu pe celelalte, nu crezi? Tanti Polly, ce înseamnă divorţ?

— Dar ştii ca nici nu se mai gândesc a se despărţi, drăguţa mea, zise Polly fară a răspunde întrebării puse de Pollyanna. Sunt hotărâţi să rămână împreună.

— ***O, ce mulţumită sunt!*** Atunci vor fi tot acolo când mă voi duce să-i văd?... Of, Doamne! Iar am uitat! exclamă fetiţa disperată. Tanti Polly, de ce nu pot să-mi amintesc că picioarele mele nu mă vor duce nicăieri şi că nu voi mai merge niciodată, niciodată să-1 văd pe domnul Pendleton?

— Lasă, lasă fetiţa mea scumpă şi iubită, nu-ţi face atâta supărare. Poate ai să te poţi duce câteodată cu trăsura când te vei face puţin mai bine. Dar, ia ascultă! Nu ţi-am terminat de spus mesajul doamnei Payson. Ea a vrut să-ţi spun că vor rămâne nedespărţiţi şi că vor juca împreună jocul, aşa cum doreai tu.

Pollyanna zâmbi printre lacrimi.

— Adevărat? Vor face cum zici? ***O, cât sunt de mulţumită!***

— Da, a spus că mi-a povestit totul, pentru că spera să fii tu mulţumită, Pollyanna.

— Dar, tanti Polly, vorbeşti acum de parcă l-ai cunoaşte... Ştii ceva despre acel joc, mătuşă Polly?

— Da, drăguţă, Nancy mi l-a explicat şi găsesc că e un joc minunat. Aş vrea să-1 joc cu tine de azi înainte.

— O! tanti Polly, dumneata? ***Sunt nespus de mulţumită!*** Trebuie să ştii că tot timpul doream să-1 joc cu tine mai mult decât cu oricare altă persoană pe lume.

Polly respiră adânc. Îi era acum şi mai greu să-şi dreagă glasul, totuşi spuse încetişor:

— Da, iubita mea fetiţă, însă nu voi fi singură. Pollyanna, mi se pare că mai tot oraşul joacă acum jocul cu tine, chiar şi preotul. Nu am avut încă prilej să-ţi spun, dar, ducându-ma în oraş, am întâlnit azi-dimineaţă pe domnul Ford, şi el m-a rugat să-ţi spun că, îndată ce vei putea să-1 primeşti, va veni să-ţi povestească cum n-a încetat să fie mulţumit gândindu-se la cele opt sute de ***„texte îmbucurătoare"*** despre care i-ai vorbit. Vezi, fetiţo dragă, tu eşti motivul pentru care tot oraşul joacă jocul, şi e mult mai fericit ca înainte. Este totul datorită ţie, o copilă mică şi bună, fiindcă tu ai învăţat pe aceşti oameni un joc nou şi felul cum să-1 joace.

Pollyanna bătu din palme.

— ***O, cât sunt de mulţmită*** strigă ea cu o faţă luminată de bucurie. Ei bine, tanti Polly, văd acum ceva de care pot fi cu adevărat mulţumită. ***Sunt mulţumită că om uvut odată picioarele mele, altfel nu aş fi putut realiza toate acestea***

***

Scurtele zile de iarnă se scurseră una câte una. Dar pentru Pollyanna nu erau scurte, ba erau chiar lungi şi adeseori nespus de dureroase. Totuşi în zilele acelea, Pollyanna cu hotărâre şi resemnare, privea voioasă la tot ce se întâmpla în jurul ei. Nu trebuia ea oare să joace „jocul" acum cu tanti Polly? Şi tanti Polly găsea acum atâtea lucruri care o făceau mulţumită. Astfel, chiar dânsa descoperi o poveste despre doi orfani care, în timpul unui viscol cumplit, găsiră o poartă zvârlită de vânt în câmp, sub care se adăpostiră. Stând sub acest acoperământ, ei se întrebau ce făceau oamenii săraci care nu aveau nicio uşă. Şi tot tanti Polly îi povesti istoria unei biete bătrâne care

nu mai avea decât doi dinţi dar care era atât de mulţumită că aceşti dinţi se loveau unul de altul, şi astfel ea putea să mestece măcar câte puţin.

Acum Pollyanna, ca şi doamna Snow, împletea lucruri folositoare din lână frumos colorată în tonuri vii şi era mulţumită, pentru că avea mâini de care se putea folosi. Ea primea câteodată vizite şi scrisori afectuoase de la cei care nu puteau să o viziteze, scrisori ce îi aduceau noi subiecte de cugetare. Ea chiar avea nevoie să se gândească mereu la lucruri noi. L-a primit o dată pe domnul John Pendleton şi de două ori pe Jimmy. Domnul Pendleton îi spusese ce băiat bun devenise Jimmy şi ce purtare frumoasă avea el. Iar Jimmy, la rândul lui povestise ce cămin plăcut găsise şi cât de nobil tată era domnul Pendleton pentru el, adăugând că toate acestea i se datorau ei.

— Toate acestea ***mă fac din ce în ce mai mulţumită,*** fiindcă am avut cândva picioare ca toată lumea, zise Pollyanna mătuşii sale după aceste vizite.

Trecu iama şi veni primăvara. Persoanele care o înconjurau pe Pollyanna şi o îngrijeau cu devotament şi iubire vedeau că tratamentul n-o ajutase prea mult. Se părea că tristul pronostic al doctorului Mead era pe cale de a se adeveri: Pollyanna nu va mai putea umbla niciodată. Tot oraşul Beldingsville era la curent cu tot ce o privea pe Pollyanna, iar mai cu seamă un om se zbuciuma şi se impacienta auzind veştile rele despre biata copilă. Cum însă zilele treceau fără a aduce vreo schimbare spre mai bine, ba mai degrabă se schimbau spre rău, se ivi ceva care mări şi mai mult grija şi suferinţa ce se citeau pe faţa acestui om: deznădejdea şi ferma hotărâre de a încerca ceva se băteau cap în cap, luptând una cu alta. La urmă învinse hotărârea, şi astfel, spre marea surprindere a domnului Pendleton, se trezi într-o zi cu doctorul Thonias Chilton.

— Dragă John, începu doctoral răstit, am venit să te văd pentru că tu cunoşti mai bine ca oricare altul relaţiile mele din trecut cu domnişoara Polly.

John Pendleton avu impresia că tresărise în mod vizibil fără să vrea, căci în realitate ştia ceva despre relaţiile care priveau pe domnişoara Polly şi pe doctorul Chilton, dar acest subiect nu fusese menţionat între ei de mai bine de cincisprezece ani.

— Da, zise el silindu-se a manifesta prin tonul vocii lui o simpatie reală, dar nu o prea mare curiozitate.

Observă numaidecât că doctorul era prea tulburat şi prea grăbit să-şi destăinuie focul ce-1 mistuia pentru a se opri să observe modul în care fusese primit.

— Domnule Pendleton, trebuie s-o văd pe Pollyanna şi s-o examinez. E de datoria mea s-o fac.

— Ei bine, de ce nu?

— De ce nu? Dumneata ştii că eu nu am trecut pragul acelei case de mai mult de cincisprezece ani. Nu ştii, dar îţi spun că stăpâna acelei case mi-a zis odinioară că dacă vreodată mi-ar cere să reintru acolo, aceasta ar însemna că-mi cere iertare şi că totul ar fi ca mai înainte; adică, ar consimţi să mă ia în căsătorie. Poţi dumneata să ţi-o închipui cerându-mi să revin acum? Eu nu!

— Dar n-ai putea merge la ea fără să ţi-o ceară?

Doctorul se încruntă:

— Bineînţeles că nu. Am şi eu o oarecare mândrie.

— Dar dacă eşti atât de îngrijorat de Pollyanna, n-ai putea să-ţi calci pe mândrie şi să uiţi de vechea voastră ceartă?

— Am uitat cearta demult! Întrerupse doctorul înfierbântându-se. Nu vorbesc de acest fel de mândrie. În ceea ce mă priveşte, m-aş putea duce de aici până acolo în genunchi sau aş putea să merg în cap dacă aceasta ar putea ajuta la ceva.

— Eu vorbesc de mândria mea profesională. E un caz de

boală gravă şi eu sunt doctor, deci nu-mi pot băga nasul unde nu-mi fierbe oala!

— Chilton, care a fost cauza acelei certe? întrebă Pendlelon.

Doctorul se sculă drept în picioare.

— Cauza? Dar ce înseamnă o ceartă între îndrăgostiţi după ce e terminată? O ciorovăială stupidă cu privire la dimensiunile lumii sau la adâncimea unui râu, sau altceva de genul acesta. Cât mă priveşte pe mine, voi admite că n-a fost ceartă, dar vreau numaidecât să văd copila. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Eu cred că Pollyanna are nouăzeci la sută şanse de vindecare radicală.

Cuvintele acestea erau clare şi fuseseră rostite lângă fereastra deschisă, aproape de fotoliul în care stătea John Pendleton, aşa încât ajunseseră la urechile unui băieţaş îngenuncheat lângă fereastră.

Jimmy Bean, care era ocupat în fiecare sâmbătă cu smulgerea buruienilor din straturile de flori, încremeni cu urechile şi ochii mari deschişi.

— Pollyanna să meargă! zise John Pendleton. Ce vrei sa spui?

— Vreau să spun că după câte aud eu, cu toate ca sunt departe de patul ei, e vorba de un caz identic sau care se aseamănă foarte mult cu acela pe care unul din colegii mei, prieten de liceu, l-a vindecat acum de curând. Timp îndelungat el a făcut studii speciale asupra acestor cazuri. Am rămas în contact cu el şi am studiat şi eu puţin aceste cazuri speciale, şi, după câte ştiu... dar trebuie să văd fetiţa.

John Pendleton îşi părăsi fotoliul.

— Dar trebuie s-o vezi! N-ai putea ajunge acolo prin doctorul Warren?

Doctorul Chilton scutură din cap.

— Nu cred, cu toate că doctorul Warren a fost foarte cuviincios cu mine, mi-a spus chiar că a propus o

consultaţie cu mine, însă domnişoara Polly a refuzat în mod hotărât, încât el n-ar mai îndrăzni să vorbească de aceasta chiar dacă ar cunoaşte dorinţa mea de a vedea pe Pollyanna. Nu demult au venit să mă consulte câţiva pacienţi de-ai lui, ceea ce îmi leagă şi mai mult mâinile. Dar Pendleton, trebuie neapărat să văd copila! Gândeşte-te ce s-ar putea face dacă aş vedea-o.

— Da, şi închipuieşte-ţi ce ar putea rezulta dacă nu ai vedea-o, replică domnul Pendleton.

— Dar cum aş putea să mă duc fără să fiu chemat direct de mătuşa ei, ceea ce nu se va întâmpla niciodată!

— Ea va trebui convinsă să te cheme!

— Dar cum?

— Nu ştiu!

— Nu, n-ai cum să ştii nici tu, nici altcineva. Ea este prea mândră şi mânioasă ca să mă cheme, ţinând cont de ceea ce a spus ea cu mulţi ani în urmă în legătură cu ce va însemna chemarea aceasta. Dar când mă gândesc la fetiţa aceea, sortită unei vieţi mizerabile, şi când mă gândesc că în mâinile mele s-ar putea să fie o şansă de salvare pentru ea, dar din cauza acestei nesuferite mândrii şi a manierelor profesionale, eu...

Nu-şi termină fraza şi, cu mâinile îndesate în buzunare, se întoarse şi începu să meargă mânios înainte şi înapoi prin cameră.

— Dar dacă ar putea fi făcută să vadă şi să înţeleagă, insistă John Pendleton.

— Da, şi cine o va face? întrebă doctorul cu o voce aspră.

— Nu ştiu, nu ştiu cine ar putea, îngână celălalt dezamăgit,

În grădină, în dreptul ferestrei deschise, Jimmy Bean se mişcă deodată din locul unde stătuse, aproape ţinându-şi răsuflarea ca să nu piardă nimic din cele spuse.

— Auzi una ca asta! şopti el animat. Eu voi fi acela care

o voi face!

Şi imediat se ridică, se furişa pe lângă casă şi o luă la fugă din răsputeri pe colina Pendleton în jos.

***

A venit Jimmy Bean şi vrea să vorbească cu dumneata, îi spuse Nancy din uşă.

— Cu mine? Întrebă domnişoara Polly luată prin surprindere. Eşti sigură că nu ai înţeles greşit şi că de fapt vrea să vorbească cu Pollyanna? Ar putea s-o vadă astăzi pentru câteva minute, dacă vrea.

— Da, doamnă. I-am spus, dar a zis că vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Bine, atunci voi veni jos, zise domnişoara PoUy, ridicându-se de pe scaun puţin obosită.

In sufragerie o aştepta un băiat cu ochii mari şi faţa îmbujorată, care începu imediat să vorbească.

— Doamnă, ştiu că ceea ce fac şi spun acum e teribil, dar nu se poate altfel. E pentru Pollyanna, şi pentru ea sunt în stare oricând să calc şi pe cărbuni aprinşi, sau să mă adresez dumitale, sau orice alt lucru de felul acesta. Şi sunt sigur că dumneata ai face la fel dacă ai crede că e vreo şansă ca ea să poată merge din nou. Şi tocmai de asta am venit să-ţi spun că, dacă numai mândria dumitale e ceea ce o împiedică pe Pollyanna să meargă, sunt sigur că vei înţelege şi-l vei chema pe doctorul Chilton...

— Poftim? întrerupse domnişoara Polly, în timp ce mirarea de pe faţă i se schimbase în indignare.

Jimmy oftă disperat.

— Vezi, n-am vrut să te supăr. Tocmai de aceea am început prin a-ţi spune că ar putea să meargă din nou. M-am gândit că atunci vei asculta.

— Jimmy, ce tot vorbeşti aici?

Jimmy oftă din nou.

— Tot încerc să-fi spun.

— Atunci, spune-mi. începe cu începutul şi ia-o încet, ca să înţeleg. Nu porni de la mijloc, ca mai înainte, încurcând astfel toată povestea!

Jimmy îşi umezi buzele de mai multe ori.

— Bine, să începem din nou. Doctorul Chilton a venit să-1 vadă pe domnul Pendleton, şi stăteau de vorbă în salon. Până aici înţelegi?

— Da, Jimmy.

Vocea domnişoarei Polly devenise foarte slabă.

— Apoi, geamul fiind deschis, în timp ce pliveam buruienile din dreptul lui, am auzit ce vorbeau.

—Jimmy! Trăgeai cu urechea?

—Nu vorbeau despre mine, şi nu m-am furişat acolo ca să ascult, o înfruntă Jimmy. Şi îmi pare bine că am ascultat. Şi dumitale îţi va părea bine când îţi voi spune. S-ar putea s-o facă pe Pollyanna să poată umbla din nou!

— Jimmy, ce vrei să spui? Domnişoara Polly îl asculta acum cu toată atenţia.

— Ţi-am spus doar că e important, întări Jimmy satislăcut. Vezi, doctorul Chilton cunoaşte un doctor care poate să o vindece pe Pollyanna; adică aşa crede, ştii, să o facă să meargă; clar nimic nu e sigur până nu o vede. Şi vrea cu disperare să o vadă, dar i-a spus domnului Pendleton că dumneata nu-i dai voie.

Domnişoara Polly se roşise foarte tare.

— Dar Jimmy, nu pot... n-aş putea! Adică, n-am ştiut! Domnişoara Polly îşi frângea mâinile, simţindu-şi neputinţa.

— Da, şi tocmai de aceea am venit să-ţi spun, ca să ştii, afirmă Jimmy plin de încredere. Ziceau că din nu ştiu ce motiv n-ai vrea sa-1 laşi pe doctorul Chilton să vină şi că aşa i-ai spus doctorului Warren. Şi doctorul Chilton nu poate veni nechemat din cauza mândriei,... şi profesiunii... şi aşa ceva. Şi ei sperau ca cineva sa te facă să înţelegi,

dar nu ştiau cine. Şi cum eu eram afară lângă fereastră, mi-am zis: Eu voi fi acela! Şi am venit… şi acum ai înţeles?

— Da; dar Jimmy, despre doctorul acela, imploră domnişoara Polly, cine este? Ce a mai făcut în domeniul acesta? Sunt siguri ca poate să o facă pe Pollyanna să meargă?

— Nu ştiu cine este. N-au spus. Doctorul Chilton îl cunoaşte şi ştie că a vindecat pe cineva ca şi Pollyanna; aşa crede doctorul Chillon. Oricum, nu din cauza lui, erau ei îngrijoraţi, ci din cauza dumitale, că nu vrei să-1 laşi pe doctorul Chilton s-o vadă. Dar acum că înţelegi îl vei lăsa, nu-i aşa?

Domnişoara Polly dădu din cap nehotărâtă. Respiraţia îi devenise scurtă şi neregulată; Jimmy, care o privea cu ochii nerăbdători, avu impresia că ea va începe să plângă. Dar nu plânse. După un minut, zise înfrântă:

— Da… îl voi lăsa… pe doctorul Chilton… s-o vadă. Acum Jimmy, fugi repede acasă! Trebuie să vorbesc cu doctorul Warren. E sus acum. L-am văzut când a venit acum câteva minute.

Peste puţin timp, doctorul Warren a fost surprins să întâlnească în hol pe domnişoara Polly, foarte agitată şi îmbujorată. Şi mai mare i-a fost mirarea când a auzit-o spunându-i cu sufletul la gură:

— Doctore Warren, mi-ai cerut mai demult să-ţi dau voie şă-1 aduci pe doctorul Chilton s-o consulte pe Pollyanna, iar eu am refuzat. De atunci m-am răzgândit, şi te rog foarte mult să-1 chemi pe doctorul Chillon. Poţi să faci aceasta imediat? Mulţumesc.

***

Următoarea dată când doctorul Warren intră în camera unde Pollyanna zăcea privind la culorile zglobii ce se răsfrângeau pe tavan, acesta era însoţit de un om înalt şi lat în umeri.

— Domnule doctor Chilton! O, domnule doctor Chilton, ce bine-mi pare să te văd! strigă Pollyanna. Şi ca rezultat al bucuriei ei evidente, mai mult decât o pereche de ochi se umplură de lacrimi fierbinţi. Dar daca tanti Polly nu vrea...

— Sunt de acord, draga mea; nu te îngrijora, o linişti domnişoara Polly, păşind înainte foarte agitată. I-m spus doctorului Chilton ca... că vreau să te consulte... împreună cu doctorul Warren în dimineaţa aceasta.

— Atunci, dumneata l-ai invitat să vină! murmură Pollyanna satisiaculă.

— Da, dragă, eu l-am chemat. Adică...

Dar era deja prea târziu. Privirea de adoraţie ce apăruse în ochii doctorului Chilton era de necontestat, şi domnişoara Polly o văzuse şi ea. Cu faţa foarte îmbujorată, ea se întoarse şi părăsi în grabă camera.

Lângă geam, doctorul Warren şi infirmiera vorbeau cu însufleţire. Doctorul Chilton îşi întinse amândouă mâinile spre P'ollyanna.

— Fetilo, cred ca azi ai făcut una din cele mai bune lucrări aducătoare de bucurie, de până acuma, spuse el cu vocea zdruncinată de emoţie.

Spre seară, mătuşa Polly, în chip miraculos schimbată şi emoţionată, se apropie uşor de patul Pollyannei. Infirmiera era plecală la cină, aşa că erau numai ele două.

— Poilyanna, draga mea, vreau să afli tu prima. Curând, doctorul Chilton va deveni unchiul tău. Şi totul ţi se datorează ţie. O, Pollyanna, sunt aşa de fericită! Şi aşa de mulţumită, draga mea!

Pollyanna începu să bată din palme. Dar se opri chiar la mijloc, înainte ca mâinile ei mici să se atingă pentru prima data.

— Tanti Polly, tanti Polly, dumneata erai femeia a cărei mână şi inimă le-a voit el de atâta timp? Da, ştiu că tu erai. Şi asta a vrut el să zică atunci când mi-a spus că am făcut

cel mai îmbucurător lucru azi. ***Sunt aşa de mulţumită! Tanti Polly, nu ştiu cum se face, dar sunt aşa de fericită că mi-mi pasă... nici de picioare, acum!***

Mătuşa Polly îşi înăbuşi suspinul.

— Probabil că în curând, draga mea...

Dar tanti Polly nu termină. Nu avea îndrăzneala să-i spună încă despre marea nădejde pe care doctorul Chilton i-o semănase în inimă. Îi spuse numai despre noua „poziţie" a doctorului Chilton, fapt pentru care Pollyanna a fost foarte încântată:

— Pollyanna, săptămâna viitoare vom pleca într-o călătorie. Te vom purta într-un pătuţ comfortabil, cu trăsuri şi maşini, până la casa unui mare doctor care locuieşte departe de aici. El este un prieten bun al doctorului Chilton şi vom merge să vedem ce poate face pentru tine!

***

Dragă tanti Polly şi unchiule Tom,

O, acum pot să merg! Am păşit astăzi de la pat pană la fereastră. În total şase paşi. Ah, ce bine este să f u pe picioarele mele din nou!

Toţi doctorii stăteau în jur şi zâmbeau, şi toate surorile medicale stăteau alături de ei şi plângeau. O doamnă din salonul alăturat, care mersese pentru prima dată cu o săptămână in urmă, a venit să privească; alta care speră că va merge luna viitoare a fost de asemenea invitată şi a stat să privească de pe patul meu, de unde mă încuraja aplaudând. Până şi Black 'Tilly care spală pe jos se uita prin geam şi-mi zicea „fetiţă scumpă", dar apoi, fiind copleşită de lacrimi, n-a mai putut spune nimic.

Nu pot să înţeleg de ce plângeau. Mie-mi venea să cânt, să strig, să ţip! Oh,... oh... oh! Imaginaţi-vă! Pot

să merg, da, să merg, din nou! Acum nu îmi mai pare rău c-am stat aici aproape zece luni; oricum, n-am lipsit de la nuntă. Cât de drăguţ a fost din partea ta, tanti Polly, să te măriţi chiar aici, lângă patul meu, ca să pot fi şi eu de faţă.Îântotdeauna născoceşti lucrurile cele mai minunate!

Cei de aici îmi spun că îmi vor da drumul acasă curând. Nu m-aş supăra să vin acasă mergând pe jos, crede-mă. Nu cred că o să mai vreau vreodată să merg cu trăsura, undeva. O să fie grozav doar să pot umbla. O, sunt aşa de bucuroasă! Sunt mulţumită de toate, chiar şi de faptul că mi-am pierdut întrebuinţarea picioarelor pentru cât-va timp; altfel, niciodată n-aş lî realizat ce minunat este să ai picioare sănătoase. Mâine voi merge opt paşi.

Transmiteţi dragostea mea tuturor,

Pollyanna